

Giới thiệu Bước Vào Lòng Em

Truyện Bước Vào Lòng Em của tác giả Tửu Tiểu Thất với nội dung có chút hơi hướm "sư đồ luyện" bởi người thầy điên trai còn cô học trò thì lại rất nguy hiểm.

Cô mạnh mẽ đến mức nói ra nếu như con đường này anh không thể đi, vậy thì hãy để em giúp anh. Cứ thế từng bước một anh đi vào cạm bẫy tình của cô. Truyện chắc chắn sẽ thú vị và mời các bạn cùng đọc để biết kết thúc sẽ ra sao nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cám ơn anh, Nam Phong.

Lục Sênh bị tiếng mắng đánh thức.

Tiếng mắng này gần trong gang tấc: "Đồ vô dụng! Đã trể thế này rồi mà còn không dậy! Cả ngày ngoại trừ ăn thì chính là ngủ, óc heo! Mày xem phiếu điểm học kỳ của mày xem, mày còn mặt mũi ngủ sao? Mày con mẹ nó mau đứng lên cho tao!"

Cô mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn đồng hồ báo thức bên giường, mới sáu giờ.

Vừa qua kỳ nghỉ đông, trời lạnh đêm dài, bên trong chiếc đèn treo đơn sơ buồng xuống dưới có một lớp bụi dày đặc, tản ra ánh sáng màu trắng mảnh liệt. Ánh mắt bị ánh sáng trắng đâm vào có chút đau rát, cô nâng tay xoa xoa, sau đó ngồi dậy.

Tiếng mắng vẫn còn tiếp tục: "Mày nhìn dáng vẻ của mình xem, suốt ngày bày vẽ mặt người chết, đọc sách không được, làm việc cũng không xong, tao còn có thể trông cậy gì vào mày? Tiểu Hi ở tầng trên, chỉ lớn hơn mày một tuổi, hôm qua ở chợ kiếm được hai con cá chép lớn! Mày thì sao? Cả ngày chỉ biết đòi tiền!"

Lục Sênh hơi lạnh. Cô cảm áo khoác phủ thêm trên người, nâng mắt đánh giá người phụ nữ đang đứng trước giường không ngừng chửi mắng mình.

Thẳng thắn mà nói, người phụ nữ này rất xinh đẹp, khuôn mặt khéo léo, ngũ quan tinh xảo, đáng tiếc, năm tháng không buông tha người lại phác họa vẻ phong sương trên mặt bà, đó là những thứ mà đồ trang điểm thấp kém không thể che giấu được. Nhiều năm buồn bực, khắc thêm vào giữa hai hàng lông mày của bà hai đường viền thật sâu, giống hệt lòng sông khô héo.

Đây là mẹ cô, mẹ ruột.

Mẹ ăn mặc chỉnh tề, có thể được là đánh mặt chược ở bên ngoài cả đêm, sáng sớm liền mắng chửi người, nói vậy hẳn là tối qua bà thua không ít.

Tầm mắt của Lục Sênh chậm rãi tản ra, thấy được đồng sách cũ nằm ngổn ngang trên đất, đó là chồng sách mà hôm qua cô mới phân ra, muốn bán đi. Trong căn phòng nhỏ nhỏ chật hẹp bối này, hẳn là lúc trở về mẹ không cẩn thận đá vào đồng sách cũ, có đấy là liều dẫn mới khiến bà chửi ầm lên.

Lúc bị mắng, Lục Sênh sẽ không cãi lại.

Cũng không phải là không dám...Chỉ là cô càng cãi, mẹ cô càng mắng hăng, vậy thì việc gì phải làm như vậy.

Lục Sênh mặc quần áo xong xuống giường, ngồi trên mặt đất sửa sang lại đồng sách cũ. Mẹ cô thấy dáng vẻ ngây thơ lộn xộn chết không sợ bóng nước sôi của cô, đại khái là chán nản, cũng dừng lại, ngã xuống giường ngủ.

Thời gian còn sớm. Lục Sênh nhặt một quyển vở lên, tùy ý lật qua nhìn. Đây là vở làm văn cô viết ở học kỳ trước, mặt sau mỗi bài văn đều có lời phê bằng bút đỏ của giáo viên, ít thì hai chữ, nhiều thì một câu nói, chỉ có một bài không có [Mẹ tôi]:

Năm nay mẹ rồi 32 tuổi, thoát nhìn có chút hung ác. Mẹ tôi thích hút thuốc, uống rượu, chơi mặt chược. Mẹ thích mắng chửi người khác, thường xuyên mắng tôi ngu xuẩn, óc heo, vô dụng....

Buổi sáng khi ra khỏi cửa, Lục Sênh gặp Tiểu Hi tầng trên. Tên của Tiểu Hi là [Khang Hi], lấy một cái tên nổi tiếng như vậy, đại khái là vì người lớn trong nhà cảm thấy đứa nhỏ nhà mình có mệnh [Cửu Ngũ Chí Tôn]. Từ nhỏ Tiểu Hi đã thích trộm vặt, vậy mà ba mẹ cậu ta vẫn lấy đó làm hăng, ví dụ như hôm qua ở chợ trộm của người khác hai con cá chép lớn, ngay cả mẹ Lục Sênh cũng thêm muốn.

Năm nay Tiểu Hi chuyển cấp lần đầu, ba mẹ cậu ta nóng lòng hi vọng con trai hóa rồng, dùng phí vài vạn đồng chọn trường, để con trai đi trường trung học trọng điểm. Hiệu quả của việc học trường sơ trung trọng điểm thật sự rất rõ ràng - người nhà họ Khang đều trở nên vênh váo tự đắc, nói chuyện cũng vô cùng khí khái.

Nhưng khi đối mặt với Lục Sênh, Tiểu Hi lại không ngạo mạn, cậu ta cười hi hi nói: "Tiểu lâu la, anh trai mang em đi ăn bánh bao kẹp thịt nhé?"

Lục Sênh lắc lắc đầu.

"Vậy em muốn ăn gì? Đậu xanh, bánh rán trái cây? Cơm cháy? Bánh ngọt, tào phớ?"

Lục Sênh thăm nuốt nước miếng, khó khăn chậm rãi lắc đầu.

Tiểu Hi lại hỏi: "Trong cặp của em là gì thế? Như túi trống vậy. Hôm nay mới là ngày khai giảng đầu tiên, còn chưa được phát sách mới mà?"

Lục Sênh không trả lời.

Xe buýt đến, Tiểu Hi bắt đắc đi bán cho Lục Sênh một đồng tiền, nghênh ngang rời đi.

Lục Sênh không tiếp tục chờ xe buýt, cô nhìn xung quanh không có người quen, liền vác cặp sách quay đầu chạy về phía trường học.

Một năm nay cô vẫn đi lại như vậy, mỗi ngày có thể giảm được bốn đồng tiền xe.

Đến trường học, mua một cái bánh bao, một quả trứng gà, sau đó uống nước ấm, bữa sáng có thể giảm một đồng năm.

Ngày khai giảng đầu tiên, sách giáo khoa được phát xuống, có điều đa phần tinh thần chơi đùa của học sinh còn chưa biến mất, vì thế giáo viên cũng không giảng bài, trên lớp sẽ để học sinh nói một chút về những điều trải qua trong thời gian nghỉ. Trong thời gian này, Lục Sênh sẽ không bị gọi tên, giống như giáo viên không hề nhìn thấy cô vậy.

Cô cùng mừng rỡ, lén lút làm động tác nhỏ ở dưới chỗ mình.

Một tờ giấy nhỏ có màu sắc rực rỡ dài hơn 10cm, nhanh chóng được lật qua lật lại trong tay cô, càng lúc càng ngắn, chỉ lát sau, biến thành một ngôi sao nhỏ cân đối. Cát kỹ sao nhỏ, cô cầm một tờ giấy khác, tiếp tục làm.

Bạn ngồi cùng bàn nhỏ giọng hỏi: "Cậu gấp được bao nhiêu rồi?"

"Sắp được 1000 rồi."

"Ồi!" Bạn ngồi cùng bàn cúi đầu cảm thán: "Cậu muốn đưa cho ai?"

Lục Sênh mấp máy miệng, không trả lời.

Bạn cùng bàn lại cười nói: "Cậu không nói mình cũng biết, đưa cho lớp trưởng đúng không?"

Lục Sênh nghi ngờ nghiêng đầu liếc cô ấy một cái: "Vì sao phải tặng cho lớp trưởng?"

Bạn ngồi cùng bàn: "Haha haha haha..."

Lục Sênh: "..."

Không có cách nào khác để khai thông, cô đành phải cúi đầu tiếp tục gấp sao.

Bốn giờ chiều, chuông tan học vừa vang lên, toàn bộ học sinh đều chạy rầm ầm, giống hệt như tổ chim bị chấn động. Lục Sênh đeo cặp sách mới, trong lòng ôm một bình thủy tinh trong suốt lớn, trong bình có các ngôi sao đủ màu đủ kiểu giấy. Không thừa không thiếu, đủ 1000 ngôi.

Mẹ cô cũng có chỗ tốt, chính là chưa bao giờ ép học phụ đạo, có tiền nhàn rỗi cũng tình nguyện ném vào bài bạc...Bởi vậy, thời gian sau giờ học, Lục Sênh có thể tự do sử dụng.

Từ trường học đến sân vận động thành phố mất 20 phút đường xe, cũng không xa, đáng tiếc là dọc đường lại bị tắc đường.

Lục Sênh có chút sốt ruột, cô cần có mặt ở Sân vận động trước 4 giờ 30, đó là hạn chót của hoạt động.

4 giờ 45 phút, cô vội vội vàng vàng xuống xe, ôm lọ ngôi sao chạy trên đường, đến Sân vận động. Trước khi một dòng chữ đỏ thẫm đập vào mắt:

Nhiệt liệt chào mừng Nam Phong đến thành phố!

Nhiệt liệt chúc mừng Nam Phong đạt huy chương bạc ở giải quần vợt Úc mở rộng!

Lung đội trời xanh, mang ước nguyện, theo gió vượt sóng, nhận lại huy hoàng!

...

Đúng vậy, Nam Phong

Cho tới bây giờ chính là vận động viên tennis thiên phú nhất của Trung Quốc, năm ngoái ra ngoài đạt thành tích cao ngút trời, trong bốn giải Úc mở rộng, Wimbledon, Mỹ mở rộng, Pháp mở rộng có ba giải vào top 8 người mạnh nhất, mang lại thành tích tốt mới nhất cho tennis nam đơn của Trung Quốc, đáng tiếc là đầu năm nay trong trận đánh chung kết Úc mở rộng, lại vượt mặt chiếc mũ quán quân bởi Laurence.

Mặc dù đánh phải đứng thứ hai, nhưng cũng là thành tích tốt nhất của Châu Á từ trước tới giờ, nói anh tạo nên lịch sử cũng không quá chút nào. Huống chi, năm nay Nam Phong mới 20 tuổi, con đường chuyên nghiệp của anh còn rất dài, rất nhiều người cho rằng nhất định về sau anh có thể lấy được chiếc cúp vô địch, ngay cả đối thủ của anh cũng đánh giá anh như thế.

Tóm lại đây một siêu sao mới đang dần được khẳng định.

Xế chiều hôm nay, vị siêu sao này tham gia hoạt động tổ chức quảng cáo thương nghiệp. Lục Sênh ở cửa nhìn dòng chữ này, tâm trạng có chút tung tăng, lại có chút chờ mong mơ hồ.

Nhưng sau khi đi vào, cô phát hiện bên trong im lặng, tâm trạng bỗng giảm hẳn.

Yên tĩnh như vậy, nhất định là kết thúc rồi.

Quả nhiên, lúc cô đi vào hội trường, phát hiện nhân viên công tác đang quét dọn hiện trường.

Lục Sênh có chút buồn bực, cô không cam lòng hỏi một người trong số họ: "Chú ơi, cho cháu hỏi, Nam Phong đi rồi sao?"

"Chưa đi, cháu tìm cậu ấy có việc sao?"

"Cháu...đúng là có chút việc."

Một cô bé thoát nhìn ngoan ngoãn như vậy, cả người lẫn vật đều vô hại, nhân viên công tác mềm lòng, liền để cô đi vào. Chú ấy nói: "Cậu ấy ở phía sau, mau lên, cháu tự mình tìm cậu ấy đi."

"Vâng! Cảm ơn chú!"

Lục Sênh như trận gió chạy vào về hướng người đàn ông chỉ, qua một góc tường, thấy phía trước có bóng lưng cao lớn của một người. Tóc ngắn gọn gàng, áo sơ mi màu tím đơn giản, bả vai cao ngất giống như cây bạch dương.

"Nam Phong..." Lục Sênh lấy can đảm gọi anh một tiếng, nhưng âm thanh lại hơi nhỏ, anh không nghe được.

Cô đành phải căng chân đuổi theo.

Nam Phong vào một phòng, cửa phòng không đóng, Lục Sênh không nghĩ nhiều liền theo vào, cô cắn răng một cái, gọi lớn: "Nam Phong!"

Cơ thể anh chấn động, dừng chân lại, xoay người nhìn cô.

Bề ngoài của Nam Phong không kém gì ngôi sao lớn, khuôn mặt dài nhỏ tinh xảo, sống mũi thật cao, môi mỏng vô cùng xinh đẹp, tự nhiên nhấp nhẹ, khỏe môi trắng tấp, dáng vẻ thoát nhìn vô cùng nghiêm túc. Có điều, lúc anh cười bờ môi ấy sẽ cong lên thành một độ cong rất nhỏ, khiến người nhìn vào không một ai không cảm thấy rạo rực.

Giờ phút này anh lại không cười. Anh kinh ngạc đánh giá cô bé trước mắt.

Lục Sênh bị anh nhìn một cái, bỗng nhiên ngưng ngừng, cô liêu mạng cúi đầu, căng thẳng đến mức nói chuyện cũng khó khăn: "Em...cái kia..."

Nam Phong mở miệng, giọng nói trầm thật trầm: "Em có biết đây là đâu không?"

"A, ở đâu?"

"Vệ - sinh - nam."

"A!" Lục Sênh hét lên một tiếng, xoay người chạy mất.

Nam Phong nhìn bóng lưng mảnh khảnh nhỏ bé của cô, bất đắc dĩ lắc đầu.

Lúc từ nhà vệ sinh đi ra, Nam Phong phát hiện, cô bé này vẫn còn ở đó. Cô bé đứng dựa vào tường, cúi đầu, mặt vẫn chưa hết hồng, gắt gao ôm một cái bình trong ngực. Nhìn anh ra ngoài, cô bé đó ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, giống như con nai bị hoảng sợ, lại nhanh chóng cúi đầu.

Nam Phong muốn trêu cô. Anh đến cạnh, kề vai với cô từ từ thở dài, nói: "Nhỏ như vậy đã học được giờ trò lưu manh rồi sao?"

Lục Sênh xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, hận không thể tìm được một cái hố để chui xuống: "Thật...Xin...Xin lỗi!"

Giọng nói của cô hơi run, giống như là sắp khóc, Nam Phong cũng không nỡ trêu cô nữa. Anh hỏi: "Em mấy tuổi rồi?"

"Mười hai tuổi."

"Lớp mấy rồi?"

"Lớp sáu."

"Nam Phong không nhìn được khe nhú mày: "Còn nhỏ tuổi, không học tập cho tốt, đuổi theo ngôi sao làm gì?"

Lục Sênh dùng hai tay nâng lọ ngôi sao lên, đưa cho anh, nhỏ giọng nói: "Đây là lời chúc của em, hi vọng anh có thể nhận."

Nam Phong vừa nhận đã thấy, bên trong là ngôi sao may mắn đủ màu đủ kiểu giấy, anh quơ quơ bình, lạch cạch, lạch cạch: "Đây là do em tự làm?"

"Vâng. Em, em chỉ muốn cảm ơn anh."

Cô nói như vậy, cũng làm cho Nam Phong cảm thấy kỳ lạ, anh hỏi: "Cảm ơn anh?"

Lục Sênh đáp: "Năm ngoái, quỹ từ thiện của anh giúp trường học của em, giáo viên phát cho em 1850 đồng."

Nam Phong có chút ngây người.

Lục Sênh cúi đầu đợi, mãi không thấy anh nói chuyện, cô có chút không yên, ngẩng đầu thật cẩn thận nhìn anh.

Anh cúi đầu nhìn cô, bên môi treo nụ cười nhân nhật, ý cười rất rõ ràng, như cảnh xuân di động.

Anh nói: "Anh từng trợ giúp rất nhiều người, em là người duy nhất chạy tới nói [Cảm ơn] với anh."

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tôi có một giấc mơ

Từ khi khai giảng đến nay, ngoại trừ tận mắt nhìn thấy Nam Phong, hơn nữa đưa ngôi sao may mắn mình gấp hơn nửa năm cho anh, Lục Sênh cũng không có trải qua chuyện gì đáng nói. Thời gian nhanh chóng xẹt qua như gió không lưu lại dấu vết. Trên lớp, thầy giáo giảng số âm, giảng hình chóp, giảng 'ngày tranh luận của hai đứa trẻ', Lục Sênh vẫn ngồi đoan chính, nghe rất tập trung nhưng thành tích không thấy khởi sắc.

Trong trường học chọi mắt nhất chính là học sinh khá giỏi, bắt mắt nhất chính là người ít hiểu biết, nhưng thật ra, học sinh như Lục Sênh mới chiếm đại đa số. Bọn họ trầm mặc, an phận, trong lòng mang hy vọng, cũng cố gắng không ít, đi học chép bài rất chăm chỉ, sau giờ học rất chăm chỉ làm bài tập, nhưng mà thành tích lại như một con bò bướng bỉnh, cho dù quật như thế nào cũng không chịu bước lên phía trước một bước.

Có ít người trời sinh bất phàm, có ít người nhất định sẽ bình thường. Lục Sênh cảm thấy, không hề nghi ngờ gì khi cô thuộc về về sau.

Tối, Lục Sênh đang làm bài tập thì mẹ trở lại.

Thật sự là kỳ quái, làm sao hôm nay mẹ lại về sớm như vậy, chẳng lẽ thua sạch tiền rồi hả? Lục Sênh có chút nghĩ ngợi.

Mẹ vừa về đến nhà đã lục tung khắp nơi, tìm toàn bộ quần áo thử một lần, rồi lại tìm cả đồ trang sức. Lục Sênh không biết mẹ người khác như thế nào, nhưng mẹ của cô lại có chút hồ đồ, mẹ cô rất thích ném đồ loạn, lúc tìm thì lại như đại chiến thế giới, khiến cho gà bay chó chạy, cả phòng thành đồng bừa bộn.

Tìm đồ quá phiền toái khiến cho tâm tình bà nóng nảy hơn, Lục Sênh lại thành nơi trút giận, bị mắng lặp đi lặp lại.

Đảo qua đảo lại, mẹ cô xách một cái hộp sắt ra, run rẩy nói: "Đây là cái gì?"

Lục Sênh vốn đang làm bài tập, nghe thấy tiếng rầm rầm rào rào thì bả vai cứng đờ lại, quay đầu lại làm bộ vô tình liếc mắt nhìn hộp sắt này, bình tĩnh đáp: "Của con."

"Cái gì của mày?" Mẹ cô nói xong thì tiện tay mở hộp ra.

Lục Sênh mấp máy miệng, vẻ mặt có chút khản trương. Cũng may chú ý của mẹ đều ở trên cái hộp, cũng không nhận thấy vẻ khác thường của cô.

Trong hộp đều là đồ chơi trẻ con, đất dẻo, cao su, màu dán thủy tinh, hạt ngọc, bên dưới trải một tờ giấy áp – phích hình ngôi sao. Bởi vì cái hộp quá nhỏ, áp – phích gấp lại, ngôi sao cũng bị gấp, chỉ lộ nửa gương mặt.

“Có cái gì tốt!” Mẹ khinh thường kéo khoe miệng, ném cái hộp đi.

Lục Sênh đứng dậy cầm lấy cái hộp, thả vào trên bàn mình, sau đó tiếp tục bình tĩnh làm bài tập.

Sau khi mẹ ăn mặc xong thì Lục Sênh đã làm từ bài tập số học tới bài tập ngữ văn. Trong không khí thoảng mùi nước hoa chất lượng kém mùi gay mũi, Lục Sênh không nhận được hắt hơi một cái.

Mẹ nói: “Đêm nay tao có việc, mày tự ăn cơm.”

“Vâng.” Lục Sênh vươn tay về phía bà: “Đưa tiền mua cơm.”

Dường như tâm tình bà không tệ, lấy trong ví tiền năm đồng cho Lục Sênh. Lục Sênh nhận tiền thì mẹ cô thấy được cô đang làm bài văn.

Mẹ cô cười: “Tôi có một giấc mơ?”

Lục Sênh cất kỹ tiền, tiếp tục viết bài văn chưa làm xong. Mẹ cô lại hăng hái đọc lên: “Tôi có một giấc mơ. Tôi muốn làm một vận động viên tennis như Nam Phong, giành vinh quang về cho đất nước...” Đọc đến đây, bà lắc đầu, dường như gặp được chuyện cười lớn: “Ha ha, giành vinh quang cho đất nước, mày hả? Nam Phong lại là cái gì, tao còn phát tài đấy!”

Lục Sênh có thể dễ dàng tha thứ việc mẹ vũ nhục cô, nhưng lại không thể dễ dàng tha thứ cho việc bà vũ nhục Nam Phong, cô phụng phịu nói: “Nam Phong là người, một người mà mẹ không xứng nói đến tên anh ấy.”

Cô nhất thời xúc động chóng mặt, dẫn tới việc mẹ cô bắt đầu mắng nhiếc mười phút.

Khi mẹ cô đi rồi, Lục Sênh dùng bút bi cẩn thận tô lại tên của Nam Phong, một cái vẽ lại một cái, một lần viết một lần.

Người người đều nói lúc nhỏ có bảy màu, Lục Sênh lại cảm thấy, lúc nhỏ cô chỉ có một mảng màu xám âm trầm. Nam Phong là sắc màu ấm áp hiếm có trong cuộc sống màu xám mênh mông của cô. Cô không cho phép bất kỳ ai làm bẩn màu sắc trên quý đó.

Sau khi làm xong bài tập, Lục Sênh lấy một quyển nhật ký trong ngăn kéo ra rồi khóa lại, mở nhật ký, lấy một tờ giấy từ bên trong. Cô tỉ mỉ nhìn lại nội dung trên tờ giấy một lần:

Trường giáo dục thể thao nghiệp dư khu Thụ Thanh.

Địa chỉ: Số XX đường XX khu Thụ Thanh thành phố T

Chủ nhiệm tuyển sinh: Thầy giáo Đinh.

Điện thoại: XXXXXXXXX

Trường giáo dục thể thao nghiệp dư khu Thụ Thanh được lập ra từ những năm năm mươi của thế kỷ trước, tên gọi nghe có chút giống trường học trái phép, nhưng thực tế là đơn vị chính quy thuộc bộ giáo dục. Các trường giáo dục thể thao nghiệp dư từng hưng thịnh vào những năm 70, 80, sau này vì các nguyên nhân mà dần dần xuống dốc. Bây giờ, trường giáo dục thể thao nghiệp dư khu Thụ Thanh dựa vào chút tài nguyên của bộ giáo dục, chỉ kéo dài hơi tàn, chật vật như chó nhà có tang. Sinh nguyên ít dần, nhân tài điêu linh. Việc mà hiệu trưởng Vệ lo lắng nhất mỗi ngày chính là buổi sáng nào đó tỉnh dậy nhận được thông báo của bộ giáo dục, trường này sắp bị đóng cửa.

Nghiêm túc mà nói, hiệu trưởng Vệ mới tiếp quản trường giáo dục thể thao nghiệp dư được nửa năm, cảm tình cũng không sâu, chính ông cũng không nhiệt tình yêu thương với sự nghiệp thể thao. Nguyên nhân ông không hy vọng trường học bị đóng cửa là: Con mẹ nó, làm hiệu trưởng ở cái nơi này đã đủ keo kiệt rồi, chẳng lẽ còn muốn nơi này không còn?

Chạng vạng tối, hiệu trưởng Vệ gọi chủ nhiệm Đinh mang tuyển sinh vào phòng làm việc của mình uống trà. Hai người nhìn cảnh mặt trời sắp lặn, vài đứa nhỏ đang được huấn luyện trên sân thể dục. Đánh cầu lông, đẩy tạ, chạy bộ, nhảy cao... Hiệu trưởng Vệ nhìn chốc lát, nghi ngờ hỏi chủ nhiệm Đinh: “Vì sao hôm nay không có người đánh tennis?”

“Khụ.” Chủ nhiệm Đinh ngoài bốn mươi tuổi, đeo kính, thoát nhìn hào hoa phong nhã. Ông nghe được câu hỏi của hiệu trưởng thì hồ thẹn sờ cằm, đáp: “Hiệu trưởng, tôi còn đang định nói với ngài, học sinh học tennis của chúng ta có bốn người, hôm nay rồi đi ba người, chỉ còn một người, không có người đánh cùng nó, chắc là huấn luyện viên đang chờ thắng ba lượt xong đập.”

“Làm sao lại... đi?” Hiệu trưởng Vệ nhất thời không kịp phản ứng, về mặt sưng sờ.

“Đi đến khu Điền Khánh.”

“Tới khu Điền Khánh làm chi?”

“Hiệu trưởng, ngài quên rồi sao? Nam Phong là đi từ trường giáo dục thể thao nghiệp dư khu Điền Khánh ra, phụ huynh học sinh cũng theo phong trào mà đi qua, họ cảm thấy phong thủy ở khu Điền Khánh tốt.”

Đây không phải là đục khoét nền tảng sao, góc tường nhà mình bị đào trộm. Hiệu trưởng Vệ cảm giác như bị đánh vào mặt, ông có chút mất hứng, “Điền Khánh có thể dạy được một Nam Phong, chẳng lẽ có thể có thứ hai? Những phụ huynh này cũng không động não, chỉ biết theo phong trào, không lo lắng cho đứa trẻ! Huấn luyện viên của chúng ta có một mà dạy bốn, huấn luyện viên của Điền Khánh có thể so sánh sao? Một huấn luyện viên mang mười mấy đứa nhỏ, có thể mang được sao?!”

“Đúng vậy.” Chủ nhiệm Đinh phụ họa nói.

Hiệu trưởng Vệ vuốt mái tóc địa trung hải, thuận miệng tức, lại bắt đắc dĩ nhìn chủ nhiệm Đinh: “Cậu cũng thật là, tôi nghe nói cậu là anh họ xa của Nam Phong? Sao không chạy ở chỗ đó.”

Cho dù tôi có là anh họ xa của cậu ta, cũng không thể sửa lại trường học của cậu ta được? Hơn nữa một họ cách ba nghìn dặm, giàu tại núi sâu có khách tìm. Họ Nam nhà cậu ta cách khá xa, là họ hàng xa cũng có thể cảm chén đến thăm muốn xin hai miếng cơm sao?

Trong đầu chủ nhiệm Đinh tự châm chọc một phen, bề ngoài vẫn bình tĩnh cười ha ha.

Sau khi cười xong, chủ nhiệm Đinh an ủi hiệu trưởng Vệ từ một góc độ khác: “Không có học sinh thì không có học sinh, thật ra tennis rất khó luyện, chúng ta còn đỡ phải phí sức lực.”

Quả nhiên tinh thần hiệu trưởng Vệ lại tỉnh táo: “Nói sao? Tôi nghe nói tennis là môn thể thao có tính chuyên nghiệp hóa cao nhất thế giới, vì sao không thể luyện được?”

“Chính vì chuyên nghiệp hóa cao, cho nên giai đoạn đầu cần đầu tư vốn rất lớn, muốn luyện được, thì phải cam lòng đập tiền vào. Một huấn luyện viên một học viên, bảo dưỡng thân thể, phí thi đấu hàng năm, vé máy bay bay tới bay lui thế giới, đặt khách sạn, những cái này cũng tốn rất nhiều tiền. Còn không có lợi nhuận đâu, trước tiên đập vào một số lớn, số tiền kia người thường không chịu nổi. Có chút thiên phú thì vào đội tuyển tỉnh, lại có nhiều thiên phú thì tiến vào đội tuyển quốc gia, nhưng đội tuyển tỉnh và đội tuyển quốc gia cũng không cung cấp tài nguyên lớn như vậy, lời thật lòng.”

Hiệu trưởng Vệ: “Vậy thì Nam Phong...”

Chủ nhiệm Đinh khoát tay: “Nam Phong khác, cậu ta có hiệp nghị với đội tuyển quốc gia, không bị đội tuyển quốc gia quản chế. Cậu ta có nhóm huấn luyện viên riêng cao cấp nhất thế giới, có một nhóm bồi luyện cổ chấp nhất thế giới, nói thật Lao Luân Tư còn không phô trương như cậu ta. Nam Phong rất có thiên phú, điểm đó tôi thừa nhận, nhưng đánh tennis chỉ dựa vào thiên phú tuyệt đối không đủ. Phải có tiền để tiến hành đầu tư ban đầu. Nhà họ Nam có gia nghiệp lớn, không kém chút tiền này, có thể tùy theo nhiệt tình của tiểu thiếu gia, chỉ cần cậu ta cao hứng.”

Hiệu trưởng Vệ có cảm giác tam quan được đổi mới.

Chủ nhiệm Đinh còn muốn tiếp tục bát quái về Nam Phong nhưng lúc này phòng bên cạnh, chuông điện thoại văn phòng ông vang lên. Ông đành phải dừng câu chuyện, trở lại văn phòng nghe.

Điện thoại là bảo vệ công gọi tới, nói là ở cửa trường học có một cô bé, muốn gặp chủ nhiệm Đinh, hỏi cô bé muốn gì thì cô bé nói muốn học tennis.

Chủ nhiệm Đinh có chút kỳ quái hỏi: “Chỉ một đứa nhỏ? Không có phụ huynh đi cùng?”

“Không có.”

Nếu là trước kia, chủ nhiệm Đinh nhất định sẽ nói bảo vệ khuyên cô bé trở về, ít nhất trở về đưa phụ huynh tới. Thế nhưng lúc đó, chủ nhiệm Đinh có chút đói khát với ‘đứa nhỏ muốn học tennis’... Vì vậy ông nói: “Vậy trước tiên ông để cho cô bé đi vào một chút, à không, để tôi xuống đón cô bé, đừng cho cô bé chạy loạn.”

Lúc chủ nhiệm Đinh ra khỏi cửa thì gặp được hiệu trưởng Vệ trong hành lang.

Hiệu trưởng Vệ cũng rảnh rồi tới mức nhàm chán, đứng ngồi không yên trong phòng làm việc của mình, ra xem chỗ chủ nhiệm Đinh xảy ra chuyện gì. Vừa nghe nói chuyện thì hiệu trưởng Vệ cũng hào hứng: “Tôi và cậu đi xem.”

Chủ nhiệm Đinh nghĩ thầm, anh là lão đại, anh nói phải.

Mẹ nó, đi theo một lão đại có chỉ số thông minh kém như vậy, ông nhất định không có kết cục tốt.

Hai vị lãnh đạo quan trọng của trường xuống lầu tới đại sảnh thì TV trên tường đang phát tin khẩn: Tin tức, thời gian 19h30’, một máy bay đi từ Pháp tới Dubai hiệu A330 đã rơi xuống Thổ Nhĩ Kỳ, theo tin mới nhất chúng tôi nhận được, có 109 người tử vong, 56 người bị thương, chính phủ địa phương đã triển khai cứu viện, nguyên nhân sự cố đang được điều tra làm rõ...”

Chủ nhiệm Đinh liếc nhìn màn hình TV, vừa thấy một người toàn máu được đưa lên máy bay, nhìn vô cùng thê thảm.

Ông đột nhiên dừng bước lại.

Hiệu trưởng Vệ hỏi: “Làm sao vậy?”

“Nam Phong đang ở Paris, trong hai ngày nay muốn chuẩn bị bay sang Dubai để thi đấu.”

Hiệu trưởng Vệ lắc đầu: “Làm sao lại trùng hợp như vậy, cậu quan tâm mù quáng rồi.”

Chủ nhiệm Đinh cười tự giễu: “Cũng đúng, đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Khoảng cách giữa chúng ta.

Lục Sênh được đưa đến văn phòng tuyển sinh.

Hiệu trưởng Vệ và chủ nhiệm Đinh mỗi người một bên, giống như hai đại hộ pháp đi bên cạnh cô, tạo cho cô một chút cảm giác áp bức vô hình. Cô có chút căng thẳng, cơ thể hơi căng cứng, ngay cả bước chân cũng dè dặt cẩn thận, không còn kiên quyết như lúc từ xa đến.

Đi tới đi lui, bỗng nhiên Chủ nhiệm Đinh nói với Lục Sênh: "Em.."

Lục Sênh lập tức phản ứng: "Dạ?"

Chủ nhiệm Đinh lại bị cô làm cho phát hoảng: "Em không cần căng thẳng quá, thậm chí còn ra mồ hôi rồi kìa..."

Khuôn mặt của Lục Sênh nóng lên, tùy tiện vuốt trán một cái, lòng bàn tay đều ướt cả.

Sau khi tới văn phòng, ba người ngồi xuống, chủ nhiệm Đinh nói: "Thầy hỏi trước một chuyện, tại sao em lại không có người lớn đi cùng?"

Lục Sênh đáp mà không cần nghĩ ngợi: "Mẹ em không có thời gian."

"Ừ, em tên gì?"

"Lục Sênh."

"Em bao nhiêu tuổi rồi?"

"Sắp tròn mười hai rồi ạ."

Chủ nhiệm Đinh đẩy mắt kính một chút: "Tuổi này mới học tennis thì hơi muộn, có điều vẫn còn có thể. Em ra đây, thầy đo chiều cao của em một chút."

Có rất nhiều hạng mục thi đấu thể dục thể thao mà chiều cao là nhân tố ảnh hưởng quan trọng đến thành tích. Trong tennis đối kháng, người có dáng người cao có lợi thế rất lớn. Cho nên khi lựa chọn hạt giống tennis, chủ nhiệm Đinh luôn xem chiều cao đầu tiên.

Trên vách tường màu trắng trong văn phòng có dán một chiếc băng nhựa màu vàng, trên đó có khắc số đo. Chủ nhiệm Đinh đề Lục Sênh đứng bên cạnh băng nhựa, đặt chiếc thước nhựa thẳng trên đầu đỉnh đầu cô.

Là một trường học sa cơ thất thế, lúc tuyển sinh trường Thụ Thanh luôn dùng phương thức truyền thống này để ước lượng chiều cao.

"1m55, không tệ, không tệ." Chủ nhiệm Đinh rất vừa lòng với chiều cao này, ông ấy để Lục Sênh trở lại chỗ ngồi. Sau đó ông ấy mở một bản kê khai ra, trên đó ghi lại tên, tuổi, chiều cao của Lục Sênh.

Sau khi viết xong những điều đó, Chủ nhiệm Đinh lại hỏi: "Chiều cao của ba mẹ em theo thứ tự là bao nhiêu?"

"Mẹ em khoảng 1m65."

Chủ nhiệm Đinh gật gù đầu, viết vài chữ ở dòng [Chiều cao của mẹ], đợi một lát, ông ấy ngẩng đầu lên nhìn cô: "Ba em thì sao?"

Lục Sênh im lặng.

Chủ nhiệm Đinh và cô mắt to trừng mắt nhỏ một lát. Cô bé ở tuổi này, ánh mắt luôn sạch sẽ trong suốt, chủ nhiệm Đinh có chút không đành lòng hỏi tiếp.

Nhưng bên cạnh lại có đồ ngốc không nhận được mà hỏi Lục Sênh: "Em không biết ba của mình là ai sao?"

"Mẹ em nói ông ấy là tên khốn kiếp."

Chủ nhiệm Đình nhủ mảy lểc hiệu trưởng Vệ một cái, giờ phút này ông không muốn che giấu cảm giác không vừa lòng của bản thân.

Lúc này sự chú ý của Hiện trưởng Vệ đều đặt ở thân thể của Lục Sênh, cho nên không chú ý tới vẻ mặt của cấp dưới.

Chủ nhiệm Đình vội ho một tiếng, ông viết một dòng gì đó ở chỗ [Chiều cao của cha], sau đó an ủi nói: "Không có việc gì, chiều cao bây giờ của em không tệ, chiều cao của mẹ em cũng không thấp, nhất định về sau em sẽ rất cao."

Lục Sênh có chút xấu hổ vì không thể nói ra chiều cao của cha, cô nỗ lực vờ vết trong đầu một tin tức khác về chiều cao của bản thân, bỗng nhiên cô nói: "Cái kia, hình như trong một năm gần đây em cao lên rất nhanh."

"Vậy sao?"

"Vâng! Tiểu Hi nói ba anh ấy nói em trong một năm này em giống như cây ngô trong tháng sáu."

Nói quái quỷ gì vậy, không hiểu một chữ nào.

Mặc dù trong lòng Chủ nhiệm Đình châm chọc một câu như vậy, nhưng bên ngoài vẫn bình tĩnh gật đầu: "Ừ ừ, sao đột nhiên lại cao lên nhiều như vậy, có phải là ăn cái gì có chất dinh dưỡng cao không? Em uống sữa tươi sao?"

"Không có."

Chủ nhiệm Đình cũng không tiếp tục tìm tòi nghiên cứu, ông lại hỏi thêm mấy vấn đề, Lục Sênh đáp từng câu một.

Cuối cùng, chủ nhiệm Đình hỏi: "Lục Sênh, em có biết quy chế tuyển sinh của trường không?"

"Biết ạ, phải nộp tiền ngay vào năm đầu."

Câu tổng kết này thật sự là ổn, chuẩn và hung ác....

Dưới tình hình chung, học sinh nhập học năm đầu cũng không được coi là học sinh chính thức, chỉ là thử đào tạo, thử đào tạo mà lại muốn học phí của bản thân. Sau một năm thử đào tạo, nếu các hạng mục kiểm tra đều đạt tiêu chuẩn thì trường học sẽ chính thức tuyển người này làm [Hạt giống], đến lúc này chỉ cần chút tiền ăn ở, còn học phí sẽ có nhà nước trợ cấp.

Lục Sênh hơi do dự hỏi: "Em chỉ có nửa tiền, có thể đóng trước tiền học nửa năm không ạ?"

Chủ nhiệm Đình thấy cô nắm chặt cặp sách của mình. Chiếc cặp này thật sự rất cũ, có vài chỗ sút chỉ, bọc trang trí phim hoạt hình bằng plastic ở bên ngoài đã bị tróc loang lổ, thoạt nhìn vải của chiếc cặp thật sự rất chắc chắn, ở góc cạnh bị mài tạo thành mấy lỗ nhỏ, để lộ sách vở cùng một vài thứ không rõ là cái gì ở bên trong...

Ông nghĩ thầm, chiếc cặp sách này hẳn là được truyền lại rồi....

Hiệu trưởng Vệ thấy Lục Sênh không ngừng nắm cặp, đột nhiên chỉ số thông minh tăng vọt, hỏi Lục Sênh: "Em mang tiền đến rồi à?"

"Vâng!" Lục Sênh kéo khóa cặp, lấy một chiếc hòm hình chữ nhật từ bên trong ra.

Hiệu trưởng Vệ và chủ nhiệm Đình đều tò mò nhìn chiếc hộp này. Bọn họ nhìn cô mở nó, lấy một ra một cục chất dẻo, mấy tấm thiệp thiếu nữ xinh đẹp, năm sáu viên thủy tinh. Cách cách, đặt toàn bộ lên bàn, những thứ đó làm mọi người chói mắt.

Mắt chủ nhiệm Đình tròn trố: "Không phải là em muốn dùng những bảo bối này để đổi học phí chứ?"

"Không phải ạ." Lục Sênh đỏ mặt đáp, cô nhấc tấm áp phích được gấp lên, lấy ra mấy tấm bưu thiếp cũ kỹ, cuối cùng, thời khắc chứng kiến kỳ tích cũng đã đến, dưới tầng cuối cùng của chiếc hộp xuất hiện nhân dân tệ được xếp gọn gàng.

"Khụ." Chủ nhiệm Đình cảm thấy suy nghĩ vừa rồi của bản thân thật sự rất đần độn, đáng sợ nhất là ông còn nói suy nghĩ đần độn này ra...Ông sờ sờ mũi, giọng nói có chút oán trách: "Sao em không trực tiếp mang tiền đến?"

"Sợ bị người khác phát hiện."

Hiệu trưởng Vệ cười cười nói: "Cô bé này còn rất giáo hoạt."

Chủ nhiệm Đình thấy cô cẩn thận đối xử với số tiền ấy như thế liền không nhịn được hỏi: "Tiền này là phụ huynh của em cho, hay là em tự góp?"

"Tự em góp."

Quả nhiên.

Hiệu trưởng Vệ: "Góp như thế nào? Tiền này cũng không ít!"

"Từ nhà đến trường và từ trường về nhà em đều chạy bộ, lúc ăn cơm cũng có thể tiết kiệm một chút."

Thật không dễ dàng. Bỗng nhiên chủ nhiệm Đình cảm thấy có chút cảm động.

Chủ nhiệm Đình và hiệu trưởng Vệ nhìn nhau, đều thấy được vẻ tán đồng trong mắt đối phương. Dù sao chiều cao của cô bé này cũng rất tốt, học phí không thành vấn đề, quan trọng nhất bây giờ là bọn họ thật sự rất thiếu học sinh rồi...

Có điều, bọn họ là đơn vị chính quy, phải đi theo quy định, trẻ con nhập học, nhất định phải thông qua sự đồng ý của cha mẹ.

Vì thế chủ nhiệm Đình nói với Lục Sênh: "Khi nào mẹ em rảnh, bảo bà ấy đến trường học một chuyến, làm thủ tục nhập học cần người lớn ký tên."

Lục Sênh cúi đầu, im lặng không nói.

Chủ nhiệm Đình là người biết quan sát về mặt, bạn nhỏ như vậy, ông không cần phí tâm tư cũng có thể hiểu. Vì vậy lại hỏi: "Mẹ em không đồng ý sao?"

Lục Sênh không biết trả lời vấn đề này như thế nào. Cô dứt khoát quyết định, lấy toàn bộ tiền trong hòm đặt trước mặt chủ nhiệm Đình: "Thầy, mong thầy nhận tiền trước đã."

Chủ nhiệm Đình nghĩ một chút, đột nhiên cười nói: "Được rồi, em đã tin tưởng thầy, trước hết, tiền này thầy sẽ bảo quản giúp em. Nếu không thể nhập học, thầy sẽ trả lại cho em...Em yên tâm, thầy sẽ không để mẹ em biết." Nói tới đây ông dừng lại, nhìn thấy cô nhẹ nhàng thở ra, ông tiếp tục nói: "Khi nào mẹ em ở nhà? Thầy tới nhà em một chuyến, tranh thủ nói vài câu thuyết phục mẹ em."

"Ngày mai được không?"

"Được, buổi sáng ngày mai?"

"Vâng!"

Sau khi đưa Lục Sênh đi, hiệu trưởng Vệ và chủ nhiệm Đình ngồi lại cầm bảng thảo luận vừa mới ghi lúc này.

Chủ nhiệm Đình: "Chiều cao rất có khả năng, chờ luyện thêm một khoảng thời gian rồi xem thế nào."

Hiệu trưởng Vệ: "Tôi cảm thấy cô bé này là người làm chuyện lớn."

Chủ nhiệm Đình không ngờ hiệu trưởng có thể đưa ra đánh giá cao như vậy, ông có chút ngạc nhiên hỏi: "Làm sao thầy được?"

Hiệu trưởng Vệ: "Nhỏ tuổi như vậy mà có thể góp được khoản tiền lớn như vậy, nói dễ hơn làm. Thoạt nhìn cô bé có rất nghèo, đoán chừng cũng là ăn không ngon mặc không tốt, lúc có nhiều tiền như vậy mà vẫn có thể nhịn không dùng nó thì bây giờ thật sự khó tìm người như vậy."

Về góc độ kia thì thật sự rất là...đặc biệt.

Hiệu trưởng Vệ thở dài dằng dặc: "Con bé mới 12 tuổi. Bây giờ tôi 52, cũng không làm được như con bé vậy."

Chủ nhiệm Đình không nhịn được hỏi: "Hiệu trưởng, tôi mạo muội hỏi một câu, tiền tiêu vặt mỗi tháng của ông là bao nhiêu?"

Hiệu trưởng Vệ đưa ra hai ngón tay.

"Hai ngàn?"

"Hai trăm."

"..."

Chủ nhiệm Đình cảm thấy, so sánh với phu nhân hiệu trưởng thì vợ của ông đúng là một thiên sứ.

Hôm sau là thứ 7.

Mặc dù không cần đi học, Lục Sênh vẫn dậy sớm hơn một chút. Hôm qua mẹ chơi rất khuya, bây giờ còn đang ngủ mê man, Lục Sênh không dám đánh thức bà, rón rén mặc quần áo xuống giường.

Cô xuống tầng dưới ăn sáng rồi mua về cho mẹ một phần. Sau đó cô an vị trước cửa sổ nhìn mọi người. Sáng sớm đầu mùa xuân vẫn còn rất lạnh, mọi người đều mặc rất kín, tập trung ở trước quán ăn sáng. Mẹ mập buộc tạp dề màu trắng đang chiên bánh tiêu, chú Tiểu Cá Từ chưng bánh bao, chú ấy giờ cao một chiếc vì trúc thật to vẫn còn đầy hơi nước màu trắng vượt lên phía trước chạy ra ngoài, bụi nước giống như che phủ cả không gian. Con gái nhỏ hoạt bát của bọn họ xuyên qua trong đám bụi nước đó, dường như Lục Sênh còn nghe được tiếng cười của con bé.

Lục Sênh không biết mình đã ngồi bao lâu, lúc thầy Đình tới thì mặt trời đã lên cao.

Cô vội vàng đánh thức mẹ: "Mẹ, có người tới tìm mẹ!"

Mẹ bị người khác làm âm ỉ, rồi giường có chút tức giận.

Thoạt nhìn chủ nhiệm Đinh hào hoa phong nhã, ôn hòa vô hại, bề ngoài như vậy dễ tạo cảm giác an toàn cho người không quen biết. Thái độ sau khi vào cửa của ông rất khiêm nhường nên cuối cùng sự tức giận của mẹ Lục không phát ra ngoài.

Sau khi chủ nhiệm Đinh nhìn thấy mẹ Lục, có chút nghi ngờ không biết Lục Sênh có phải con gái ruột của bà không. Thứ nhất, làm gì có người mẹ nào đối xử với con gái của mình như vậy, đến kêu đi hết, không đau lòng một chút nào. Thứ hai, dáng dấp của mẹ Lục rất đẹp, Lục Sênh chỉ thanh thanh tú tú, hai người tuyệt đối không giống nhau.

Dĩ nhiên, theo lẽ thường, loại nghi ngờ này chỉ quanh quẩn trong nội tâm, sẽ không phun ra miệng.

Cuộc nói chuyện hôm nay lại rất thuận lợi. Nguyên nhân chủ yếu là chủ nhiệm Đinh che giấu sự thật 'phải đóng học phí' kia, chỉ nói thoạt nhìn Lục Sênh không tệ, có thể thử đánh tennis, trường học dạy miễn phí, sau khi tan học sẽ để đứa nhỏ của mình qua.

Không cần bà tốn tiền, không cần bà quan tâm, cho nên mẹ Lục liền đồng ý.

Tuy nhiên bà còn giấu cọt thêm một câu: "Lục Sênh không có tiền đồ, mấy người nhìn nhầm rồi."

Chuyện cứ như vậy mà quyết định, chủ nhiệm Đinh cầm một phần thư thông báo cho người lớn, để cho bà ký, sau đó ông gọi Lục Sênh đến nói: "Hôm nay có thể nhập học, hay là em đi cùng với thầy?"

Lục Sênh mong còn không được: "Vâng!"

Lúc đi, chủ nhiệm Đinh để cho Lục Sênh ra cửa trước, ông có chuyện muốn nói với mẹ Lục.

Lục Sênh rất nghe lời đi ra ngoài, sau đó mẹ Lục cảnh giác nhìn chủ nhiệm Đinh: "Ông muốn làm gì?"

"Không có gì." Chủ nhiệm Đinh đẩy mắt kính: "Bà có thể nói cho tôi biết ba của Lục Sênh cao bao nhiêu không?"

"Cút."

"Được 1m8 không?"

"Cút!!!"

Mặt chủ nhiệm Đinh không đổi sắc cút ra ngoài. Lúc ông ra ngoài thấy bạn nhỏ Lục Sênh mặt tươi như hoa, đôi mắt trong suốt thoáng hiện ánh sáng, liền cười nói: "Em bộ này còn được, giày không được, đi, thầy dẫn em đi mua giày chơi bóng."

"Vâng!"

Hai người ra khỏi ngõ hẻm, đi ngang qua sạp báo thì đột nhiên Lục Sênh đứng lại: "Xem báo một chút."

Hiện tại, trong lòng cô tràn ngập vui mừng vì có thể học tennis, cô không thể chờ đợi muốn nhìn tin tức của Nam Phong một chút, muốn đo khoảng cách giữa bọn họ một lần nữa. Khoảng cách này đã từng là rãnh trời cực lớn, không có cách nào vượt qua được mà bây giờ, cuối cùng cũng có một con đường nối liền hai bên rồi.

Mặc dù con đường này rất dài, cách trở xa xôi.

Nhưng, hy vọng, là chuyện tốt đẹp nhất trên thế giới. Không phải sao?

Cô cầm lên một tờ [Sport Weekly], liếc nhìn trang đầu:

Nam Phong rơi máy bay, không rõ sống chết!

Thoáng chốc đầu óc Lục Sênh ong một tiếng, cảm giác giống như bị một chiếc búa buồn bực hung hăng đập một cái.

Chủ nhiệm Đinh thấy trong nháy mắt sắc mặt Lục Sênh trở nên trắng bệch, bàn tay cầm tờ báo run rẩy, thậm chí cả người cô cũng phát run. Ông có chút không yên lòng: "Em làm sao vậy?"

Lục Sênh không đáp, chỉ nhìn tờ báo chằm chằm, đọc từng chữ từng chữ trong đồng tin tức mới kia.

Sau đó chủ nhiệm Đinh liền thấy cô bé nhỏ luôn cứng cỏi trầm tĩnh kia đột nhiên mắt không chế, ôm tờ báo gào khóc, khóc đến tê tâm liệt phế, vô cùng bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Khởi đầu của tôi

Lần đầu Lục Sênh biết rõ Nam Phong là vào ba năm trước.

Hôm đó là ngày 29 tháng 3, là sinh nhật của cô. Ngày hôm đó mẹ của cô bị giáo viên gọi tới trường học nói chuyện, bởi vì phụ đạo viên mắng tâm lý trong trường cho rằng Lục Sênh mắc chứng trầm cảm. Nội dung nói chuyện cụ thể Lục Sênh không biết, cô chỉ biết là không ai nhớ rõ sinh nhật cô.

Sau khi tan học Lục Sênh không muốn về nhà, một mình đi dạo bên ngoài. Cô lững đững đi vào một siêu thị, nơi bán đồ điện bày rất nhiều TV, TV đang bật đài trung uowg.

Trong TV, một anh trai đang cười, cười lên rất đẹp, lượng từ từ thiếu thốn ít ỏi của cô không thể nào hình dung nổi nét đẹp ấy. Anh nói: “Chúc những bạn có sinh nhật hôm nay vui vẻ.”

Trong nháy mắt đó, Lục Sênh chỉ cảm thấy ngực ê ẩm, không biết là khổ sở hay cảm động.

Một chị hướng dẫn mua hàng đứng bên cạnh nói: “Soái ca này rất đẹp trai!”

Lục Sênh hỏi: “Chị, anh ấy là ai vậy?”

Ánh mắt chị hướng dẫn mờ mịt: “Không biết, ôi chào.”

Nam Phong khi đó còn chưa nổi tiếng ở Trung Quốc.

Về sau cô đọc báo ở sạp báo mới biết được anh là ai, mới biết được thế giới của anh. Người của thế giới ấy sống dưới ánh mặt trời, bọn họ có ước mơ, có chí tiến thủ, bọn họ trả giá bằng mồ hôi, thu hoạch bằng hi vọng, thế giới của họ nở đầy hoa tươi.

Một người, sắp rơi vào vực sâu vô cớ, trong một cơ hội nào đó, đột nhiên thấy được một cọng rom cứu mạng.

Thật lâu sau, khi thế giới Lục Sênh cũng nở đầy hoa tươi thì cô nhìn lại con đường này, phát hiện điểm khởi đầu của cô chỉ là một chút không thể tưởng tượng nổi, là chấp niệm nhỏ bé mà cứng rắn.

Chấp niệm này không hề phức tạp, nó chỉ là một bản năng tự cứu trong lúc đưa trẻ gần như tuyệt vọng.

Lục Sênh ngồi chồm hồm trên mặt đất khóc lớn trong chốc lát, dần dần biến thành nhỏ giọng, nước mắt rùng rùng. Chủ nhiệm Đình nâng cô dậy hỏi: “Nam Phong là gì của em sao?”

“Anh ấy là thần tượng của em.”

Chủ nhiệm Đình nghĩ thầm, bạn nhỏ cũng có thần tượng, nhất thời khó có thể tiếp nhận cũng là bình thường. Ông nói: “Đừng nói, không chắc chắn Nam Phong sẽ gặp chuyện không may, cậu ấy là vận động viên, tố chất sức khỏe tốt, nhất định còn sống. Em xem, hiện tại kỹ thuật chữa bệnh tốt như vậy, chỉ cần dưỡng thương thật tốt thì không lâu sau cậu ấy lại có thể hoạt động trở lại rồi.”

Lục Sênh ngửa đầu nhìn ông: “Thật sao?”

“Thật sự.”

Thật ra lời nói này, tối hôm qua chủ nhiệm Đình đã nói qua một lần.

Lục Sênh tin tưởng, lau nước mắt, nói: “Em hi vọng anh ấy có thể nhanh tốt lên.”

“Nhất định có thể, nếu như cậu ấy hồi phục nhanh thì có thể đi đánh giải năm nay! Bây giờ em phải học tennis thật tốt, nếu biểu hiện tốt, thầy sẽ dẫn em đi xem trận đấu của cậu ấy.”

Đôi mắt Lục Sênh sáng rực lên: “Ừ!”

Rốt cuộc vẫn là đứa nhỏ, đỡ rất nhanh, chủ nhiệm Đình thở dài trong lòng.

Chủ nhiệm Đình đưa Lục Sênh đi mua đôi giày chơi bóng mới, sau đó hai người trở về trường giáo dục thể thao khu Thụ Thanh. Chủ nhiệm Đình dẫn Lục Sênh đi thăm khắp trường một lần, mắng vài cô cậu cố chấp, nói tới mức cô bé sững sờ, cuối cùng ông đưa cô bé tới sân tennis.

Trên sân chỉ có một cậu bé cao khoảng Lục Sênh, cậu bé đang nắm vợt tennis đập cầu, trái tennis xanh không ngừng nhảy lên, giống như con châu chấu vui vẻ.

Chủ nhiệm Đình hỏi cậu bé: “Huấn luyện viên Lý đâu?”

“Không biết!”

Chủ nhiệm Đình nói với Lục Sênh: “Em ở đây chờ một chút, tôi đi gọi huấn luyện viên tới.”

Lục Sênh gật đầu, đưa mắt nhìn chủ nhiệm Đình rồi đi.

Lúc này, cậu bé không đánh bóng nữa, một tay cậu vịn vợt tennis, cách nửa sân bóng, lớn tiếng hỏi Lục Sênh: “Cậu mới tới sao?”

Lục Sênh khẽ gật đầu một cái, nhỏ giọng “Ừ” một chút.

“Cậu tên là gì?”

“Tôi là Lục Sênh. Cậu thì sao?”

“Lục Sinh? Thật là khéo, tôi là Thủy Sinh!”

“Ôi chào!”

Cậu cầm vợt bóng bàn nghênh ngang đi tới, đi tới gần rồi hỏi: “Cậu học lớp mấy rồi hả?”

“Năm nay lớp sáu.”

“Tôi cũng vậy, cậu bao nhiêu tuổi rồi hả?”

“12.”

“Tôi 13 rồi, cậu phải gọi tôi là anh.”

Lục Sênh cúi đầu, có chừng mừng gọi cậu là ‘Anh’.

Cậu lại cười nói: “Nhưng mà cậu đã tới chỗ này học tennis thì gọi tôi ‘sur huynh’ là được, có lớn có nhỏ, hiểu không, gọi một tiếng đi.”

Lục Sênh nín một lúc mới đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Sur huynh.”

“Gọi cùng với tên.”

“Thủy Sinh sur huynh.”

Cậu hài lòng gật đầu, mặt mày hớn hơ: “Ôi, không tệ không tệ, trước kia cậu đã học chơi bóng chưa? Chưa học sao? Vậy hôm nay để sur huynh dạy cậu! Cầm lấy cây vợt.”

Cậu chạy tới bên sân cầm một cây vợt tennis nữa đưa cho Lục Sênh.

Đây là lần đầu tiên Lục Sênh cầm vợt tennis. Vợt tennis hơi cũ, không biết là làm bằng vật liệu gì, cầm tay vô cùng nặng, đuôi vợt quán nhiều băng dán, bởi vì đã dùng lâu nên trên vợt có một vài vết bẩn. Hai tay cô nắm lấy vợt bóng bàn, tâm tình có chút kích động.

“Đứng ở đối diện đi.” Thủy Sinh phân phó.

Lục Sênh thành thật chạy tới đối diện, sân bóng rất rộng, cô không biết nên đứng ở chỗ nào mới tốt, lúc này, đột nhiên Thủy Sinh lại phát bóng, phát bóng xong thì hô to: “Đón lấy đón lấy!”

Lục Sênh cuống quýt vung vợt tennis, đương nhiên là không đón được bóng.

Thủy Sinh lại phát một quả nữa, cô đuổi theo bóng tennis, vung lên một cái, sau đó nhận được, bóng trực tiếp bay lên trời.

Sau đó cậu phát bóng liên tục, cô chạy ngược chạy xuôi đón bóng, chẳng bao lâu đã thở hồng hộc.

Lúc này, một người đàn ông mặt chữ quốc (国) đi tới, trong tay mang theo một số vợt tennis nhỏ, ông hô lên với hai người: “Đừng đánh.”

Thủy Sinh liền dừng lại, quay đầu nhìn ông một cái, gọi một tiếng: “Huấn luyện viên.”

Lục Sênh cũng ngoan ngoãn gọi: “Huấn luyện viên.”

Huấn luyện viên trừng mắt nhìn Thủy Sinh: “Ồ đồ! Cô bé chưa từng học tennis, nếu bị thương thì làm sao bây giờ? Còn có, vợt của thầy quá nặng, là của người đàn ông trưởng thành dùng, sao em có thể lấy cho cô bé dùng?!”

Thủy Sinh lè lưỡi.

Lục Sênh đi tới trả lại vợt cho huấn luyện viên và nói: “Huấn luyện viên, Thủy Sinh sư huynh đang dạy em chơi bóng.”

Huấn luyện viên có chút kỳ quái hỏi: “Em gọi thằng nhóc này là cái gì?”

“Thủy, Thủy Sinh sư huynh...” Nói xong chữ cuối cùng gần như biến mất, bởi vì cô thấy sắc mặt huấn luyện viên không tốt lắm.

Huấn luyện viên quơ vợt tennis đánh một cái vào mũi “Thủy Sinh”, tức giận mắng: “Tù Tri Diêu! Em đổi tên thành Thủy Sinh từ lúc nào hả? Tôi TM còn là Đan Sinh đây!”

Từ Tri Diêu ôm lấy cái mũi cười to: “Ha ha ha ha ha, rốt cuộc em cũng có thể cười, nhịn chết em... Lục Sênh, làm sao cậu lại ngốc vậy hả? Quá dễ lừa gạt! Ha ha ha ha ha...”

Lục Sênh có chút quần bách, cúi đầu đỏ mặt, nhỏ giọng oán trách: “Làm sao cậu có thể như vậy!”

“Ha ha, đừng giận, lát nữa mời cậu ăn kẹo có được không?”

Huấn luyện viên lại đánh cậu ta một cái.

Sau đó, huấn luyện viên đưa vợt tennis nhỏ cho Lục Sênh, tự mình dạy cô cách nắm gậy và động tác, dạy trong một lát thì đến giờ cơm trưa. Huấn luyện viên để Từ Tri Diêu đưa Lục Sênh đi ăn cơm.

Trong lòng Lục Sênh còn có chút kỳ quái nên không muốn nói nhiều với Từ Tri Diêu. Từ Tri Diêu lại định ‘một nụ cười xóa thù hận’, mặt dày mày dạn không ngừng trò chuyện với cô. Đến căn tin, Từ Tri Diêu cười nói: “Này, tôi mời cậu ăn đùi gà nhé?”

Lục Sênh bị lay động giữa “Đùi gà” và “Khí tiết”, cuối cùng lựa chọn đùi gà.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Gặp lại Nam Phong

Chỉ chớp mắt, Lục Sênh đã học ở trường Thụ Thanh được một tuần, nội dung học nhập môn rất đơn giản, bắt đầu mỗi ngày là đào tạo thể chất, sau đó luyện vùng và đập vợt một chút, thỉnh thoảng đánh qua loa vài quả, cảm thụ [cảm giác bóng] trong truyền thuyết. Huấn luyện viên chỉ có hai học sinh, dạy vô cùng nhân nhả, sau khi phân nhiệm vụ xong cũng không biết đi đường nào.

Lục Sênh cũng không tồi, nghe lời, bảo làm gì làm đấy. Từ Tri Diêu thì có vẻ nghịch ngợm, nếu huấn luyện viên ở đây thì cậu yên tĩnh như gà, huấn luyện viên vừa đi, cậu lại giống hệt như con chuột chạy ra đường vào ban đêm, cái này gọi là người không an phận.

Lục Sênh luôn bị cậu trêu đùa. Có điều Lục Sênh cũng không thích tìm huấn luyện viên tố cáo, sau mỗi lần bị trêu chọc thì nhiều nhất cũng chỉ là tự mình cảm thấy buồn bực một lát. Đến giờ cơm, chính là thời gian Từ Tri Diêu thám hỏi, cậu biến thành người đi mua đồ ăn ngon, đùi gà, thịt kho, thịt bò viên cho Lục Sênh. Đến lúc đó, buồn bực của Lục Sênh cũng tan thành mây khói.

Cứ như vậy trôi qua, theo như nhu cầu, tất cả đều vui vẻ, thế giới hòa bình.

À, có một tin tức tốt, Nam Phong còn sống, đang điều trị ở bệnh viện. Hôm nghe được tin tức này, buổi trưa Lục Sênh ăn nhiều thêm một bát cơm.

Độ chú ý hiệu trưởng Vệ dành cho cô bé Lục Sênh này vẫn còn rất cao. Ông hỏi huấn luyện viên Lý: "Lục Sênh sao rồi? Có thể huấn luyện được không?"

Huấn luyện viên Lý gật đầu: "Điều kiện của con bé không tệ, thể chất tốt, phản ứng nhanh, khả năng phối hợp cũng tốt."

"So sánh với Kiều Văn Văn thì sao?"

Kiều Văn Văn là cô gái tennis tài năng mới xuất hiện được hai năm, năm nay 16 tuổi, đã vào đội tuyển quốc gia rồi.

Huấn luyện viên 田田: "Hiệu trưởng nghĩ nhiều rồi...Lục Sênh còn chưa tới trình độ kỳ tài ngút trời, hơn nữa 12 tuổi con bé mới bắt đầu học tennis, đã hơi muộn. Bây giờ luyện thật tốt, có thể vào đội tuyển tỉnh đã là không tệ rồi."

Hiệu trưởng Vệ không hỏi nữa, ông đổi đề tài, nghi ngờ nhìn huấn luyện viên Lý: "Tôi nghe nói, trường thể thao Tỉnh Anh tìm cậu?"

Trường thể thao Tỉnh Anh là trường chuyên học tennis, ông chủ là một cường hào đặc biệt yêu thích tennis, bây giờ đang đi khắp nơi cướp huấn luyện viên.

Huấn luyện viên Lý, khoa trương cất cao giọng: "Ai nói? Làm sao có thể?"

Về mặt hiệu trưởng Vệ hòa hoãn hơn, gật đầu một cái: "Không phải là tốt rồi."

Ngay lúc đó chủ nhiệm Đinh ngồi bên cạnh không thể nghe nổi nữa, thậm chí mẹ nó, anh ta nói không phải thì thật sự là không phải sao? Không biết tự dùng mắt nhìn sao?

Sau khi huấn luyện viên Lý rời đi, hiệu trưởng nói với chủ nhiệm Đinh: "Tôi cảm thấy lão Lý nói không đúng."

Chủ nhiệm Đinh nghĩ thầm, cuối cùng hiệu trưởng ông cũng thông minh một lần, vừa nhìn lão Lý kia đã biết là đang thông đồng với trường thể thao Tỉnh Anh rồi.

Hiệu trưởng Vệ: "Tình hình của đứa nhỏ Lục Sênh này rất bèn bẻ, nhất định còn bé có thể luyện được."

Chủ nhiệm Đinh: -_-#

Quên đi, ông vui vẻ là được rồi.

Tâm trạng của hiệu trưởng không tệ, cơm tối đến phòng ăn của học sinh ăn cơm, tiện thể khảo sát tinh thần, diện mạo của nhóm học sinh, chủ nhiệm Đinh cũng đi cùng. Hai người này rất không biết xấu hổ lựa chọn vị trí đối diện TV, một bàn bốn chỗ ngồi, bên cạnh bọn họ còn hai chỗ trống, bọn học sinh muốn xem TV nhưng lại không muốn cùng ngồi chung một chỗ với hiệu trưởng, dứt khoát bê hộp cơm đứng bên cạnh nhìn.

Hiệu trưởng Vệ có chút lúng túng.

Đúng lúc đó, Lục Sênh và Từ Tri Diệu bung hộp cơm qua, chủ nhiệm Đinh rất tinh mắt, gọi Lục Sênh: "Lục Sênh, ở đây còn chỗ."

Quả nhiên Lục Sênh nể mặt, Từ Tri Diệu cũng đi theo tới đó ngồi.

Lục Sênh vừa ăn cơm vừa nghiêng đầu xem TV, TV đang truyền tin tức thể thao. Khi người dẫn chương trình nhắc tới tên Nam Phong thì cô quên nhai, nhìn TV chăm chăm.

Đây là tin tức mới được thông báo, công ty quản lý của Nam Phong mở một cuộc họp báo thông báo thương thế của Nam Phong: Toàn thân nhiều chỗ gãy xương, cộng thêm gân nối bắp chân với gót chân bị gãy lìa.

Lục Sênh quay đầu, ánh mắt hồng hồng nhìn chủ nhiệm Đinh: "Tổn thương gân cốt một trăm ngày, anh ấy cần một trăm ngày mới có thể tốt được!"

Chủ nhiệm Đinh không nói gì. Lục Sênh phát hiện sắc mặt ông có chút nặng nề.

Từ Tri Diệu hỏi: "Gân nối bắp chân với gót chân bị gãy lìa là cái gì?"

Lục Sênh cũng gật đầu: "Đúng vậy, đây là cái gì? Thầy Đinh, gân nối bắp chân với gót chân bị gãy lìa phải mất bao lâu mới có thể hồi phục?"

Chủ nhiệm Đinh và hiệu trưởng Vệ liếc mắt nhìn nhau, cũng không đành lòng trả lời vấn đề này.

Hiệu trưởng Vệ dùng đũa gõ vào đĩa: "Ăn cơm trước đã!"

Lòng Lục Sênh rơi xuống lộp bộp, suy cho cùng cảm giác cũng không tốt. Cô lo lắng buồn rầu ăn xong cơm, hiệu trưởng Vệ nói với cô: "Sau giờ tan học, đi qua chỗ bảo vệ ở của một chuyến, ông ấy có đồ đưa cho em."

"Vâng."

Buổi chiều, từ chỗ huấn luyện viên Lý, Lục Sênh biết được tính nghiêm trọng của "Gân nối bắp chân với gót chân bị gãy lìa".

Nói như thế, loại tổn thương này, kết quả tốt nhất chính là không biến thành người què.

Kỳ vọng đối với sự cố này của Lục Sênh từ 'Có thể đứng ở trong sân nhìn anh so tài' lập tức biến thành 'không biến thành người què'.

Buổi tối huấn luyện xong, lúc cô đến cửa bảo vệ tìm ông bảo vệ, ông bảo vệ đưa cho cô một túi sữa tươi: "Là hiệu trưởng đưa cho cháu, uống cái này bổ canxi, có thể biến thành người lớn."

"Cảm ơn ông, cảm ơn hiệu trưởng."

Từ đó, mỗi ngày Lục Sênh đều nhận được sửa tui mà hiệu trưởng cung cấp miễn phí. Cô không biết báo đáp thế nào, không thể làm gì khác hơn là càng cố gắng luyện tập.

Một tháng sau, Lục Sênh thấy được công ty quản lý tuyển bổ tin tức Nam Phong chính thức nghỉ thi đấu.

Một đời thiên tài cứ như vậy vội vàng buồn bã rồi sần, thậm chí cũng không muốn tự mình nói tiếng tạm biệt với mọi người.

Lúc ấy Lục Sênh đang ở phòng ăn, vẫn là vị trí kia, vẫn là bốn người kia. Từ Tri Diệu lắc đầu than thở như thật, hiệu trưởng Vệ và chủ nhiệm Đinh lặng lẽ ăn cơm, không nói gì. Suy cho cùng phản ứng của mọi người rất bình tĩnh. Dù sao, kết quả này hoàn toàn nằm trong dự liệu.

Rầm!

Đột nhiên Lục Sênh vỗ mạnh lên bàn, đĩa gốm va chạm với mặt bàn từ độ cao, phát ra tiếng vang giòn kinh người.

Rất nhiều người sợ hết hồn, rối rít nhìn sang, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Khóe miệng chủ nhiệm Đinh còn treo một sợi bún, sững sờ nhìn Lục Sênh: "Em làm sao vậy?" Vì trong miệng còn chứa thức ăn, cho nên giọng nói có chút không rõ.

Lục Sênh nghiêm mặt nói: "Em muốn lấy quán quân của Grand Slam!"

Lòng của chủ nhiệm Đinh: Con bé này điên rồi.

Miệng của chủ nhiệm Đinh: "Được, cố gắng lên, cố gắng lên!"

Phản ứng của những người khác lại không bình tĩnh như vậy, mấy nam sinh mười mấy tuổi ở bàn bên cạnh cười khẩy nói: "Ai ôi, cô bé này rất biết khoe khoang, em biết mấy chữ Grand Slam viết như thế nào sao?"

Hiệu trưởng Vệ trừng mắt với cậu ta: "Ăn cơm!"

Đúng lúc Lục Sênh ngập ngừng tính toán vì mục tiêu cao nhất trong cuộc sống mà luyện tập thêm khó khăn thì huấn luyện viên Lý đột nhiên nghỉ việc.

Thì ra thầy ấy đã có chỗ tốt hơn để đi, chính là trường thể thao Tinh Anh, nơi chuyên đào tạo tennis kia.

Hiệu trưởng Tinh Anh mời rượu cao phúc nhiều cái lợi hơn, nhiều mầm non hơn, dù xem ở bất cứ góc độ nào, huấn luyện viên Lý cũng không có lý do từ chối. Chỉ có hiệu trưởng Vệ mới có thể khờ dại cho là huấn luyện viên Lý kia quyết chí thể không đổi với ngôi trường Thanh Thụ sa cơ thất thế này.

Cho nên huấn luyện viên Lý cực khổ rời đi, bộ môn tennis của trường Thanh Thụ trong thời gian ngắn biến thành rỗng không đầu. À, cũng không thể gọi là rỗng, chỉ có hai con tôm nhỏ.

Hiệu trưởng Vệ không thể làm gì khác hơn là xem xét huấn luyện viên mới cho hai con tôm nhỏ này.

Lúc này Lục Sênh mới học xong phát bóng.

Cuộc sống không có huấn luyện viên, Lục Sênh liền mang tất cả những điều huấn luyện viên đã dạy trước kia là ôn tập từng cái một, hoặc là cho mình thêm một chút khả năng thể chất. Từ Tri Diệu ở bên cạnh thấy thế tâm đắc: "Tôi nói cậu đến nỗi phải liều mạng như vậy sao? Lại không ai cho cậu tiền."

Lục Sênh hỏi Từ Tri Diệu: "Tại sao cậu lại học tennis?"

"Tôi không học tennis sẽ phải học Piano, tôi lại không muốn học piano."

Lục Sênh cảm thấy cô và Từ Tri Diệu hoàn toàn không có tiếng nói chung.

Gặp lại Nam Phong, là chuyện bất ngờ vào ba tháng sau, hôm đó vừa vặn là ngày quốc tế thiếu nhi.

Trường học cũng cho mấy người bạn nhỏ nghỉ, Lục Sênh không có chỗ đi, một mình chuồn mát, tới cung thể thao của thành phố.

Cung thể thao của thành phố có một sân bóng tennis, bên ngoài sân tennis là bờ tường cao làm từ dây thép gai, ở xa ngoài kia, là một con đường nhỏ yên tĩnh. Đối diện đường nhỏ là khu dân cư, trên mặt tường loang lổ từng mảng từng mảng lãng tiêu lớn, giống như từng đốm từng đốm lửa nổ rộ, mãi mãi không tắt.

Trước kia, Lục Sênh thường đứng ở con đường nhỏ này, nhìn trận bóng trong sân tennis. Chỗ này yên tĩnh mà bí mật, cô không cần phải che giấu ước mơ và khát vọng của mình.

Hôm nay cô tới nơi này một lần nữa, lại thấy được một người khác.

Anh đứng ở tầng tầng, một chân hơi gấp lên, gót chân nhẹ nhàng để lên mặt tường cũ kỹ, bên cạnh một xe đạp địa hình tùy ý dựa vào tường. Đường cong gò má anh tuần mỹ mà ưu nhã, môi mỏng đang ngậm một đầu thuốc lá, trên đầu thuốc lúc sáng lúc tối, khói xanh lượn lờ bay lên phía trên, ánh mắt của anh ẩn hiện trong làn khói đó.

Có cánh hoa rơi xuống đầu vai anh, anh cũng không quan tâm, chỉ là cứ ngẩn người hút thuốc như vậy.

Lục Sênh nhẹ nhàng gọi anh một tiếng: "Nam Phong."

Gió nóng đầu mùa hè đưa hai chữ này đến tai anh, anh nhẹ nhàng lệch đầu xuống, thấy cô. Sau đó anh lại hít một hơi thuốc, nói: "Là em."

"Anh còn nhớ em?"

"Ừ." Lục Sênh có chút vui vẻ, nhưng vừa nghĩ tới anh mới trải qua cái gì, cô lại vui không nổi. Cô đi tới, ngược đầu nhìn anh.

Khói xanh tan hết, lúc này cô mới nhìn rõ mặt anh.

Tóc của anh dài hơn trước kia, tóc mái xòa trên trán, mặt vẫn nhỏ dài mà xinh đẹp, sống mũi vẫn cao thẳng, chẳng qua là trên má phải thêm một vết sẹo nhỏ. Đại khái khoảng 2-3cm, tối hơn màu da, nghiêng từ trên vạch xuống dưới, dừng ở phía dưới xương gò má.

Vết sẹo kia giống như một cây châm đâm vào mắt Lục Sênh, cô chỉ thấy mắt cay cay, trong giây lát không biết nói gì.

Nam Phong thấy cô vẫn nhìn chăm chăm vào má phải của mình, liền đưa tay sờ sờ vết sẹo kia, sau đó anh nâng khóe miệng, khẽ cười: "Xấu sao? Không sao cả, anh lại không dựa vào mặt kiếm cơm."

Lục Sênh đỏ mặt hỏi: "Đau không?"

Nam Phong ngẩng ngẩn cả người. Ánh mắt anh phức tạp, đột nhiên giờ tay lên hít một ngụm khói lớn, sau đó hóa tất cả tâm tình trong lồng ngực thành khói xanh phun ra ngoài.

Anh tiện tay dụi thuốc vào bờ tường, tiếp tục cong mi nhìn cô: "Sao lại không đau chứ."

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Niềm vui ngày quốc tế thiếu nhi

Nam Phong cúi đầu nhìn Lục Sênh. Cô bé có khuôn mặt thanh tú, buộc mái tóc đuôi ngựa, tóc mái mỏng trên trán, sợi tóc mảnh mà mềm mại. Đôi mắt trắng đen rõ ràng, đáy mắt thanh tịnh sạch sẽ như suối nước không nhiễm hạt bụi.

Cô bé mặc đồng phục hơi cũ, trước ngực là khăn quàng đỏ ngay ngắn, lưng khoác cặp sách.

Nam Phong hỏi: "Tại sao không đi học?"

"Hôm nay là ngày quốc tế thiếu nhi, trường học được nghỉ."

"Ừ, tại sao không ở cùng ai? Ba mẹ em đâu?"

Lục Sênh cúi đầu không nói gì. Cô phát hiện, cô có thể không có áp lực nói cho người khác biết về gia đình của mình, nhưng với Nam Phong thì không được. Giống như tình trạng quần bách này làm cho cô trở thành một cây hoa trong đất cần cỗi, gầy còm hèn mọn, sẽ bị gió bụi chôn vùi.

Nam Phong nhìn cô như chú chim nhỏ buồn bã cúi đầu, lúc này anh mới phát hiện, đồng phục cô mặc không quá vừa người, rõ ràng hơi cộc, cổ tay và mắt cá chân cũng lộ ra một mảng lớn.

Anh vòng cánh tay, nhẹ nhàng thở ra một hơi, cố gắng nói với giọng có vẻ thoải mái và vui vẻ: "Dù sao anh cũng rất nhàm chán, vậy thì ngày hôm nay anh sẽ đi cùng em, được không?"

Lục Sênh ngẩng đầu lên, không thể tin được nhìn anh, trong đôi mắt trong suốt đều là ngạc nhiên mừng rỡ.

Nam Phong nâng xe đạp lên: "Đi thôi, em muốn đi đâu?"

Lục Sênh đuổi theo sát, đi ở bên kia xe đạp, bây giờ cô còn có chút cảm giác như nằm mơ, đầu óc quay cuồng, tâm tình kích động khó nén, cảm giác ngay cả không khí cũng trở nên có hương vị.

Giọng nói của cô bay nhẹ nhàng: “Ở đâu cũng được.”

“Không thể nói ở đâu cũng được, hôm nay là ngày lễ của em, em cứ nói đi.”

Lục Sênh xấu hổ gãi đầu: “A, nếu không thì đi khu vui chơi?” Cô còn chưa được đi tới khu vui chơi!

“Có thể, nhưng mà hôm nay là ngày quốc tế thiếu nhi, khu vui chơi nhất định rất đông, em xác định sao?”

“Hả? Vậy không đi không đi!” Lục Sênh vội vàng khoát tay, “Vậy, viện hải dương học?”

“Viện hải dương học người sẽ ít hơn một chút.”

Hai người vừa đi vừa thương lượng, mặt trời lên cao, ánh mặt trời chiếu lên người bọn họ, yên tĩnh mà dịu dàng. Khi gió thổi tới, hoa lãng tiêu dày đặc trên tường nhẹ nhàng đong đưa, như tinh linh của lửa đang nhảy múa.

Đi ra khỏi con đường nhỏ, Nam Phong tìm một nơi để gửi chiếc xe đạp địa hình, sau đó gọi taxi cùng Lục Sênh đi tới viện hải dương học.

Ở cửa viện hải dương học Nam Phong mua cho Lục Sênh một quả bóng cá màu lam, bé cá bụng phình lên, dáng vẻ thơ ngây chân thành. Lục Sênh có chút khó khăn cầm quả bóng: “Ồi, hình như có chút trẻ con quá?”

Nam Phong cảm thấy thú vị, nén cười nói: “Không cho phép vứt đi.”

Sau đó anh đi tới cửa xếp hàng mua vé. Trước cửa bán vé không ít người đang xếp hàng, một hàng người rất dài, chỉ có Nam Phong nổi bật nhất, cao lớn rắn rỏi, ngực thùy lâm phong. Lục Sênh đứng ở nơi không xa, ánh mắt nhìn theo bóng dáng anh. Nhìn trong chốc lát, cô cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

Cô suy nghĩ một chút liền hiểu ra: Đã lâu như vậy mà mọi người không nhận ra Nam Phong.

Nếu như là mấy tháng trước Nam Phong vừa cầm Á quân cúp Châu Úc mở rộng, lúc ấy anh đi trên đường nhất định sẽ bị người vòng quanh.

Nhưng mới chỉ ba tháng, người và vật đã không còn, mọi người đã sớm quên anh.

Đột nhiên trong lòng có chút chua xót...

Nam Phong mua xong vé trở lại, phát hiện cảm xúc của cô bé không được tốt thì hỏi: “Làm sao vậy?”

Lục Sênh cúi đầu nhỏ giọng nói: “Bọn họ đã quên mất anh.”

Cô cúi đầu, không nhìn thấy tâm tình trong mắt anh, chỉ nghe thấy anh nói: “Cũng không có quy định ai phải nhớ kỹ ai. Huống hồ, bị quên đi, với anh mà nói cũng như một loại giải thoát.”

Lục Sênh không hiểu rõ lời này, cô ngửa đầu nghi ngờ nhìn anh.

Ánh mắt Nam Phong bình thản, bộ dạng như nước chảy mây trôi, anh nói: “Ít nhất anh vẫn còn sống. Em biết không, huấn luyện viên, người phụ luyện, bác sĩ, trợ lý của anh... Tất cả đều mất.”

Lục Sênh đột nhiên tràn ngập cảm kích với thế giới này, cô vội vàng gật đầu: “Còn sống là tốt rồi, còn sống là tốt rồi!”

“Ừ.” Nam Phong gật đầu, nhưng trong lòng lại nặng nề thờ dài.

Người còn sống nhưng khát vọng đã chết.

Sau khi hai người vào viện hải dương học, đầu tiên đi nhìn hóa thạch và tiêu bản. Cho tới bây giờ Lục Sênh chưa từng thấy qua những thứ này, nhìn thấy cái gì cũng ngạc nhiên ca thán lên, san hô xinh đẹp, vỏ sò hình thù kỳ quái, cá diêm lệ, còn có tiêu bản cá mập thật dài hơn hai mét... Xem mà than thở, có quá nhiều thứ xem không hết. Nam Phong đi ở bên cạnh cô, nghe từng tiếng than nhỏ của cô, tiếng đứa nhỏ nhu hòa mà trong trẻo, nghe vào trong tai khiến lòng hiếu kỳ của anh cũng bị cô kéo theo. Nam Phong nhìn giới thiệu vắn tắt của những tiêu bản kia rồi giảng lại cho Lục Sênh.

Sau đó chính là trọng tâm chính —— Thế giới dưới biển.

Thế giới dưới biển dùng thủy tinh hình vòm dựng lên, bên trong thủy tinh là nước biển và sinh vật biển chân thật, người đi dưới thủy tinh, hoàn toàn được thế giới dưới biển vây quanh, hai bên là tảo biển chập chòn và từng đàn cá bơi qua, còn có cá đuối lớn như đĩa bay, cá heo với những đường cong xinh đẹp, ngửa đầu có thể nhìn thấy rìa biển thông thả bơi qua trên đỉnh đầu....

Đứng trong thế giới như vậy, Lục Sênh chỉ cảm thấy vô cùng kinh diệu, cảm xúc dâng trào.

Thế giới dưới biển là nơi được hoan nghênh nhất, người ở đây cũng nhiều nhất, gần như đến mức phải chen chúc. Lục Sênh ngắm cảnh biển nên nhất thời quên đi theo Nam Phong.

Đột nhiên, cô nhìn thấy ở giữa cảnh biển rộng lớn, có một cái đuôi khổng lồ màu sắc sặc sỡ hơi vẩy. Cô kỳ quái, nhìn theo màu sắc sặc sỡ của cái đuôi, thấy được ở trên thân của một con người.

“A, Mỹ Nhân Ngư!” Cô không nhận được mà kêu lên sợ hãi.

Chung quanh hỗn loạn một hồi, rất nhiều người chen chúc sang đây nhìn ‘Mỹ Nhân Ngư’, mặc dù biết đó là người đóng giả nhưng vẫn không ngăn được phần nhiệt tình này.

Lục Sênh chỉ cảm thấy không ổn, cô xoay người muốn tìm Nam Phong, nhưng mà đám người cũng đẩy tới, cô bị chen tới, lưng dán chặt vào lan can, bị ép tới đau, phía trước người bị một đì mập đè nặng lên nên hô hấp có chút khó khăn.

Lục Sênh có chút bất lực, vươn tay nắm lấy lung tung. Bây giờ cô không muốn xem Mỹ Nhân Ngư nữa, cô chỉ muốn rời đi thôi.

“Nam Phong...” Cô cố gắng kêu cứu, nhưng mà tiếng người xôn xao lấn át tiếng hô của cô.

Trong lòng Lục Sênh bối rối, cô nghĩ thầm, mình có thể bị đè chết hay không...

Đột nhiên tay của cô bị cầm lấy. Đôi tay ấm áp khô ráo, lực có chút lớn, nắm chặt tay cô. Sau đó, những người đè ép trước người cô cũng nói lỏng ra, đi mập kia bất mãn kêu lên: “TM, ai đẩy tôi?”

Sau đó, Lục Sênh được kéo ra khỏi đó. Cô há miệng thở phì phò, nhìn thấy người kéo mình ra là Nam Phong.

Nam Phong một tay cầm bóng bay cá cho cô, một tay nắm lấy tay cô, bắt đầu đi lắc đầu một cái: “Vi xem cá mà ngay cả mạng cũng không cần hả?”

Lục Sênh có chút xấu hổ.

Nam Phong trả quả bóng lại cho cô. Anh nắm tay cô chen chúc trong đám người. Viên hải dương học hơi lạnh, tay của cô được nắm trong lòng bàn tay ấm áp của anh, trong đám đông ồn ào, trong lòng cô đột nhiên có cảm giác đặc biệt yên ổn.

Đi ra khỏi ‘Thế giới dưới biển’, bọn họ đi ăn cá mực viên và hải sản, sau đó đi xem biểu diễn của Báo biển, xem thế giới sứa. Sau khi đi ra, Nam Phong mua kem hương thảo và kẹo thủ công cho cô.

Tóm lại, hôm nay thật sự là ngày hạnh phúc nhất của cô,

Tâm tình Lục Sênh rất muốn bay lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cũng nói nhiều hơn.

Nhưng mà dù ở chung vui vẻ thì vẫn phải tách ra.

Nam Phong hỏi Lục Sênh: “Nhà em ở đâu, anh đưa em về.”

Bây giờ thời gian còn sớm, Lục Sênh không muốn về nhà, cô nói: “Em muốn tới trường nhìn xem.”

“Được.”

Khi xe taxi dừng lại ở cửa trường giáo dục thể thao khu Thụ Thanh thì Nam Phong có chút ngoài ý muốn: “Em nói trường học là chỉ nơi này sao?”

“Vâng, bình thường tan học em sẽ tới đây để huấn luyện.” Lời nói này có chút đồng dạng, ngay cả huấn luyện viên cô cũng không có...

Lục Sênh vừa nói, vừa lén nhìn về mặt Nam Phong, thấy anh dường như có chút hứng thú thì vội vàng hỏi: “Anh có muốn đi thăm một chút không?”

Nam Phong phát hiện cô bé này còn rất lạnh lợi. Anh nghiêng mặt nhìn cô một cái, trên mặt có nét vui vẻ nhợt tới nỗi gần như không phát hiện. “Em còn chưa mời anh.”

Hai người xuống xe taxi đi vào trong trường. Lục Sênh vừa đi vừa giới thiệu cho anh, nói lại cho Nam Phong nghe những lời chủ nhiệm Đinh từng nói cho cô.

Lúc tới sân tennis thì Lục Sênh ‘A’ một tiếng.

“Sao thế?”

Lục Sênh chỉ vào hai người đang đánh tennis trên sân. “Ồ đó, một người là hiệu trưởng Vệ của bọn em, một người là thầy Đinh phòng tuyển sinh. Bọn họ đều là người tốt.”

Hôm nay là ngày nghỉ, đối với trường mà nói là không thể tiếp tục kinh doanh, vì vậy hiệu trưởng Vệ và chủ nhiệm Đinh vui vẻ đánh tennis.

Hai người so ra, chủ nhiệm Đinh còn tính là ‘biết đánh’, còn hiệu trưởng Vệ chỉ có thể coi là ‘đánh bừa’. Mặc dù như thế, hai người lại vô cùng vui vẻ.

Hiệu trưởng Vệ phát hiện ra Lục Sênh, khi Lục Sênh và Nam Phong đi vào thì hiệu trưởng Vệ dụi dụi con mắt, không thể tin mà nói: “Vị này... Vị này không phải là...”

Chủ nhiệm Đình nghe vậy cũng xoay người, liếc mắt đã nhận ra anh: “Nam Phong?”

Nam Phong gật đầu một cái: “Xin chào hiệu trưởng Vệ, thầy Đình.”

“Đúng là Nam Phong!” Hiệu trưởng kích động đập đùi: “Nam Phong đến trường giáo dục thể thao khu Thụ Thanh của chúng ta, ha ha ha ha! Tiểu Đình, tôi đã nói gì? Tôi biết ngay Lục Sênh là người làm đại sự mà, cậu nhìn xem!”

Lục Sênh có chút ngượng ngùng, cô đứng bên người Nam Phong lại có chút tự hào.

Ngược lại chủ nhiệm Đình rất bình tĩnh. Ông nói chuyện vài câu với Nam Phong. Nam Phong không nói nhiều, trong lúc vô tình ánh mắt đảo qua vợt tennis trong tay chủ nhiệm Đình. Chủ nhiệm Đình tự nhận là ‘Chỉ số thông minh của trường giáo dục thể thao Thụ Thanh’, lúc này làm sao có thể không hiểu tâm tình của Nam Phong, vì vậy sẵn sốc hỏi thăm: “Cậu có muốn tới một ván không?”

“Được.” Nam Phong vui vẻ đáp ứng.

Lục Sênh có chút lo lắng: “Không phải anh không thể vận động mạnh sao?”

Nam Phong cúi đầu, trấn an nhìn cô, ánh mắt ôn hòa: “Yên tâm, đánh cùng thầy Đình, không tính là vận động mạnh.”

Chủ nhiệm Đình: -_-# Có thể suy tính một chút cảm nhận của người nghe hay không..

Hai người dùng cách xoay vợt bóng bàn để xác định, Nam Phong là người phát bóng. Trong trận đấu tennis, thường là cố định một bên phát bóng một bên đón bóng.

Sau khi xác định người phát bóng là Nam Phong, bóng trong trận đấu đều do anh làm chủ.

Vì vẫn hồi một chút tôn nghiêm, chủ nhiệm Đình quyết định, trong trận này ít nhất phải đón được một quả bóng của Nam Phong.

Lục Sênh đứng sau lưng Nam Phong, vì anh, cố gắng trợ uy. Chủ nhiệm Đình sau khi nhìn thấy quả thực tan nát cõi lòng, ông cao giọng nói: “Lục Sênh, em tới đây! Ăn cây táo, rào cây sung, thầy có ơn tri ngộ với em đấy.”

Lục Sênh đành phải chạy tới, đứng bên cạnh cột: “Thầy Đình, em làm trọng tài cho hai người.”

“Điều này còn được.”

Tốt lắm, chuẩn bị, Nam Phong bắt đầu phát bóng.

Lục Sênh nhìn thấy Nam Phong ném quả bóng lên cao, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên, đón ánh mặt trời, tay phải cầm vợt vurun ra một đường cong, đánh mạnh vào quả cầu.

Một loạt động tác ngắn gọn trôi chảy, giống như trước kia huấn luyện viên Lý làm, lại không giống. Giống là vì động tác đều dứt khoát, không giống vì Nam Phong phát bóng càng có thêm cảnh đẹp ý vui. Lúc nhảy lên cả người có vẻ nhẹ nhàng mà linh hoạt, cộng thêm khuôn mặt anh tuấn mỹ, dáng người thon dài, sáng lạn dưới ánh mặt trời, khiến cho anh như thiên sứ bay ra từ vàng sáng. Động tác đánh bóng nhanh mà mạnh mẽ, khí thế như hồng, ánh mắt tàn nhẫn, giống như la sát cầm thần binh trong tay. Lúc rơi xuống đất thì trọng tâm nhẹ nhàng hạ thấp một chút, bình thần ung dung, khuôn mặt khôi phục lại vẻ bình tĩnh, thậm chí mang theo nụ cười thần nhiên.

Lục Sênh nghĩ thầm, đây nhất định là động tác phát bóng tao nhã nhất thế giới.

Cô nhìn chăm chăm vào người phát bóng, thậm chí kêu một tiếng không tốt, nhìn về phía thầy Đình.

Chủ nhiệm Đình còn đang bảo trì động tác đón bóng, nhưng bóng thì đã sớm lăn sang một bên.

Lúc Lục Sênh nhìn sang bên này, chủ nhiệm Đình tỉnh lại từ trong kinh ngạc, có chút ảo não nói: “Nhìn cái gì vậy, tí số!”

Á, thầy Đình thoát nhìn tâm tình không tốt lắm, vậy nhất định là Nam Phong thắng, Lục Sênh nghĩ thầm, đây là một bóng ACE.

Cái gọi là bóng ACE, chính là quả cầu phát ra mà đối phương không có cơ hội đụng vào, trực tiếp đạt điểm. Đây là kỹ thuật cao.

Sau đó, Nam Phong liên tục phát ra ba quả bóng ACE.

Thầy Đình, thua.

Đây là một trận đối kháng không hề hồi hộp chút nào, nhưng mà đối với chủ nhiệm Đình mà nói, liên tục đứng mà không có cơ hội chạm cầu... cũng có chút si nhục.

Sau khi kết thúc, sắc mặt ông có chút ngượng ngùng, cười ha ha và nói: “Nam Phong, uy phong của cậu không giảm so với trước.”

“Nào có.”

Chủ nhiệm Đinh và hiệu trưởng Vệ nháy mắt. Ông nói với Lục Sênh: “Lục Sênh, em qua bên kia tự chơi đi.”

“Vâng.”

Sau khi Lục Sênh đi, chủ nhiệm Đinh móc thuốc lá ra đưa cho Nam Phong: “Có hút một điếu không?”

“Không cần, tôi có mang theo.” Nam Phong nói xong, cầm hộp Hoàng Hạc lâu của mình, sau đó anh nhìn thấy hiệu trưởng Vệ và chủ nhiệm Đinh không ngừng nhìn vào hộp thuốc lá của mình. Nam Phong không thể không hiểu ý, vì vậy đưa thuốc lá của mình cho họ.

Hiệu trưởng Vệ hút thuốc với vẻ mặt say mê. Dù sao, người sa cơ thất thế như hiệu trưởng, mỗi tháng tiền tiêu vặt chỉ có hai trăm đồng, ông rất khó có cơ hội hút loại thuốc xịn.

Ba người cứ đứng vừa hút thuốc vừa nói chuyện. Chủ nhiệm Đinh hỏi Nam Phong: “Bây giờ đang làm gì? Đến trước sao?”

Nam Phong cầm điếu thuốc, nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng. Anh cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao thầy Đinh này thoát nhìn rất quen thuộc với anh, anh có thể khẳng định trước kia anh chưa từng gặp người này.

Anh đâu biết, trong lòng chủ nhiệm Đinh vẫn coi anh là em họ bà con xa, không hỏi xem người ta có đồng ý hay không.

Chủ nhiệm Đinh nghĩ nghĩ, nói ra: “Chương trình đại học có vội không? Nếu không vội thì có thể kiểm chức, chủ yếu là tìm chút chuyện để làm, đừng để nhàn rỗi quá.”

Nam Phong vốn đang nhắm mắt hút thuốc, nghe nói vậy thì đột nhiên mở mắt nhìn ông một cái. Cái nhìn này, ánh mắt có chút lợi hại, khiến chủ nhiệm Đinh sửng sốt.

Suýt nữa ông không nói được nữa, cảm giác như Nam Phong đã biết ông muốn nói gì. Chủ nhiệm Đinh vội ho một tiếng, tiếp tục nói: “Cái đó, ý tôi là... Tôi tính thẳng. Bên chỗ tôi có hai học sinh, đều là mầm non tốt, một người trong đó là Lục Sênh thì cậu cũng thấy rồi, có thiên phú, có sức lực, chỉ là học hơi muộn, nhưng mà dạy tốt thì nhất định có thể được. Còn có một cậu bé, càng có thiên phú, mặc dù hơi bướng bỉnh nhưng luyện thể dục không hiểu động thì hỏng rồi, đúng không? Đưa nhỏ kia bây giờ đã có thể đánh được huấn luyện viên, huấn luyện viên vì vậy... Ừ, cho nên huấn luyện viên của chúng tôi tức giận bỏ đi, khuyên thế nào cũng không trở lại.

Hiệu trưởng Vệ vừa hút hoàng hạc lâu vừa nghĩ, Tiểu Đinh này, đúng là có thể khoác lác.

Nam Phong cắt đứt lời của chủ nhiệm Đinh: “Được.”

Chủ nhiệm Đinh há hốc miệng: “Hà?”

Ngược lại, đại não vẫn luôn nghỉ ngơi của hiệu trưởng Vệ lại phản ứng nhanh: “Nói thế nghĩa là cậu đồng ý rồi? Đến chỗ chúng tôi kiểm chức huấn luyện viên?”

Nam Phong nhẹ nhàng thở ra một chút khói, vẫn nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Hiệu trưởng Vệ quả thực không thể tin được khối bánh lớn như vậy có thể đập lên đầu mình: “Cậu, cậu không suy nghĩ một chút sao?”

“Sau khi suy nghĩ sẽ không đồng ý.”

Nói gì vậy chứ...

May mà lúc này chủ nhiệm Đinh phản ứng kịp: “Tôi nói, không bằng hôm nay chúng ta ký hợp đồng luôn được không?”

“Được.”

“Chờ một chút.” Hiệu trưởng Vệ do dự, có chút xấu hổ: “Về phần lương, khả năng của chúng tôi không thể cung cấp rất cao....”

“Tùy tiện.”

Hiệu trưởng Vệ: Vì sao ông cảm nhận được sự khinh bỉ trong hai chữ này.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lưu luyến.

Hiệu trưởng Vệ và chủ nhiệm Đình rất gấp, chính là loại tâm tình giống như lão đại thổ phi đột nhiên nóng lòng ép buộc một tiểu nương tử xinh xắn vào động phòng. Bọn họ lập tức dẫn Nam Phong về phòng giáo vụ làm thủ tục ký hợp đồng.

Lục Sênh cảm thấy rất khó tin, nhưng vừa nghĩ tới sau này Nam Phong sẽ trở thành huấn luyện viên của cô thì cô lại khó nén được cảm giác hưng phấn, vì vậy vui vẻ theo sát phía sau.

Thỏa thuận mà Nam Phong ký với trường Thụ Thanh là hợp đồng thuê, thỏa thuận chia làm hai phần, sau khi ký tên xong, nhân viên đóng hợp đồng thành quyển đưa cho Nam Phong.

Nam Phong không mang túi, vì vậy hỏi: "Có túi tài liệu không?"

Nhân viên hiến dâng một túi tài liệu nylon trong suốt của mình, anh ta nhỏ giọng lầm bầm: "Một đồng tiền một cái đó!"

Nam Phong thấy khí chất của trường học này rất đặc biệt, từ hiệu trưởng đến nhân viên, phong cách vô cùng thống nhất.

Để đền bù, anh cho anh ta một điều Hoàng Hạc lâu.

Sau khi hoàn thành ký kết hợp đồng, hiệu trưởng Vệ nắm tay Nam Phong đọc diễn văn chào mừng. Nam Phong nói: "Tinh lực của tôi có hạn, chỉ dạy hai học sinh này, nếu như có nhiều học sinh hơn, mời mọi người tìm thêm huấn luyện viên khác. Còn nữa, tôi không hy vọng mọi người lấy danh nghĩa của tôi để chiêu mộ học sinh."

Hiệu trưởng Vệ bị anh nói trúng tâm sự, hơi lúng túng nói: "Tôi hiểu, tôi hiểu."

"Cho nên?"

Hiệu trưởng Vệ không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đảm bảo: "Cho nên tôi sẽ không để lộ chuyện này ra ngoài, cậu yên tâm."

"Được, cảm ơn."

Ký hợp đồng xong, Nam Phong cũng không có ý định ở lại lâu nên rời đi luôn. Lục Sênh thấy anh đi, cũng chẳng nghĩ nhiều, lập tức theo sau lưng anh ra ngoài.

Chủ nhiệm Đình nhìn bóng hai người, oán trách với hiệu trưởng Vệ: "Đứa nhỏ này, sao lại giống như cái đuôi của Nam Phong vậy, tôi còn chưa hỏi nó có chuyện gì xảy ra mà!"

Hiệu trưởng Vệ hét về phía bóng lưng của Lục Sênh: "Lục Sênh, đừng quên đến phòng thường trực."

Lúc Lục Sênh đi ra cửa thuận đường đến phòng thường trực, lại nhận được một túi sữa tươi.

Nam Phong thấy trong phòng thường trực có để một thùng sữa tươi, đã trống một nửa, anh có chút ngạc nhiên, nên hỏi đây là sao, Lục Sênh nói tình hình thực tế. Sau khi nghe xong, Nam Phong suy nghĩ một chút về biểu tình say mê lúc hút Hoàng hạc lâu của hiệu trưởng Vệ, rồi lại nhìn sữa tươi trước mắt một chút, đột nhiên lại có ấn tượng tốt với trường học này.

Cho đến khi hai người ngồi trên taxi thì Lục Sênh vẫn còn có cảm giác không chân thật với những điều mình trải qua hôm nay. Cô nâng mặt, len lén đánh giá Nam Phong bên cạnh.

Anh nhàn nhã tựa vào ghế xe, khép hờ mắt, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Cảnh tượng bên ngoài cửa xe nhanh chóng xẹt qua, hỗn loạn mà mơ hồ, đường cong gò má tinh xảo yên lặng không chuyển động, giống như một bức tranh tĩnh. Ánh mặt trời màu cam hồng trong suốt lúc gần tối chiếu vào cửa sổ xe, phủ lên gương mặt anh, khiến vết sẹo dưới xương gò má của anh càng thêm rõ ràng, một đường nhỏ bé, vạch trên khuôn mặt khô ngô trắng trẻo, giống như hình ảnh quỹ tích của chòm sao dừng trên bầu trời đêm xinh đẹp.

Đột nhiên Nam Phong giơ tay lên, đầu ngón tay trắng nõn chạm vào dấu vết kia: "Nhìn đẹp như vậy sao?"

"A? Không phải vậy!" Nhìn lên bị phát hiện, Lục Sênh rất ngượng ngùng, cuống quýt cúi đầu, giải thích: "Em chỉ có chút tò mò thôi."

"Tò mò gì?"

"Sao anh lại đồng ý với hiệu trưởng vậy?"

"Tại sao?" Nam Phong nghiêng đầu nhìn cô, vì đón ánh sáng, anh không thể không hép mắt: "Đại khái là một lúc kích động."

Kích động sao? Trên thực tế, tất cả kích động trên đời này đều là lấy cớ. Tất cả kích động, cũng là phản ánh chân thật nhất về khát vọng trong nội tâm của mỗi người. Anh chạy băng băng trên con đường này lâu như vậy, mong đợi lâu như vậy, đột nhiên lại bị xoẹt một cái cắt đứt.

Lường lự, băn khoăn, quanh đi quẩn lại, lưu luyến không quay về.

"Nói đến cùng." Đột nhiên Nam Phong cười lên, Lục Sênh nhìn nụ cười của anh, không nhận được lại có cảm giác khổ sở. Cô nghe anh nói: "Anh cũng không muốn nói lời tạm biệt."

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Nhà

Cái hẻm nhỏ quá chật, xe taxi không thể lái đi vào, Lục Sênh và Nam Phong xuống xe ở đầu ngõ.

Lục Sênh đứng ở đầu ngõ, chớp mắt giải thích với Nam Phong: "Cái ngõ này từng có duyên với báo chí."

"Là sao?"

"Ừ! Nhưng mà là trước đây rất lâu. Có một người còn trẻ, đứng ở đây cầm một đóa hoa hồng chờ người, được người chụp ảnh, sau đó bức hình đó còn giành giải thưởng."

Lục Sênh đã từng xem bức ảnh này. Thanh niên trong tấm ảnh cao gầy, đóa hoa hồng trong tay rất tươi đẹp. Anh ta đứng ở đầu ngõ, bên ngoài đại lộ phồn hoa chói lọi và khu dân cư tồi tàn ở cùng một chỗ, tạo thành hình ảnh đánh sâu vào thị giác. Bức ảnh tên gọi là 'thành phố'.

Lục Sênh 12 tuổi cũng không thể hiểu nổi cái đẹp của chụp ảnh nghệ thuật, cô chỉ có một chút cảm giác tự hào.

Hai người cùng sống vai đi vào trong ngõ nhỏ. Đa số những ngõ nhỏ cũng không được đẹp như những thi nhân viết. Không gian chật hẹp, mặt đường cống rãnh lồi lõm, ngẫu nhiên có nước đục trong rãnh nước, tản ra mùi hôi thối. Thùng rác còn bẩn hơn đồ bỏ đi, là nơi ruồi bọ tụ tập. Vi phạm luật lệ chiếm đường lộn xộn, trong phòng còn có người đàn ông đang mắng vợ...

Nam Phong hít sâu một hơi. Thật sự, lần đầu tiên anh thấy nơi này.

Đi tới dưới lầu thì Lục Sênh ngẩng đầu nhìn lên, cô thấy mẹ mình đang vịn bệ cửa sổ hút thuốc, cửa sổ rộng mở. Lục Sênh có một loại dự cảm không tốt lắm.

Quả nhiên, khi mẹ thấy cô thì cách cửa sổ mắng: "Mày chết ở chỗ nào? Cả ngày không ở nhà! Còn biết trở về sao? Sao không chết ở bên ngoài đi?"

Ban đầu Nam Phong còn không kịp phản ứng, tưởng vợ chồng nhà ai cãi nhau, nhưng khi Lục Sênh cúi đầu nói một câu 'Em về nhà trước, gặp lại sau!', Nam Phong mới biết được, người phụ nữ kia đang mắng Lục Sênh.

Quả thực không giải thích được, anh giữ chặt Lục Sênh hỏi: "Đó là mẹ em sao?"

"Vâng." Lục Sênh vui đầu cực kỳ thấp, cô cũng không muốn đối mặt với anh lúc này. Cô hi vọng ở trước mặt anh luôn đẹp đẽ mà tự tại, mà không phải trước mặt anh liên tiếp chọc vào nơi đau nhức hư thối của mình.

Nam Phong có chút tức giận, tại sao mẹ lại có thể như vậy. Anh hít sâu một hơi, vừa định nói chuyện thì Lục Sênh lại tránh anh, chạy đi mất.

Chạy trốn chết.

Nam Phong nhìn bóng lưng bối rối của cô, đột nhiên có chút vô lực. Đó là mẹ của cô, anh có lập trường gì nhúng tay vào việc này.

Lục Sênh gặp Khang Hi ở đầu hành lang. Khang Hi đang muốn ra ngoài, thấy Lục Sênh thì cười sáng lạn: "Ai da, tiểu lâu la, đã lâu không gặp."

"Ừ."

Bây giờ Lục Sênh không quá muốn về nhà, vì vậy liền đứng ở đầu hành lang nói chuyện với cậu ta.

Khang Hi: "Đạo này cậu làm gì thế? Tan học tìm cậu cũng không thấy."

Lục Sênh: "Tôi đi học tennis."

Khang Hi có chút ngạc nhiên: "Là sao? Như thế nào? Tennis rất thú vị sao?"

"Rất thú vị."

"Cần tiền sao?"

“A, vậy cậu lấy tiền ở đâu? Không phải là mẹ cậu cho chứ?” Về mặt Khang Hi không tin.

Lục Sênh bình tĩnh nói dối: “Thầy cảm thấy tôi có thiên phú nên miễn phí.”

“A, vậy sao? Thật tốt thật tốt, tôi cũng muốn đi thử một chút.”

Nói vài lời, Khang Hi cũng không đi nữa mà cùng Lục Sênh lên lầu.

Lục Sênh về đến nhà, mẹ cô đã hút thuốc xong rồi, lúc này đang ngồi trên cái ghế salon vô cùng bản trong phòng khách, lạnh lùng hỏi Lục Sênh: “Kia là ai?”

“Huấn luyện viên.”

“Còn trẻ vậy đã làm huấn luyện viên? Huấn luyện viên còn đưa học sinh về tới nhà?” Thấy Lục Sênh trầm mặc không đáp, bà đột nhiên nâng giọng lên: “Hay là hấn ta ráp tâm bất lương với mày?”

Lục Sênh không để ý tới bà, tự mình lấy sách vở ôn bài tập. Dù sao cũng là lớp sau, nay năm cô phải thi để lên cấp hai.

Mẹ cô ghét nhất tính tình thối lộn chết không sợ phỏng nước sôi của cô, cười lạnh nói: “TM, đừng vì không nhìn thấy nhân tâm, nếu như mày bị hấn lừa thì đời này của mày xong rồi.”

Lục Sênh nghĩ thầm, mình thì có gì đáng giá để anh lừa gạt, mình lừa gạt anh mới đúng. Đương nhiên, mình sẽ không lừa gạt anh ấy.

Mẹ nói: “Mày còn không tin sao? Tao chờ xem kết quả của mày! Thằng nhóc kia không phải người tốt, còn đồ sao? Còn có sẹo nữa!”

Lục Sênh không chịu được nhất là có người nói xấu Nam Phong, mắng trả lại: “Chính mẹ bị đàn ông lừa nên cảm thấy đàn ông khắp thiên hạ đều là xấu xa sao?”

Bốp.

Mẹ giờ tay tát cô một cái.

Lục Sênh bị mẹ mắng đã quen, sau bị bị ăn một cái tát, ngoại trừ đau cô cũng không thấy khó chịu là bao. Thậm chí, bị đánh dường như còn dễ chịu hơn bị mắng.

Nhưng sau khi mẹ tức giận đi chơi, Lục Sênh ngồi yên trước bàn học ngẩn người.

Cửa sổ mở ra, gió nhẹ thổi qua, đưa tới tiếng nói chuyện của hàng xóm, nghe mơ hồ không rõ như tiếng ma quỷ nói nhỏ trong đêm yên tĩnh.

Đột nhiên có một giọng nói cất cao, trong giọng nói lộ ra không kiên nhẫn và lừa gạt: “Lục Sênh đó là một đứa ngu ngốc, đến trường không được gì mới đi học thể dục! Đầu óc nó không tốt, không có đường ra nên chỉ có thể làm vận động viên, con thì khác! Học tennis, học cái đầu con! Con chăm chỉ học tập cho mẹ, nếu học kỳ này mà điểm kém, để xem mẹ cắt đứt chân con!”

Lục Sênh nghĩ thầm, xem ra ‘đầu óc đàn’ của cô đã lan ra bốn phương rồi.

Lúc Nam Phong về đến nhà, trong nhà vừa dọn cơm xong. Di Lữ buộc tạp dề, tha thiết ân cần vây quanh Nam Tranh Minh, gạt em gái của anh Nam Ca ở một bên. Nam Ca gấp tới độ gõ bát: “Mẹ, xối cho con chút cơm.”

Di Lữ không phải bảo mẫu, là mẹ của Nam Ca, mẹ kế của Nam Phong, là vợ hai của Nam Tranh Minh.

Năm nay bà ta 31 tuổi, yếu điệu, là người phụ nữ thướt tha, có tình cảm rất tốt với Nam Tranh Minh.

Nam Phong vừa vào tới cửa đã nhìn thấy hình ảnh một nhà ba người vui vẻ như vậy. Di Lữ và Nam Tranh Minh vội vàng ân ái, không để ý tới anh, là Nam Ca phát hiện ra anh trước: “Anh hai!”

Nam Phong gật đầu với Nam Ca một cái.

Di Lữ vừa nhìn thấy Nam Phong thì trên mặt lập tức nở nụ cười: “Tiểu Phong đã về rồi sao? Ăn chưa? Di mang thêm đôi đũa. Đứa nhỏ này, về cũng không nói một tiếng.”

Một câu nói đã làm cho Nam Phong trở nên xa lạ.

Nam Phong cũng không để ý tới chút tâm tư nhỏ của bà ta, chỉ nói: “Không cần phiền, tôi đã ăn ở bên ngoài rồi.”

Di Lữ nói: “Vậy con uống chén canh đi.”

Nam Tranh Minh mỉm cười gật đầu: “Uống chút canh, hôm nay đi giúp việc không tới, di Lữ của con tự mình xuống bếp, súp gà rất được, con nếm thử

đi.”

Di Lữ có chút xấu hổ cười: “Anh à, đừng khen em, để Tiểu Phong chê cười.” Bà ta ngượng ngùng nhìn Nam Tranh Minh, nhưng không nhấn nhá mà dịu dàng dang, nắm lấy vừa đúng.

Nam Tranh Minh cố ý trừng mắt, dùng tư thái bảo vệ nói: “Nó dám!”

Nam Phong sắp không nhìn được nữa. Anh ngồi xuống cạnh bàn: “Di Lữ, cầm giúp tôi cái bát, tôi uống súp đi làm.”

Nam Ca dịch cái ghế gỗ công kênh, bưng bát com ngồi bên cạnh Nam Phong: “Anh, hôm nay nay anh đi đâu vậy?” Nam Ca vừa nói, vừa dùng đũa chọc thức ăn trong chén.

Nam Ca đã mười một tuổi rồi, lúc ăn com rất không yên, không có quy cách, Nam Phong nhìn có chút không được. Nếu như khi còn bé Nam Phong làm như vậy, Nam Tranh Minh đã sớm đánh anh rồi, nhưng Nam Ca là báu vật trong lòng bàn tay Nam Tranh Minh, không nỡ mắng, nói mấy lần không nghe thì kệ.

Nam Phong chỉ trả lời với hai chữ: “Đến trường.”

“Trường nào?”

“Đại học N.”

Nam Ca cười nói: “Về sau em cũng muốn học đại học N.”

Di Lữ đưa chén canh cho Nam Phong, cười nói: “Con xem, mới vài ngày con không về, Nam Ca rất nhớ con.”

Nam Phong hơi nhìn lướt qua Nam Ca. Nam Ca có lông mày mắt phượng, khuôn mặt hơi lớn, ngũ quan rất giống Nam Tranh Minh. Lúc trước Nam Tranh Minh không cần làm giám định DNA, trực tiếp dẫn mẹ con hai người trở về.

Lúc đó Nam Ca đã năm tuổi rồi, cả người toàn tật xấu, tình tình lớn, mẫn cảm, ích kỷ, không biết mẹ đã dạy dỗ thế nào. Có lẽ sức lực cả đời bà ta đều dùng để mua vui cho đàn ông thôi.

Cũng từ năm đó, Nam Phong đắm chìm trong thế giới tennis, không cách nào tự kiềm chế, từ đó càng chạy càng xa.

Nam Phong uống một ngụm canh rồi thả bát xuống. Vợ chồng Nam Tranh Minh đang mắng Nam CA, nguyên nhân là xế chiều hôm nay con bé cắt vảy người khác.

Nam Ca bĩu môi nói: “Con thích cắt, ai bảo nó mặc giống con, con không thích có người mặc quần áo giống con!”

Nam Tranh Minh có chút bất đắc dĩ: “Được rồi, về sau mua cho con đồ khác. Nhưng mà sau này con không thể lại ngang ngược như vậy được.”

Di Lữ nói: “Anh à, anh chiều con bé kiêu căng quá rồi.”

Nam Tranh Minh cười nói: “Con gái của Nam Tranh Minh, kiêu căng một chút thì có gì.”

Nam Phong nghe đến đó thì nhẹ nhõm mảy một cái. Anh nhìn Nam Ca mặc bộ quần áo trẻ em của Chanel, không hiểu sao nghĩ tới Lục Sênh, cô bé mà ngay cả đồng phục mới cũng không mua được.

Nam Ca ngồi bên cạnh anh trai, thấy anh vẫn không để ý tới thì nói: “Anh, gần đây em đang học đánh bóng vợt, anh có thể dạy em không?”

(Nguyên tác: Xuyên việt cầu: Bóng vợt qua, bóng chọc thùng, bóng...)

“Bóng vợt” là một kỹ xảo tennis, tính mỹ quan và tính thực dụng cũng không kể, mà lại là cách đánh công kích ngược lại đối thủ, lúc đánh rất đã nghiền.

Quả nhiên Nam Phong nhìn qua một cái.

Nam Ca có chút cao hứng, vừa muốn nói chuyện tiếp thì lại bị mẹ cắt đứt. Di Lữ: “Tiểu Ca, ăn com đi... Mẹ đã dặn con thế nào?”

Nam Ca nhếch miệng. Mẹ quả thực đã dặn không được nói tới tennis trước mặt anh.

Nam Ca luyện tennis từ lâu, Nam Phong biết. Nhưng mà anh không thể nào để ý —— tới con gái riêng và tình nhân của ba, anh thật sự không thể để ý nổi.

Anh cũng không thể nào thích sinh vật ‘em gái’ này.

Nếu như nhất định phải có em gái... Lục Sênh rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ngày huấn luyện đầu tiên.

Ngày hôm sau, buổi chiều Nam Phong có nhiều tiết, gần chiều tối mới đi được.

Anh đẩy xe đạp đi trong đám người —— xe đạp mới mua, chiếc xe hôm qua đã bị người đánh cắp mất, anh đi đến cửa hàng xe ở công trường phía đông mua lại chiếc xe cũ. Nghe nói xe cũ sẽ không dễ bị mất.

Trước khi thi bằng lái thì xe đạp chính là phương tiện giao thông chủ yếu của anh.

Buổi trưa hôm nay anh bớt chút thời gian đi cắt tóc, trở lại giống như trước đây, để lộ ra cái trán và đôi tai, nhẹ nhàng, khoan khoái mà chỉnh tề. Bởi vì anh rất cao, lúc nhìn người ánh mắt hơi rũ xuống, có chút bề ngễ.

Đúng là giờ tan học cao điểm, trên đường không ít người, Nam Phong vịn xe đạp, không nhanh không chậm chờ.

Ở cách đó không xa, có một đám con gái đang xì xào bàn tán.

“Cho tới bây giờ chưa thấy người đàn ông nào trên mặt có sẹo mà còn đẹp trai vậy, rá có vẻ phóng khoáng.”

“Mình cảm thấy sau khi anh ấy có sẹo thì càng đẹp trai hơn, càng man hơn rồi!”

“Rất muốn làm vết sẹo trên mặt anh ấy, như vậy mình có thể hôn anh ấy vĩnh viễn...”

“Rất muốn làm xe đạp của anh ấy, được anh ấy cười mỗi ngày.”

“... Mẹ nó!”

“Trên tay anh ấy mang cái gì mới kia, mình nhìn không hiểu.”

“Ngọc tào vũ bạc, đồng hồ.”

“‘Ngọc tào vũ bạc’ là một loại đồng hồ sao?”

“... Hublot là tên đồng hồ, hai từ trước chỉ là trợ từ thôi.”

(Ngọc tào = mẹ kiếp, Vũ Bạc = Hublot)

Bla bla....

Bọn họ rất cẩn thận không chế âm lượng, Nam Phong cũng không nghe thấy. Không biết mấy người vừa thì thầm cái gì, một nữ sinh xinh đẹp nhất trong đám người đó bị các cô đẩy ra, cô ta đỏ mặt đi tới trước mặt Nam Phong.

Nữ sinh xinh đẹp: “Nam Phong, từ đây tới Dật Phu lâu khá xa, cậu có thể chở mình một đoạn không?”

Nam Phong cúi đầu liếc nhìn cô: “Xin lỗi, tôi đi không tốt.”

Từ đại học N tới trường giáo dục thể thao khu Thụ Thanh, đi xe đạp chỉ mất 20 phút. Lúc Nam Phong tới, Lục Sinh và Từ Tri Diêu còn chưa tới, anh đi tìm hiệu trưởng Vệ trước.

“Hiệu trưởng, từ này về sau tiền sữa của Lục Sinh tính từ tiền lương của tôi.” Nam Phong đi thẳng vào vấn đề.

“Được được được.” Hiệu trưởng Vệ vội vàng gật đầu, sau khi hút Hoàng hạc lâu của cậu nhóc này, ông luôn không tự giác mà thuận theo.

“Còn lại bổ sung vào phiếu cơm của em ấy.”

“Được được... Nhưng mà, Lục Sinh không ăn hết nhiều cơm như vậy, con bé cũng không phải Trư Bát Giới.”

“Không sao.”

Gần tới, Lục Sinh và Từ Tri Diêu cùng nhau tới. sau khi thầy trò ba người vào sân tennis, Nam Phong tự giới thiệu trước: “Tôi tên là Nam Phong, là huấn

luyện viên mới của các em”

Từ Tri Diệu cười hi hi: “Em chào huấn luyện viên Nam, em tên là Hồng Trung.”

Lục Sênh sợ Nam Phong mắc mưu giống cô, vội vàng nói: “Cậu ta không phải tên Hồng Trung, cậu ta là Từ Tri Diệu!”

Từ Tri Diệu trừng mắt: “Hừ, vài ngày tôi không dạy cậu, cậu muốn tạo phản phải không!” Nói xong, không đợi Lục Sênh phòng ngừa, đưa tay muốn bắn vào đầu cô.

Lục Sênh chưa kịp trốn, nhưng mà lần này cũng không bắn được cô —— Nam Phong giờ vọt tennis lên, ngăn trước đầu cô.

Vì vậy ngón tay chứa đầy lực của Từ Tri Diệu bắn phải sợi dây cứng trên vợt tennis, trong nháy mắt đó, cậu ta đau long trời lở đất, cậu ta kêu thảm một tiếng, khoa trương vùng tay, như khi con trúng gió.

Nam Phong rất bình tĩnh nhìn cậu ta động kinh.

Chờ khi cậu ta xong, Nam Phong kiểm tra ngón tay một chút, xác định không bị thương.

Nam Phong chia chia sân bóng: “Tới khởi động một chút.”

Từ Tri Diệu nhìn bộ dạng hòa ái dễ gần kia, có cảm giác không ổn, quả nhiên, anh nói: “Chạy vòng quanh sân bóng, Lục Sênh chạy 30 vòng. Từ Tri Diệu nói đối phải chịu phạt, chạy nhiều hơn 20 vòng.”

50 vòng... Từ Tri Diệu có chút hoảng sợ.

Sân bóng của bọn họ có tổng cộng ba sân tennis, tính ra khoảng gần 200 mét. Một vòng là 200 mét, 50 vòng chính là một vạn mét.

Từ Tri Diệu còn đang ưu tư, Lục Sênh đã xoay chân chạy, hơn nữa còn rất quy củ chạy vòng quanh sân bóng, tuyệt không hề đầu cơ trục lợi. Từ Tri Diệu thầm mắng cô là đứa ngốc, đành phải chạy theo sau, cậu chạy được một lát, nhìn lên thấy Nam Phong không chú ý, lập tức ghé nửa đường, chạy tới phía trước Lục Sênh.

Tiếng Nam Phong vang lên từ bên kia sân bóng: “Từ Tri Diệu, phạt thêm hai vòng.”

Từ Tri Diệu: QAQ.

Cậu không dám lười biếng nữa, chạy thôi.

Nam Phong đứng khoanh tay bên cạnh sân bóng nhìn hai đứa nhỏ, vừa nhìn vừa nói: “Trong tennis đối kháng, thể lực là yếu tố căn bản, không có tố chất thân thể tốt, dù kỹ thuật cao tới đâu cũng không có đất dụng võ. Cho nên từ giờ trở đi, tôi sẽ từng bước tăng mạnh thể lực của các em, vì nền tảng tốt sau này.”

Từ Tri Diệu: “Huấn luyện viên, em chạy được mấy vòng rồi.”

“Không biết.”

“...”

Gặp phải một huấn luyện vừa xấu vừa ác thế này, cảm giác không được tốt lắm. Cậu muốn khóc, muốn về nhà.

Ban đầu, Từ Tri Diệu vừa chạy vừa tính, nhưng sau đó cậu chạy rồi quên mất, lại sợ mình chạy nhiều quá, vô cùng lo lắng. Đột nhiên cậu nhớ ra: Không phải Lục Sênh chạy 30 vòng sao? Cậu đợi Lục Sênh chạy xong rồi chạy thêm 20 vòng là được.

Từ Tri Diệu nghĩ thầm, mình đúng là thiên tài.

Lúc Lục Sênh chạy vẫn không lên tiếng, lặng yên chạy vòng quanh sân bóng. Chạy được khoảng mười vòng, cô cũng mệt mỏi, bước chân dần nặng hơn, tốc độ chậm dần, khuôn mặt hồng lên, cái trán toát ra mồ hôi lóng lánh thấm ướt mái tóc.

Nam Phong cẩn thận quan sát Lục Sênh, phát hiện trên mặt cô bé không có oán khí và không kiên nhẫn. Mặc dù bước chân chậm nhưng rất kiên định, mặt mũi tràn đầy mồ hôi nhưng đôi mắt vẫn sáng ngời.

Anh âm thầm gật đầu một cái. Sợ khó sợ khó là bản tính con người, cô bé này tuổi còn nhỏ nhưng tâm trí cứng cỏi, như con nghé con có nhiều tính khí, hiếm có hiếm có.

Đi phía sau con nghé con là một con cún nhà có tang.

Từ Tri Diệu nện bước bước nhỏ, cả người lắc lư, vừa chạy vừa phàn nàn: “Số tôi thật khổ”, “Huấn luyện viên, em mệt mỏi quá”, “Em có thể nghỉ một lát không”, “Lục Sênh, cậu chạy nhanh như vậy làm gì, cậu chờ tôi một chút...”

Nam Phong lạnh lùng nói: “Có phải đàn ông không, ngay cả cô bé cũng không bằng.”

Từ Tri Diêu quả quyết ngậm miệng lại.

Nam Phong cho chạy 30 vòng, nhưng Lục Sênh chạy 40 vòng mới dừng lại. Suy nghĩ của cô rất đơn giản: nếu chạy có lợi cho mình, vậy thì mình chạy nhiều hơn một chút.

Sau khi chạy xong, hai chân cô nhẹ nhàng, cảm giác như muốn bay lên.

Nam Phong đưa cô đi làm chút hoạt động hồi phục, sau đó hai người đứng dưới tàng cây, nhân nhả đứng nhìn Từ Tri Diêu chạy.

Từ Tri Diêu cảm giác mạng mình chưa từng khổ như thế.

Lục Sênh đứng ở bên cạnh Nam Phong, đột nhiên nói: “Nam Phong... à không, huấn luyện viên Nam.”

“Hà?” Nam Phong thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn cô.

Lục Sênh gãi gãi đầu: “Em có một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

Lục Sênh nghĩ tới những lời hôm qua mẹ Tiểu Hi nói, cô có chút buồn bực, hỏi: “Có phải những người có đầu óc ngu ngốc mới học thể dục, làm vận động viên hay không?”

Nam Phong kỳ quái nhíu mày: “Cái này là lời nói lệch lạc ở đâu vậy?”

“Em nghe nói, học thể dục đều là những người không có thành tích tốt, chỉ có thể đi tìm đường ra là thể dục.”

“Lục Sênh.” Nam Phong vỗ nhẹ lên bờ vai cô, ánh mắt anh nhìn cô, ôn hòa mà kiên định: “Em nhớ kỹ, mỗi một cố gắng trên đời này cũng được tôn trọng.”

“Nhưng mà rất nhiều người đều nói như vậy.”

“Bởi vì nhiều người sai rồi.”

Lục Sênh nghiêng đầu nhìn anh, nhìn trong chớp lát, cô đột nhiên hiểu rõ, vỗ đầu một cái: “Đúng rồi, bọn họ đã sai, làm sao anh có thể ngốc được.”

Nam Phong bị cô chọc cười. Đôi mày anh cong cong, đôi mắt như được ánh mặt trời chiếu vào, rực rỡ lại sáng ngời. Anh nhẩn nhẩn nhưng rồi không nhịn được, vươn tay khẽ chọc vào khuôn mặt Lục Sênh: “Em, cái đứa nhỏ này, cũng biết vuốt mông ngựa.”

Lời tác giả:

Lục Sênh: # Sau khi lớn lên em sẽ thành anh #

Từ Tri Diêu: # Sau khi lớn tên, tôi là tình địch của anh #

Trả lời hai câu hỏi:

1, Lục Sênh sẽ nhanh chóng lớn lên, sau khi lớn lên mới có thể nói yêu đương.

2, Gia đình và hoàn cảnh trưởng thành là căn cứ vào người mà sắp xếp bối cảnh, nội dung chính sẽ không liên quan quá nhiều đến tiết mục luân lý gia đình. Câu chuyện của chúng ta vẫn là dốc lòng ngọt và cung chiều.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Hai tay của người bạn nhỏ.

Sau khi Từ Tri Diêu chạy xong, cậu cảm thấy ngày tận thế cũng không thể hơn cái này được. Cậu ngồi xổm xuống muốn nghỉ ngơi một chút, Nam Phong trực tiếp xách cậu lên: “Không được ngồi xuống, đứng lên đi vài bước.”

Khí lực của anh rất lớn, Từ Tri Diêu hoàn toàn không nghi ngờ, anh có thể dùng một tay nhấc cậu lên.

Suy cho cùng nghề của anh là tennis, lực cánh tay không phải là đùa.

Từ Tri Diêu hiểu cảm giác hiện tại của mình giống như một con cừu nhỏ để mặc con người chém giết, cái này không hợp với đáng về thống trị từ trước tới nay trong tennis của cậu. Vì vậy cậu có chút ưu thương nhân nhật, tâm trạng chẳng phải quá tốt.

Vậy mà huấn luyện viên Nam lại bộc phát về hòa ái dễ gần, anh nói: "Thằng nhóc này không tệ, biết tăng luyện tập cho bản thân."

Từ Tri Diêu giống như dê gù lưng ngu muội: "Tăng tăng tăng, tăng luyện tập?"

"Đúng nha." Lục Sênh cũng nói xen vào: "Hôm nay Từ Tri Diêu cậu chạy thêm mười vòng, thật là làm cho người ta, cái đó..." Cô nói tới chỗ này, gãi gãi đầu, cố gắng suy nghĩ lại xem nên nói thành ngữ đó như thế nào.

Nam Phong nói giúp cô: "Nhìn với cặp mắt khác xưa."

"Đúng rồi, nhìn với cặp mắt khác xưa!"

Hai người kẻ xướng người họa, Từ Tri Diêu mặc kệ: "Có ý gì? Sao em lại chạy thêm mười vòng? Trời ạ ạ ạ ạ..."

Nam Phong cũng không để ý tới nữa. Anh đưa vợt tennis cho Lục Sênh: "Đi thôi, để anh nhìn trình độ của em"

Hai người mang theo vợt tennis đi về phía sân bóng, để lại một mình Từ Tri Diêu không thuận theo không buông tha hướng về phía bóng lưng của bọn họ, yếu ớt đưa tay ra: "Đừng đi, nói rõ ràng đã..."

Lục Sênh tới sân bóng thì tinh thần lại không tự chủ được mà căng thẳng, cô bước chân sang, hơi hạ thấp người, hai tay nắm chặt vợt tennis, nhìn chăm chăm Nam Phong ở đối diện.

Mặt trời dần hạ xuống, ánh mặt trời nhuộm màu đỏ nhân nhật, trở nên diêm lệ mà ám áp. Sân tennis tiêu chuẩn* với màu xanh cỏ, Nam Phong cầm vợt đứng đó, đắm mình dưới ánh nắng đỏ vàng, giống như gốc cây bông gòn cao lớn xinh đẹp.

(*Nguyên văn 丙烯酸硬 – bính hy toan nganh: là đặc tính của hệ thống sân bóng: hoàn toàn không chứa khoáng chất, chì hoặc thủy ngân, hợp với quy tắc bảo vệ môi trường. Hoàn toàn là lục sắc bảo vệ môi trường, có tính năng kháng tia tử ngoại cao, bề ngoài lâu, không tróc nền, dễ bảo dưỡng, tiền sửa chữa thấp, sử dụng lâu dài. Bề mặt giúp giảm thương tổn và mệt mỏi cho vận động viên. Là mặt sân được hiệp hội tennis quốc tế sử dụng trong thi đấu quốc tế)

Anh ném quả bóng lên mặt đất, vợt tennis nhẹ nhàng đánh lên quả bóng nhỏ xù lông, đáng vẻ vô cùng nhân nhĩ. Anh giương mắt lên thấy Lục Sênh ở đối diện như gặp cường địch thì bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười: "Em không cần căng thẳng"

"Vâng."

"Tư thế chuẩn bị hoàn toàn chính xác."

Lục Sênh không tự chủ liếm đôi môi một chút, cô có chút vui vẻ, lại có chút ngượng ngùng.

Nam Phong dùng tốc độ bóng rất nhẹ phát bóng tới trước mặt Lục Sênh, Lục Sênh thuận lợi đón được bóng, bụp - nặng nề đánh trở lại.

Đối với quả cầu người bạn nhỏ vừa đánh trở về, Nam Phong nhắm mắt cũng có thể tiếp được. Anh cố ý không chế sức mạnh và điểm rơi của quả cầu đánh trả, mỗi lần đều xuôi gió xuôi nước đưa nó tới trước mặt Lục Sênh. Lúc đánh trở lại Lục Sênh đều rất dùng sức, mỗi quả cầu đều dùng hết toàn lực.

Đánh mấy hiệp, Nam Phong dừng lại, hỏi Lục Sênh: "Em không mệt sao?"

"Không mệt."

Anh nhìn khuôn mặt đỏ bừng cùng cái trán đỏ mồ hôi của cô, lắc đầu nói: "Không mệt mới là lạ."

Lục Sênh nhấp máy miệng, cô ngại nói cho anh biết, cô sợ mình đánh không tốt.

Nam Phong nói: "Động tác đánh cầu vừa rồi của em có chút vấn đề, lúc xoay người cơ thể kéo cơ thể di chuyển, không thể đặt gánh nặng lên cánh tay, lúc đánh cầu mặt lưới lúc nào cũng phải giữ thẳng đứng với mặt đất, không được hướng vào trong hoặc hướng ra ngoài. Mặt khác, giai đoạn hiện tại của em không cần tập trung vào đánh cầu, đầu tiên phải giữ vững việc đánh cầu trở về, tiết kiệm một chút sức lực đi."

Anh vừa nói, Lục Sênh vừa gật đầu.

Sau đó Nam Phong lại đánh mấy quả cho cô, Lục Sênh vẫn không thay đổi - có một vài sai sót là do bản năng, đợi cô kịp phản ứng thì đã chậm.

Lục Sênh có phần như đưa đám: "Em quá ngu ngốc."

Nam Phong hỏi: "Em học bao lâu rồi?"

"Ba tháng."

"Ba tháng mới đến trình độ này thì đúng là hơi chậm."

Từ Tri Diệu ở bên cạnh nói: "Thật ra thì cô ấy chỉ học được một tháng, sau đó huấn luyện viên liền chạy mất."

Còn có thể như vậy sao: -_-#

Nam Phong bỏ qua việc đánh cầu, đi tới cầm tay Lục Sênh giải thích động tác, sau khi dạy mấy lần, anh để cho Lục Sênh tự mình ở bên cạnh luyện động tác, sau đó gọi Từ Tri Diệu ra sân.

Từ Tri Diệu đã học hơn hai năm, chơi bóng thuận thực hơn Lục Sênh rất nhiều, Nam Phong đánh không hề mất lực, trong mắt anh Từ Tri Diệu vẫn là đứa nhỏ, cho nên anh đánh rất nhẹ nhàng.

Đánh mấy hiệp, Nam Phong phát hiện cảm giác cầu của Từ Tri Diệu rất tốt, các bộ phận của cơ thể rất hòa hợp, động tác rất lưu loát, điểm duy nhất không hoàn mỹ chính là lực đánh cầu của cậu có chút không có thực.

"Cậu ăn không no sao?" Nam Phong hỏi.

Từ Tri Diệu tức giận nói: "Em vừa mới chạy 62 vòng!"

Cậu vẫn còn canh cánh ở trong lòng.

Nam Phong lặng lẽ tăng thêm lực đánh cầu, đối mặt với tốc độ cầu đột nhiên tăng lên, Từ Tri Diệu có chút bất ngờ không kịp phòng ngự, luống cuống tay chân, nhưng vẫn đánh cầu trở lại được.

Nam Phong không đánh trả, anh nhẹ nhàng nhắc tay, quả cầu nhỏ bay cực nhanh như một con chim có tính tình dịu dàng, đâm đầu vào lòng bàn tay của anh.

Từ Tri Diệu kinh ngạc há miệng.

Nam Phong: "Qua nét mặt của hai em có thể đoán được, tài nghệ huấn luyện viên trước của các em có chút bình thường."

Từ Tri Diệu muốn phản bác vài câu, nhưng không thể không phục. Nam Phong hạ vợt tennis xuống, đi tới hỏi cậu: "Vừa rồi cậu mới hạ cổ tay xuống, có cảm giác như thế nào?"

Từ Tri Diệu lại giống như con dê gù lưng mê muội lần nữa: "Hạ cổ tay xuống là cái gì?"

"..." Nam Phong nắm tay phải của cậu lên, ngón cái véo nhẹ cổ tay của cậu một cái, hỏi: "Nơi này chưa từng bị thương? Cũng không có gì không thoải mái?" Nói xong, anh nhìn kỹ cánh tay đã luyện tennis hai năm của Từ Tri Diệu, vẫn lẻo khoèo, không có vẻ tưởng tượng người này bình thường lười như thế nào.

Từ Tri Diệu lắc đầu một cái: "Không có."

Nam Phong gật đầu một cái, nói suy đoán của mình: "Đại khái vì cậu quá lười, ít luyện tập."

Từ Tri Diệu: -_-#

Sau đó Nam Phong đi xuống, để Lục Sênh ra sân đánh với Từ Tri Diệu. Hai người đánh nhỏ này đánh đúng quy củ, Nam Phong ở bên cạnh nhìn, đúng lúc chỉ điểm chỗ sơ suất trong động tác của Lục Sênh, Lục Sênh thay đổi rất nhanh. Nam Phong thầm gật đầu, nếu cô thật sự dùng ba tháng chỉ học thành dáng vẻ này thì huấn luyện viên bọn họ phải thành cái dạng gì, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.

Vừa chỉ điểm cho Lục Sênh, Nam Phong vừa nhìn Từ Tri Diệu mấy lần. Lúc này Từ Tri Diệu lại không hạ cổ tay, giống như sức lực lớn ở cổ tay vừa mới đánh ra khiến cầu trả lại tạo ra độ cong là do ảo giác của Nam Phong.

Đánh như vậy một lúc lâu, cho đến lúc Nam Phong hô ngừng.

Mặt trời đã ẩn vào đường chân trời, chỉ để lại bầu trời sáng đỏ rực một mảng, gió mát lúc chạng vạng thổi vào người khiến cả người thoải mái. Nam Phong để hai người làm chút động tác thả lỏng, sau đó tuyên bố luyện tập hôm nay đến đây chấm dứt, bọn họ có thể nghỉ ngơi một chút rồi đi ăn cơm,

Lục Sênh chạy thật nhanh đến bên sân khom lưng nhặt bóng rơi tán loạn trên mặt sân, giống như một con ngựa khỏe khoắn. Từ Tri Diệu như một con lừa lười biếng, tìm chỗ ngồi xỏm xuống, vừa la hét: "Hôm nay mệt chết tôi..."

Suýt nữa Nam Phong cho là mình hoa mắt, thẳng nhóc kia lớn như vậy ngồi há miệng trên mặt đất, để mình Lục Sênh nhặt cầu? Hơn nữa nhìn phản ứng ăn ý của hai người, đây không phải là ngày đầu tiên họ làm vậy.

Nam Phong không nhìn được: "Từ Tri Diệu, cậu cùng nhặt cầu với Lục Sênh."

Từ Tri Diêu đắc chí: "Cô ấy nhất cầu, em mời cô ấy ăn đùi gà...Đừng không Lục Sênh?"

Giọng nữ lộ vẻ non nớt, trong trẻo mà sáng khoái truyền từ bên kia đến: "Ừ!"

Nam Phong vừa bực mình vừa buồn cười, quay về phía Lục Sênh nói: "Lục Sênh, anh mời em ăn đùi gà, không cần nhất cầu nữa."

"A? Được."

Sau đó Lục Sênh liền đứng bên cạnh Nam Phong, hai người nhìn nhau nhìn Từ Tri Diêu nhất cầu. Tiếng oán thán Từ Tri Diêu đầy trời, Nam Phong mắt nhắm lại, đột nhiên cúi xuống nhìn Lục Sênh: "Vừa rồi em dùng tay trái nhất cầu."

Không phải là câu nghi vấn, mà là câu trần thuật.

Lục Sênh nghiêng đầu nhớ lại, gật đầu một cái nói: "Đúng ạ."

Nam Phong cảm thấy rất thú vị, lại hỏi: "Em thuận tay trái sao?"

Thuận tay trái có vấn đề gì không? Cô có chút bận tâm, cẩn thận nhìn anh một cái, lại phát hiện trên mặt anh không có gì khác thường, chỉ là bình tĩnh nhìn cô. Trời sáng dần tối xuống, đôi mắt anh sáng như sao Hôm. Cô không nhìn ra được anh vui hay không, không thể làm gì khác hơn là cân nhắc, nói sự thật: "Hồi bé thì đúng, sau sửa lại."

"Hả? Sửa như thế nào?"

"Đi học viết chữ, giáo viên quy định bắt buộc phải dùng tay phải."

"Bây giờ thì sao? Em cảm thấy tay phải và tay trái cái nào có sức hơn? Cái nào linh hoạt hơn?"

"Cũng...không khác nhau bao nhiêu." Lục Sênh không dám chắc chắn.

Nam Phong im lặng hồi lâu, có chút khó tin: "Em học ở đây một tháng, huấn luyện viên không phát hiện ra em thuận tay trái?"

"Không có."

"Sau đó huấn luyện viên kia đi đâu?"

"Thầy ấy đi trường Tinh Anh, thầy Đình nói trường Tinh Anh vì muốn cướp thầy ấy mà tốn rất nhiều tiền."

Rốt cuộc là dạng ngu xuẩn gì, nguyện ý tốn tiền cướp một người ngu xuẩn như vậy...Nam Phong thật sự không nghĩ ra.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Không biết thuộc về nơi nào.

Ăn cơm tối xong, Lục Sênh và Từ Tri Diêu phải về nhà làm bài tập. Hai người bọn họ đều học lớp 6, gần một tháng nữa sẽ phải tham gia thi thử lần đầu.

Nam Phong hỏi bọn họ: "Hai em muốn lên cùng một trường trung học?"

Từ Tri Diêu đáp: "Huấn luyện viên lại hỏi thừa nữa rồi, vấn đề không phải là bọn em muốn lên cùng một trường trung học hay không, ngoài ở đó, bọn em còn có thể đi đâu nữa."

Nam Phong hiểu rõ, bây giờ bọn họ muốn học lên đều phải nhìn thành tích, Từ Tri Diêu nói như thế, có thể thấy được đây là hai trường tiểu học nhỏ. Đa phần Từ Tri Diêu dầy, không đôi sắc, không cảm thấy việc học trường nhỏ làm hổ thẹn, nhưng Lục Sênh lại có chút ngượng ngùng, đầu nhỏ cúi thật thấp, dù sao cũng lo lắng Nam Phong sẽ vì thế mà không thích mình.

Nhưng Nam Phong lại chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Trước cửa trường Thụ Thanh có trạm xe buýt, Lục Sênh và Từ Tri Diêu cũng có thể ngồi xe buýt về nhà. Ba người cùng nhau đợi ở trạm xe, xe buýt đầu tiên tới là xe của Lục Sênh.

Nam Phong đưa mắt nhìn cô lên xe, nhìn cô sáng ngời đứng bên trong xe buýt vẫy vẫy tay với anh, đột nhiên anh nhớ tới con hẻm nhỏ cũ rích dơ dáy bản thu đến nhà cô. Lúc này hẳn là hẻm nhỏ kia vẫn đen sì, chưa có đèn đường, một cô bé như cô, ngộ ngộ gặp phải biến thái...

Đúng lúc này, Từ Tri Diêu nói: "Một mình tiểu sư muội về nhà, có thể có người xấu bắt cóc cô ấy không?"

Mắt thấy của xe sắp đóng, Nam Phong quyết định lên xe. Cũng may hành động của anh nhanh nhẹn, không bị cửa xe kẹp lại. Chú lái xe không hài lòng mắng một câu: "Sớm sao không lên?"

Nam Phong ôn hòa gật đầu với ông ấy một cái: "Xin lỗi."

Chú lái xe không ngờ anh lại có phong độ như thế, vì vậy thần sắc hòa hoãn, nghiêm túc gật đầu đáp lại anh.

Nam Phong đi tới bên cạnh Lục Sênh, thấp giọng nói: "Anh đưa em về."

"Cảm ơn huấn luyện viên." Lục Sênh rất cảm động.

Mở cửa sổ xe buýt ra, Nam Phong nghe được Từ Tri Diêu ở bên ngoài đang lớn tiếng nói chuyện với mình: "Huấn luyện viên, em cũng có khả năng bị người xấu bắt cóc đó, anh không sợ sao?"

Nam Phong: "Không sợ."

Từ Tri Diêu: QAA

Trong âm thanh tan nát cõi lòng của Từ Tri Diêu, chú lái xe nói một câu: "Đứng vững."

Sau đó, đạp chân ga một cái, vèo....

Xe buýt phi mạnh lên phía trước giống như chó điên.

Nam Phong lao đảo thiếu chút nữa ngã về phía sau, may mà anh phản ứng nhanh, nhanh chóng nắm được tay vịn. Lúc này cuối cùng anh mới hiểu, câu 'đứng vững' kia của lái xe hoàn toàn không phải là khách sáo... -_-#

Có một đại đội hành khách có cùng cảnh ngộ với anh, toàn bộ khách đứng gần như không có ai may mắn thoát khỏi, nhưng lại thấy toàn bộ hành khách trên xe giống như chim cánh cụt hoạt động trên mặt băng, cùng quay ngược lại về phía sau xe.

Lục Sênh vốn đứng đối mặt với Nam Phong, phát sinh biến cố cô không thể nắm được tay vịn, vì vậy liền đâm đầu vào ngực Nam Phong. Hơi thở sạch sẽ trong trẻo lạnh lùng xa lạ khiến cô có chút hốt hoảng, vội vàng đứng ngay ngắn lần nữa, giọng nói không mạch lạc: "Thật thật thật thật...xin lỗi!"

Tự nhiên Nam Phong không thể trách cô: "Không sao." Thấy Lục Sênh đỏ mặt cúi đầu không nói lời nào, Nam Phong sợ cô xấu hổ, nên nói: "Lần đầu anh ngồi xe buýt."

Quả nhiên lực chú ý của Lục Sênh bị chuyển đi: "Vậy sao? Cảm giác như thế nào?"

"À, không khác đi máy bay là bao, chẳng qua là không có chỗ ngồi thôi."

Đến trạm xuống xe, đi vào hẻm nhỏ, Nam Phong phát hiện tình huống thực tế tốt hơn anh dự trù một chút, ít nhất có đèn đường.

Ánh đèn đường kia mờ mờ, trợ trợ một mình, yếu đuối, giống như lúc nào cũng có thể bị đêm đen nuốt hết, rồi lại ương ngạnh lộ ra trong bóng tối.

Nam Phong cũng không biết tại sao, đột nhiên cúi đầu nhìn cô bé bên cạnh. Cô bé cao gầy teo, một nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối, đường cong khuôn mặt thanh tú dưới ánh đèn bật phát vẻ nhu hòa sạch sẽ, ánh mắt đen trong suốt mà óng ánh, ánh mắt cô giống như ánh đèn này, yếu đuối mà kiên cường.

Lục Sênh còn nhắc nhở anh: "Ở đây đi chậm một chút, thám Lý thích hắt nước trước cửa. Không cần dựa vào tường, cũng không cần chạm vào tường, nghe nói trên tường có bọ cạp."

Đột nhiên Nam Phong nói: "Nhà em chỉ có hai người, em và mẹ thôi sao?"

Lục Sênh ngẩn ra, cô đứng lại, ngửa đầu nhìn anh. Anh che ánh sáng, gương mặt mơ hồ, chỉ còn lại bóng dáng cao cao to to. Lục Sênh không biết tại sao anh lại hỏi như thế, nhưng anh hỏi, cô cũng sẽ không không trả lời, vì vậy cô cúi đầu nhỏ giọng 'Vâng' một tiếng.

Đột nhiên Nam Phong cảm thấy khó chịu, không biết nên nói gì.

Sau khi đưa Lục Sênh về nhà, Nam Phong nhìn đồng hồ đeo tay một cái, chưa tới tám giờ.

Anh không biết mình nên đi nơi nào, không muốn về nhà, cũng không muốn trở về ký túc xá trường học - cũng không phải là anh không biết hòa đồng, mà thật sự là anh không có tiếng nói chung với các bạn cùng phòng.

Gần đây mỗi lần đến ban đêm, anh sẽ lâm vào tình cảnh không biết nên làm thế nào như thế này. Thế giới của anh đã từng được tennis chiếm giữ, mỗi ngày anh đều bận rộn mệt mỏi, mệt mỏi nhưng phong phú. Hiện tại đột nhiên tennis rút ra khỏi sinh mệnh của anh, anh chợt cảm thấy mình giống như cây

bèo, trôi trôi bay bay, không biết nên đi về hướng nào.

Như đã nói, bèo còn có thể nước chảy bèo trôi, còn anh thì sao?

Lúc này điện thoại của Lăng Tuấn Vũ gọi tới.

Lăng Tuấn Vũ là bạn của Nam Phong, lớn hơn anh hai tuổi, năm nay sắp tốt nghiệp đại học. Người này là con nhà giàu điển hình, am hiểu nhất chính là sống cuộc sống tiêu sái phóng túng.

Nam Phong nhìn thông báo cuộc gọi tới, nghĩ thầm, ừ, có chỗ đi rồi.

Hộp đêm Queen là nơi mà Lăng Tuấn Vũ thường đi, nơi này nguy nga lộng lẫy, mười phần cường hào. Nam Phong tới hộp đêm, quen cửa quen nẻo âm thầm đi vào phòng bao, nhóm người Lăng Tuấn Vũ đã tới rất nhiều, nam nam nữ nữ ngồi chung một chỗ uống rượu vui chơi.

Thấy Nam Phong, Lăng Tuấn Vũ cười híp mắt dùng ngón tay chỉ anh: "Tới muộn, phạt rượu phạt rượu!"

Về ngoài của Lăng Tuấn Vũ mày kiếm mắt sáng, tuấn tú lịch sự, tùy tiện đặt trong kịch truyền hình cũng có thể diễn thành người làm công việc bí mật, mà tính huống thực tế cũng là vậy, anh ta dùng tính mạng để thuyết minh cái gọi là [Nhìn người không thể nhìn qua tướng mạo].

Nam Phong dùng tám chữ để tổng kết con người anh ta: Ra về đạo mạo, ngũ độc(1) đều đủ.

(1) ngũ độc: gồm bò cạp, rắn, rết, thạch sùng và cóc, vào tiết Đoan Ngọ, vẩy nước hùng hoàng vào gầm giường, góc tường để trừ độc.

Làm vận động viên thì Nam Phong hoàn toàn không hút thuốc lá, rượu cũng uống ít, bây giờ nghỉ thi đấu hai tháng, thế nhưng anh lại thả lỏng hơn bất kỳ ai. Lăng Tuấn Vũ phạt rượu, anh liên tục không đổi sắc uống hết một cốc bia. Người xung quanh ồn ào một hồi, cũng không biết là người nào, lại đưa tới một cốc.

Nam Phong không nhận. Anh không phải kẻ ngu.

Người chuyển rượu cũng không tức giận, cười hi hi: "Ồ, Nam thiếu gia, sao lại không cho em chút mặt mũi thế này?"

Nam Phong nghe vậy, lúc này mới liếc mắt nhìn người nọ, là một cô gái, mắt mở to, môi đỏ mọng như lửa, cô ta đón ánh mắt của anh, nhẹ nhàng vén mái tóc đen dày, nâng khóe môi cười nhìn anh.

Ánh mắt Nam Phong nhẹ nhàng chuyển xuống dưới.

Cô ta mặc một chiếc váy rất nhỏ, ngực hở rất thấp, đơn giản không lẫn át được bảo vật của cô, làn váy rất ngắn, lộ hai chân dài trắng nõn nà. Ánh mắt Nam Phong xuống dưới thì đúng lúc đó cô ta nhẹ nhàng cọ chân một chút.

Tầm mắt của anh lại không giữ lại ở vóc người kiều ngạo của cô ta, chỉ là nhẹ nhàng lướt qua, liền rất có phong độ thu hồi lại, lại nhìn ánh mắt của cô ta lần nữa, ánh mắt anh nhu hòa như nước.

Cô ta cảm thấy cô ta sẽ bị ánh mắt ôn hòa sạch sẽ của anh hòa tan.

Sau đó anh hỏi: "Cô tên gì?"

"..." Trong nháy mắt, mặt của cô gái đỏ xanh lét.

"Hahaha!" Đột nhiên Lăng Tuấn Vũ tiến lại gần nắm bả vai của Nam Phong, cười to: "Tôi nói cậu không phải vậy chứ? Đây là đại mỹ nữ Nancy, lần trước hai người còn uống rượu với nhau đó, quên rồi sao?"

"Ừ."

Nancy có chút tức giận, lại không dám nổi giận, cô ta chỉ chỉ nhóm người, cười nói: "Nam thiếu gia không nhìn được tôi, tôi đi tìm bọn họ chơi."

Nam Phong cũng không giải thích vấn đề [Có nhìn được hay không], Lăng Tuấn Vũ không ngăn cô ta, Nancy có chút thất vọng.

Sau khi Nancy đi, Lăng Tuấn Vũ lại ôm bả vai của Nam Phong, câu được câu không nói chuyện phiếm với anh. Nói qua nói lại, đột nhiên anh ta hỏi anh: "Ài, Kiều Văn Văn muốn tham gia Wimbledon thanh thiếu niên, cậu có biết không?"

Rời khỏi mấy tháng, lần đầu tiên nghe được chữ [Wimbledon], thật sự có loại cảm giác mấy đời rồi.

Nhưng anh cũng không muốn nghe đến từ này. Anh tới giải buồn, chứ không phải là tới tìm kích thích.

Lăng Tuấn Vũ không nhận được câu trả lời của anh, liền ngạc nhiên nói: "Không thể nào, cậu không nghe sao? Cô ấy là sư muội của cậu mà."

Đột nhiên Nam Phong nâng mí mắt, lạnh nhạt nhìn anh ta một cái.

Cái nhìn này khiến Lăng Tuấn Vũ lập tức im bật, nín nửa ngày, anh ta lại hỏi: "Gần đây hai người không liên lạc sao?"

Nam Phong cau mày, giọng nói có chút lạnh nhạt: "Có cần tôi nhắc nhở anh không, Văn Văn mới chỉ có mười sáu tuổi thôi."

Lăng Tuấn Vũ lập tức bùng nổ: "Này này này, cậu đang nghĩ đi đâu rồi? Tôi cùng lắm chỉ là người ái mộ cô ấy thôi, người ái mộ, có hiểu không? Tôi có hạ lưu như vậy sao?"

"Có."

"Cậu! Có phải cậu ăn lừa không? Lười quan tâm tới cậu! Tiểu Tuyết, tôi đây uống rượu với anh!" Lăng Tuấn Vũ nói xong cũng không để ý tới Nam Phong, chạy tới chỗ cô gái kia uống rượu.

Nam Phong cũng lười để ý đến anh ta.

Một mình vui người trong ghế salon mềm mại, miệng nhỏ uống rượu đỏ, nhìn trai thanh gái lịch trước mặt làm yêu. Kỳ lạ, ồn ào náo nhiệt, nhưng anh lại giống như không thuộc về thế giới này, lại giống như đang cúi đầu nhìn thế giới này, nhưng dù nói thế nào, ở một trình độ nào đó, tiếng động ồn ào có thể bổ sung tịch mịch. Như vậy là đủ rồi.

Nancy đợi ở đó không xa, thỉnh thoảng lên nhìn Nam Phong một cái. Đàn ông cũng không có dụng tâm chải chuốt trang điểm, cả người mặc trang phục sạch sẽ đơn giản, nhưng lại có độ cực khổ của đàn ông thuộc về riêng mình. Vì từng là vận động viên, vóc người đẹp đến khó tin, ngũ quan tuấn mỹ, đôi mắt nhỏ hẹp tinh xảo, ánh mắt sáng, tùy tiện quét một vòng tới đây, ánh mắt lạnh nhạt này, thật sự con mẹ nó làm người ta mất hồn mất vía. Trên mặt có một vết sẹo nhỏ hẹp, vạch một đường vừa đủ, ngoại trừ vị đàn ông chính là vị đàn ông.

"Nhìn gì thế?" Đột nhiên Tiểu Tuyết tới cạnh Nancy, tò mò hỏi.

Nancy bĩu bĩu môi, nhìn về phía Nam Phong: "Tôi muốn ngủ với anh ấy."

Tiểu Tuyết: "Người nào con mẹ nó không muốn ngủ với anh ta."

Nancy: - _-#

Cô ta cố gắng hạ quyết tâm lần nữa, vì vậy chậm rãi tiến tới giống như mèo. Lúc này Nam Phong để ly rượu xuống, móc một điều thuốc ra, Nancy vô cùng biết nhìn, không đợi Nam Phong chạm vào bật lửa, cô ta 'Tạch' một cái, ngọn lửa sáng ngời hiện lên.

Nam Phong hơi nghiêng về phía trước, châm thuốc lá: "Cảm ơn."

Nancy nâng môi nhìn anh, ánh mắt quyến rũ như tơ, cô ta cẩn thận tiến sát vào, thổi một hơi vào tai của anh: "Nói một câu cảm ơn là được?"

"Ừ, cô muốn tôi cảm ơn thế nào?"

Anh cố gắng đè nén âm thanh trầm thấp xuống, cô ta cảm thấy lỗ tai của mình có thai rồi.

Nancy: "Anh hôn em một cái được không?"

Nam Phong nghiêng mặt sang nhìn thẳng vào mắt cô ta, anh khẽ cười một cái: "Tôi không biết." Hai người cách nhau quá gần, khói thuốc lá phun đến mắt cô ta, cô ta có chút mê man.

"Em dạy cho anh." Cô ta nói xong lời này, không thấy bị phản đối, như lấy được khích lệ lớn lao. Chuyển cơ thể, lập tức ngồi trên đùi anh.

Anh không động, yên lặng nhìn cô ta.

Nancy chưa từng thấy qua ánh mắt như vậy. Thành thực hơn cậu bé một chút, ngây ngô hơn đàn ông một chút, vừa đúng, lại không có chút giả tạo cùng làm bộ nào, cười như không cười, đuôi mắt mang một chút xiu phong tình, gần như muốn bao phủ người khác.

Cô ta giữ mặt anh, chậm rãi cúi xuống, muốn hôn.

Không có gì có sức dụ hoặc hơn sự sa đọa, cô ta tin chắc.

Cô ta gần như thành công.

Nhưng, đột nhiên anh nghiêng đầu đi, tránh môi thơm cô ta đưa lên.

Nancy còn đang vui lấp trong cảm giác khổ sở lúc sắp thành công lại bại trận, ánh mắt có chút mệt mỏi, dừng lại ở hõm cổ khêu gợi của anh.

Giọng nói của Nam Phong không nhanh không chậm: "Cô nặng quá."

Cô ta xấu hổ mà ảo não, bỏ qua Nam Phong chạy về đồng người, không biết nói nhỏ gì đó vào tai Lăng Tuấn Vũ. Một lát sau, dường như Lăng Tuấn Vũ quên mất hiềm khích lúc trước, lại cười hề hề chạy lại gần, ôm bả vai Nam Phong: "Nghe nói cậu thích tính khiết? Anh trai tìm cho cậu một người

nhé?"

Nam Phong dùng ánh mắt ngu - ép nhìn anh ta: "Chỗ này có tinh khiết?"

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Khống chế bóng

Vài ngày sau, Nancy tìm được số điện thoại của Nam Phong, mỗi ngày đều quấy rầy anh. Nam Phong chỉ coi cô nàng như người muốn câu kẻ ngốc, anh cũng không quan tâm đến yếu tố chính mà cô nàng muốn: Cô ta đơn giản chỉ muốn ngủ cùng anh, dùng tiền cũng được....

Dù sao cuối cùng anh kéo cô ta vào danh sách đen.

Nam Phong học chuyên ngành triết học ở đại học N, đây là một chuyên ngành thừa thãi những kẻ điên. Nam Phong khác với những học sinh này, anh đã trải qua đại hỉ đại bi trong cuộc sống và thay đổi rất nhanh, mặc dù chỉ hai mươi tuổi nhưng còn thoải mái hơn so với nhiều người. Nếu như anh chăm chỉ đi học, nghiên cứu ý nghĩa sâu xa của thế giới thì có lẽ anh cũng muốn xuất gia rồi.

Cho nên Nam Phong đến trường cũng chẳng phải nghiêm túc, lên lớp vẫn lên lớp, chép bài tập thì vẫn chép.

Mỗi bận tâm duy nhất của anh những ngày này, cũng chỉ có thời gian ở trường Thụ Thanh.

Hiệu trưởng Vệ và chủ nhiệm Đinh coi anh như Phật tử, có một lần, hiệu trưởng Vệ hỏi Nam Phong: "Tư chất của hai đứa nhỏ thế nào?"

Vấn đề 'tư chất' này, trong lòng Nam Phong tự có một thước đo, nhưng anh cũng không định nói ra. Tính dẻo của trẻ nhỏ rất lớn, không đơn giản một câu 'tư chất' là có thể tổng kết khái quát, anh không hi vọng sớm định nghĩa về bọn nhỏ, càng không hi vọng vì định nghĩa của mình mà ảnh hưởng tới sự phát triển sau này của chúng.

Chớp mắt lại tới Chủ Nhật.

Những đứa trẻ lớp sáu nào cuối tuần cũng đi học thêm, chỉ có Lục Sênh và Từ Tri Diệu là hai đứa khác loài, gió mặc gió, mưa mặc mưa, vẫn chạy tới trường thể thao Thụ Thanh.

Buổi sáng, Nam Phong cho Lục Sênh và Từ Tri Diệu tập với nhau, Lục Sênh luyện tập tay trái tay thuận, Từ Tri Diệu luyện tập tay trở.

Gọi là 'tay thuận', giải thích qua chính là tay cùng bên đánh cầu, 'tay trở' chính là tay bên kia. Ví như Từ Tri Diệu dùng tay phải, thuận của cậu ta là đánh bóng ở bên tay phải mình, mà khi tennis bay tới bên trái cậu thì cậu không thể không xoay vợt tennis sang hướng kia, như vậy chính là trở tay.

Tay thuận và tay trở khác nhau một chút, tay thuận phát lực mạnh hơn, tay trở khống chế mạnh hơn. Trên đấu trường, đặc điểm từng tuyển thủ cũng khác nhau, có người am hiểu tay thuận, có người am hiểu tay trở, trận đấu bình thường sẽ chọn điểm yếu của đối phương để công kích.

Tình huống của Lục Sênh lại khá đặc biệt, Nam Phong quan sát vài ngày phát hiện tay thuận hay tay trở của cô đều có thể, tạm thời không nhìn ra sự khác nhau.

Lúc này, tay trái Lục Sênh đánh cầu tương đương với tay trở của người thường, cho nên cô có thể thoải mái đưa cầu tới bên trái Từ Tri Diệu còn Từ Tri Diệu dùng tư thế trở tay không được tự nhiên, nên đánh trong một lát đã bắt đầu phàn nàn: "Bờ vai của em muốn gãy rồi!"

Nam Phong và Lục Sênh mất điếc tai ngơ.

Từ Tri Diệu thờ phỉ phỉ dùng sức kéo lên, đánh tennis xoáy chéo về phía của cậu, Lục Sênh cuống quýt chạy tới, nắm lấy cơ hội cứu bóng.

"Bên này bên này!" Từ Tri Diệu văng vàng đón được bóng, lại đánh về đối diện của sân bóng. Lục Sênh đáng thương, đứng còn chưa vững lại lập tức chạy tới cứu bóng.

Từ Tri Diệu đứng ở bên cạnh cười ha ha, nhưng khổ thân Lục Sênh ở đối diện, chạy như chữa cháy, không được một lát đầu đã đầy mồ hôi.

Nam Phong hô ngừng.

Lục Sênh cũng không biết vấn đề ở chỗ nào, cô có chút ảo não, len lén nhìn anh, rất lo lắng sẽ nhìn thấy nét thất vọng trên mặt anh.

Về mặt Nam Phong rất bình tĩnh. Anh không nói gì, chỉ cho Lục Sênh nghỉ ngơi trước, sau đó cầm vợt tennis của mình đi vào sân, vừa đi vừa hỏi Từ Tri Diệu: "Vui không?"

Từ Tri Diêu cười ha ha, vô cùng đắc ý.

“Đã vui vậy thì hôm nay cho em sáng khoái một chút.”

Sau đó hai người tập với nhau.

Nam Phong đứng ở bên này vững như bàn thạch, ít chuyển động bước chân, cho dù di chuyển thì biên độ cũng rất nhỏ, giống như Tôn Ngộ Không vẽ một vòng tròn ếm, để anh tuyệt đối không đi ra khỏi vòng tròn này.

Từ Tri Diêu ở đối diện lại hấp tấp mà chạy.

Cậu... không chạy không được....

Huấn luyện viên Nam trả bóng vừa nhanh vừa mạnh. Nếu như chỉ độ khó cao, cậu không tiếp được còn không sao, không dọa người. Nhưng mấu chốt ở chỗ, quả bóng đó nhanh mà điểm rơi cũng rất xảo quyệt, chừa lại đường sống, điểm rơi vừa đúng, cậu vừa đánh tới lại đánh về. Cậu không thể tự hồi thời gian, cũng không lựa chọn đường sống.

Đây là năng lực khống chế bóng kinh khủng cỡ nào!

Mà kinh khủng hơn chính là, dường như điểm rơi và phương hướng trả bóng của Từ Tri Diêu cũng bị huấn luyện viên đoán trước, mỗi lần Từ Tri Diêu đánh trả, quả bóng tennis vui vẻ chạy lại gần chỗ huấn luyện viên Nam, sau đó lại bị huấn luyện viên Nam dễ dàng đánh trả.

Chạy một lần nữa....

Quả bóng tennis vẫn dưới sự khống chế của Nam Phong, còn nghe lời hơn thú nuôi trong nhà.

Đánh như vậy gần một giờ, về sau Từ Tri Diêu mệt rã rời, nằm trên đất không chịu dậy, như một con cá chết. Nam Phong khí định thần nhân đi qua, dùng vợt tennis nhẹ nhàng chọc chọc.

Từ Tri Diêu nằm hình chữ đại trên mặt đất, nhắm mắt giả chết.

Nam Phong: “Không phải thích khống chế bóng sao? Tôi cho cậu biết thế nào là khống chế bóng.”

Từ Tri Diêu: QAQ

Nam Phong quay đầu, thấy Lục Sênh đang nhìn anh, đôi mắt trong vắt, tất cả đều là sùng bái. Anh đột nhiên cảm thấy xấu hổ, vội ho một tiếng, mặt mày cong cong nhìn cô: “Nhìn đủ chưa?”

Ba chữ kia làm Từ Tri Diêu sợ tới mức toàn thân khẽ run lên, cậu sợ Lục Sênh thật sự nói ‘Còn chưa đủ’, vì vậy lần lốc đứng lên, lưu loát nhanh nhẹn khác hẳn với cá chết vừa rồi. Cậu đáng thương nhìn Lục Sênh: “Lục Sênh, ôi, mau cứu sư huynh!” Cậu đã bỏ chiêu ‘đùi gà’ —— chỉ cần huấn luyện viên Nam ở đây, đùi gà trong căn tin sẽ xếp thành núi nhỏ chờ Lục Sênh.

Lục Sênh ngơ ngác, dường như còn chưa hết khiếp sợ, cô đáp: “Em chỉ... chẳng qua em cảm thấy anh rất lợi hại.”

Nam Phong khiêm tốn lắc đầu: “Không đâu, là đối thủ quá ngốc.”

“Anh làm như thế nào?”

“Chỉ cần khống chế tốt hướng đánh bóng, độ mạnh yếu, góc xoáy thì sẽ được.”

Nghe thì rất đơn giản nhưng Lục Sênh biết rõ, muốn làm có hiệu quả như ảo thuật, nhất định là rất khó. Cô nhìn Nam Phong hỏi: “Về sau em có thể đánh như vậy phải không?”

Nam Phong cười nói: “Em cảm giác mình có thể là có thể, cảm giác mình không thể thì không thể.”

Sau bài học đó, Từ Tri Diêu thành thật hơn nhiều, an phận tập luyện với Lục Sênh.

Đến giờ cơm trưa, Lục Sênh và Từ Tri Diêu đeo vợt tennis đi căn tin, mỗi lần tới lúc này, đều là thời khắc tỏa sáng nhất của Từ Tri Diêu.

Nam Phong đi xe đạp ngang qua. Gió nhẹ nhàng thổi qua áo Polo màu trắng của anh. Chân của anh rất dài, đôi bít lên xe đạp màu đen. Nhìn thấy hai người, anh cố gắng đi chậm dần, xe đạp từ từ đi tới trước.

Nam Phong nói một tiếng: “Lục Sênh, lên đi.”

“Vâng!” Lục Sênh cười đi qua, nghiêng người và chân, nhẹ nhàng ngồi lên yên sau xe đạp.

Từ Tri Diêu không cam lòng hỏi: “Huấn luyện viên, em thì sao?”

Giọng huấn luyện viên Nam vẫn lạnh lùng vô tình như vậy: “Em chạy theo ở phía sau.”

Từ Tri Diêu có chút quỳnh: “Vậy chẳng phải thành đất chó đi dạo sao?”

“Đừng nói vậy, chó còn nhanh hơn em.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đẹp nhất ban đêm.

Buổi chiều, ngoại trừ huấn luyện đánh cầu, Nam Phong còn sắp xếp huấn luyện thể lực và huấn luyện sức mạnh, lượng huấn luyện đối với hai bạn nhỏ nghiệp dư mà nói thì rất nặng, Lục Sênh cắn răng tiếp tục kiên trì, Từ Tri Diêu vừa luyện tập vừa kêu rên, cứ một phút lại muốn bỏ gánh về nhà, nhưng nhìn Lục Sênh nhỏ hơn cậu một tuổi cũng đang kiên gi, cậu lại ngượng ngừng bỏ qua.

Thời gian bọn họ chịu khổ vất vả và sống không bằng chết, Nam Phong yên vị ở bên cạnh dùng mp4 mới nhất xem phim. Mấy năm nay, anh ngoài trừ luyện tập lại thi đậu, bỏ lỡ rất nhiều phim, bây giờ mới có cơ hội bổ sung một chút.

Buổi chiều, lúc luyện tập kết thúc, áo thể dục của Lục Sênh bị mồ hôi thấm ướt, cảm giác khí lực toàn thân giống như bị hút hết. Cô cầm theo một cốc nước nilon màu hồng, chậm chậm đi bên cạnh chỗ vòi nước lấy nước uống, tiện thể lấy cho Từ Tri Diêu một cốc.

Có thể nói hôm nay là ngày mệt mỏi nhất kể từ khi bọn họ tới trường Thụ Thanh, mà như lời huấn luyện viên Nam nói, hôm nay cũng chỉ là thí nghiệm nhỏ thôi, lượng huấn luyện sau này chỉ có thể lớn hơn. Sau khi Từ Tri Diêu nghe thế, dùng một loại ánh mắt vô cùng oán hận nhìn Nam Phong.

Nam Phong thấy Lục Sênh uống nước là ửng ửng, anh khẽ nhủ mày, nói: "Sau này không được uống nước kia nữa, không hợp vệ sinh, uống nước suối."

Nước suối một đồng một chai.

Lục Sênh ngoảnh mặt làm ngơ, cầm cốc nước lên uống nhanh hơn, đơn giản giống như mật ong đang lấy mật. Nam Phong có chút buồn cười, vươn tay đoạt lấy cốc nước của cô. Vì quán tính, nước sánh ra ngoài một chút, lấp lánh giống như thác nước chảy thẳng xuống.

Cô hơi luống cuống nhìn anh.

Nam Phong lấy một chai nước suối chưa mở nắp từ trong ba lô của mình ném cho cô: "Uống cái này."

Lục Sênh nhận lấy ôm vào lòng, cô nhấp mấy miệng, nhắm mắt trầm nghĩ, huấn luyện viên đối với mình tốt như vậy, sau này không biết nên báo đáp anh như thế nào.

Từ Tri Diêu ở bên cạnh thấy tình huống như vậy, mí mắt cũng không hạ xuống, vẫn tiếp tục uống nước là cạnh Lục Sênh. Cậu quyết định không bao giờ hỏi loại vấn đề như là [của em đâu] nữa, hỏi chính là tự rước lấy nhục.

Nam Phong lại kỳ lạ liếc cậu một cái: "Từ Tri Diêu, cậu bị ngu sao? Không để cho Lục Sênh uống nước là thì sẽ để cho cậu uống sao? Dạ dày của cậu là inox à?"

Từ Di Diêu: Em biết ngay là em làm cái gì cũng sai. QAQ

Vì vậy Lục Sênh vất nước trong tay Từ Tri Diêu đi, chia một nửa nước uống cho cậu.

Uống nước xong, hai huynh muội bọn họ cùng đi đến phòng ăn, Nam Phong lại ngăn bọn họ lại: "Hôm nay luyện tập rất vất vả và sao?"

Hai bạn nhỏ không biết trả lời thế nào. Nói vất vả, sợ bị huấn luyện viên cười nhạo sau đó cho luyện tập thêm. Nói không vất vả, ngộ nhờ huấn luyện viên cảm thấy nếu không vất vả vậy thì lại luyện tập thêm một chút. Đừng nói Từ Tri Diêu, ngay cả Lục Sênh đều không chịu được nữa.

Thấy hai bạn nhỏ ngây người như phỗng, không chịu cho anh chút phản ứng nào, Nam Phong không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nói: "Hôm nay huấn luyện viên mời hai đứa ăn cơm."

"Ồi!"

"Quá tốt rồi!"

Nam Phong: "Hai em muốn ăn gì?"

Từ Tri Diêu xoa tay: "Em muốn ăn...Ôi, em muốn ăn gì không quan trọng, Lục Sênh, cậu muốn ăn gì?"

Lục Sênh suy nghĩ một chút, cười nói: "Em muốn ăn tôm hùm nhỏ!"

Từ Tri Diêu: "Vậy em cũng muốn ăn tôm hùm nhỏ!"

"Được, vậy chúng ta đi ăn tôm hùm."

Nam Phong dẫn theo hai cái đuôi nhỏ ra cửa, sau khi gọi xe, hai mấy phút đồng hồ sau đã đến địa điểm cần đến. Sau khi Từ Tri Diêu xuống xe, thấy trước mặt có một nhà hàng, phía trên tên của nhà hàng có năm ngôi sao tạo thành một hình tròn, cậu thờ dãi nói: "Nhà hàng năm sao!"

Đây cũng là lần đầu tiên Lục Sênh thấy, vô cùng tò mò, hai bạn nhỏ chưa từng thấy đứng ở bên ngoài chỉ chỉ chỗ chỗ về sao của nhà người ta.

Từ Tri Diêu nhỏ giọng nói: "Tớ chưa từng ăn tôm hùm chua cay ở nhà hàng năm sao đâu!"

Lục Sênh cũng phụ họa: "Cho tới bây giờ tớ chưa từng ăn Tôm hùm chua cay, cho nên muốn nếm thử một chút."

Nam Phong thanh toán tiền xong, thấy hai bạn họ nói thầm không chịu chi, vì vậy vỗ đầu mỗi người một cái: "Đứng làm gì, đi vào."

Từ Tri Diêu và Lục Sênh nhanh chân chạy vào nhà hàng, vừa mới tới cửa liền bị cản lại, quản lý đại sảnh trang điểm xinh đẹp cau mày nhìn bạn họ: "Hai đứa là trẻ con ở đâu? Đừng có chạy lung tung." Nói xong, hạ thấp ánh mắt, thu hết quần áo của hai người vào mắt: "Nơi này không phải là nơi hai đứa có thể tới, mau về đi."

Giọng nói trầm thấp chứa vẻ không vui truyền đến: "Bạn họ là đi theo tôi."

Quản lý đại sảnh kinh ngạc ngẩng đầu, thấy Nam Phong, trong nháy mắt, sắc mặt của cô ta lập tức thay đổi, cười như hoa ngọc lan: "À, thì ra là Nam tiên sinh, thật xin lỗi vừa rồi thất lễ. Tôi cho là đứa nhỏ đi lạc thôi...Nam tiên sinh dùng cơm hay là nghỉ lại?"

"Ăn cơm."

"Được, tôi lập tức sắp xếp."

Cô ta gọi phục vụ viên dẫn mấy người Nam Phong lên tầng, trước khi đi, cô ta vươn tay sờ đầu Từ Tri Diêu và Lục Sênh một cái, cười nói: "Hai bạn nhỏ thật đáng yêu."

Từ Tri Diêu: "Cảm ơn thím!"

Quản lý phòng lớn gần 28 tuổi: "..."

Lục Sênh che miệng cười trộm, Từ Tri Diêu liên tiếp nhìn về phía cô chớp chớp mắt.

Sau khi ngồi vào chỗ dùng bữa của mình, chị phục vụ xinh đẹp cung kính đứng bên cạnh chờ bạn họ chọn món ăn. Nam Phong vừa lật thực đơn vừa nói: "Một con Tôm hùm Boston(1)."

(1)Boston (thủ phủ và là thành phố lớn nhất bang Massachusetts, Mỹ)

Nam Phong quét mắt nhìn hai người bạn nhỏ bên cạnh một vòng: "Muốn ăn như thế nào?"

Hai người đồng thanh, giòn giã đáp: "Cay tê dại!"

Đón ánh mắt mong chờ của bạn họ, chị phục vụ có chút khó xử: "Không có, không có cay tê dại."

Từ Tri Diêu thất vọng kéo kéo khóe miệng: "Không có sao? Không phải đây là nhà hàng năm sao sao?"

"Thật xin lỗi, hay là ngài đổi sang loại khác?"

Nam Phong nói: "Quên đi, chọn cái khác."

"Vâng!" Nhân viên phục vụ như được đại xá.

Nam Phong lại chọn vài món, một lát sau, tôm hùm thân gai được bung lên trước, Lục Sênh và Từ Tri Diêu rói tít nhìn biểu tình như gặp quỷ nhìn chăm chăm con tôm hùm to lớn kia, ánh mắt phức tạp.

"Sao thế?" Nam Phong có chút kỳ lạ.

Lục Sênh và Từ Tri Diệu cũng không biết giải thích vấn đề này như thế nào, hai người không thể làm gì khác hơn là cất đĩa chiến đấu. Nam Phong thấy bọn họ ăn ngon, cảm thấy thật thú vị, bất tri bất giác khẩu vị của bản thân cũng tốt theo.

Món ăn dần được bung lên, nhân viên phục vụ đặt một phần bánh gạo nếp trước mặt Lục Sênh, màu vàng nhạt, bên ngoài bánh nếp tròn vo có bọc một lớp đường cát nhẵn nhụi mờ mờ, nhìn qua vô cùng xinh đẹp. Lục Sênh gấp một viên đặt vào miệng, mềm, dẻo, thơm, ngọt... Trong giây lát hương vị tuyệt vời tràn đầy cả khoang miệng, ăn ngon đến mức làm người ta cảm động! Cô nhai chậm, tinh tế cảm nhận hương vị, không nỡ ăn hết ngay.

Nam Phong vừa ăn, trong lúc lơ đãng nhìn lướt qua Lục Sênh ở bên cạnh, chỉ thấy cô phồng má, mắt híp lại, gương mặt say mê, đáng vẻ kia thấy thế nào cũng thấy thú vị, giống như một con chó vừa cướp được xương. Anh buồn cười không nhịn được, phát ra từng đợt tiếng cười trầm thấp, làm Lục Sênh nghi ngờ ngửa đầu nhìn anh.

Nam Phong dùng đũa chỉ chỉ đĩa bánh gạo nếp: "Ăn ngon như vậy sao?"

"Vâng vâng vâng!!!" Lục Sênh phồng má gật đầu liên tiếp.

Từ Tri Diệu đưa đũa lại gần: "Vậy tớ cũng nếm thử một chút!"

Một đĩa gạo nếp tổng cộng có ba viên song song, ở đây vừa đúng có ba người, đủ chia. Lục Sênh và Từ Tri Diệu ăn rồi, còn dư lại đương nhiên là Nam Phong. Nhưng Nam Phong vẫn không động, một viên gạo nếp, bày ở chỗ đó thật lâu.

Nam Phong vừa ăn cơm vừa liếc Lục Sênh, phát hiện mắt cô có luôn bay về phía bánh gạo nếp, anh nhìn cười, gấp gạo nếp vào bát cô.

Lục Sênh hơi ngạc nhiên gật đầu, bất gặp gương mặt mang nụ cười, đôi mắt dịu dàng, long lanh của anh.

Cô thấy tim mình nóng lên, mặt hồng hồng, giống như một giấy sau sẽ rách. Cô ngượng ngùng rơi lệ, không thể làm gì khác hơn là liếc mạng cúi đầu.

Nam Phong ngạc nhiên nói: "Dễ dàng cảm động như vậy sao?"

Lục Sênh ngượng ngùng nói cho anh biết, anh là người đầu tiên nguyện ý nhường đồ ăn ngon cho cô. Loại cảm giác này có bao nhiêu hạnh phúc đây? Cô nguyện ý dùng toàn bộ vật mình có tới báo đáp.

Nhưng cô không có gì cả.

Lục Sênh cúi đầu im lặng một lát, nhỏ giọng nói: "Huấn luyện viên Nam, anh đối với em thật tốt, sau này em muốn làm trâu làm ngựa báo đáp anh."

Nam Phong cũng không từ chối lời hứa của cô, nhỏ giọng nói: "Vậy trước đó em phải trở nên lớn mạnh mới được."

Cô ngẩng đầu, ánh mắt kiên định: "Em sẽ."

Ba người ra khỏi nhà hàng thì Lục Sênh và Từ Tri Diệu đã ăn bụng nhỏ đến no căng. Nam Phong khoanh tay trước ngực, chậm rãi đi, điện thoại di động của anh đột nhiên vang lên, vì vậy nghe điện thoại.

Là Lăng Tuấn Vũ đang ăn nhậu chơi bời gọi cho anh.

Ánh mắt Nam Phong rơi xuống người hai bạn nhỏ trước mặt, bọn họ đang nhiệt tình thảo luận [tôm hùm nhỏ phải như thế nào mới có thể lớn thành tôm hùm lớn]. Anh do dự một giây, liền nói với Lăng Tuấn Vũ: "Tôi còn có việc, nên không đi, mọi người cứ chơi đi."

Lăng Tuấn Vũ còn không chịu buông tha.

Nam Phong cúp điện thoại thì Từ Tri Diệu và Lục Sênh xoay người nói với anh: "Huấn luyện viên có việc thì cứ đi trước đi, bọn em về nhà làm bài tập."

Nam Phong ngửa đầu nhìn bầu trời trong suốt, gió đêm vừa thổi, trong đầu anh đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ tương đối phóng túng. Anh nói: "Không phải làm bài tập, anh dẫn hai đứa đi chơi."

Anh dẫn hai người bạn nhỏ vào nội thành đi chơi điện tử.

Ba người vây quanh trước quầy thủy tinh gấp búp bê, mọi người thay phiên nhau, Lục Sênh đơn giản là thiên tài nhỏ, lần đầu tiên chơi mà kỹ xảo vượt trội, số búp bê mà mình cô gấp được còn nhiều hơn của hai người bạn họ. Anh và Từ Tri Diệu càng nhìn càng không ngừng than, sau đó còn dẫn tới không ít người vây xem.

Lăng Tuấn Vũ lại gọi tới, với việc Nam Phong từ chối gấp mặt, dường như anh ta có chút không hài lòng, hỏi Nam Phong rốt cuộc đang làm gì.

Nam Phong: "Tôi đang gấp búp bê."

Lăng Tuấn Vũ có chút ngốc: "...Cái gì?"

"Gấp búp bê." Anh nói xong, chụp hình gửi cho anh ta.

Lăng Tuấn Vũ nhìn hình xong liền điên rồi. "Có phải đầu óc Nam Phong cậu bị hỏng rồi không? Cậu có bao nhiêu tuổi rồi? Con mẹ nó vui đến vậy sao? Thật khó hiểu! "

"Ừ, không nói nữa, đến phiên tôi."

"..."

Lúc Nam Phong gấp, Lục Sênh liền đứng bên cạnh chỉ điểm cho anh, Nam Phong biết lúc cô vui vẻ sẽ nói nhiều, lúc này liền lú lú giống như chim hỉ thước nhỏ, anh cũng không cảm thấy phiền, thật sự nghiêm túc nghe cô chỉ dẫn.

Dựa vào tinh thần không vứt bỏ, không buông tha. Lăng Tuấn Vũ tiếp tục tiến hành quấy rầy Nam Phong. Một lát sau, anh ta cũng gửi cho nam Phong một tấm hình. Mở ra một cô gái thanh tú.

Lăng Tuấn Vũ: "Anh trai tìm cho cậu một người thuần khiết! Là tiểu mỹ nữ, mới lớn, năm nay vừa mới lên năm thứ nhất, xuất thân trong sạch, sạch sẽ, mẹ nó chứ ~ hoàn toàn sạch ~ đó! Nếu không phải trong nhà có người bị bệnh cần tiền, sẽ không làm chuyện này."

Tầm mắt Nam Phong nhìn chằm chằm kẹp trong tủ quần áo, hỏi hột hỏi Lăng Tuấn Vũ: " Bao nhiêu tiền một đêm?"

"Nhanh như đã hỏi?...mười vạn."

Nam Phong cúp điện thoại, dùng ngân hàng trên điện thoại chuyển cho Lăng Tuấn Vũ mười vạn đồng, nói thêm: Tôi mời.

Lăng Tuấn Vũ tức chết rồi.

Cuối cùng, Lăng Tuấn Vũ dùng giọng nói gần như là hoài nghi cuộc sống hỏi Nam Phong: "Gấp búp bê thật sự chơi vui như vậy sao?"

Bên kia đầu điện thoại, giọng nói mang theo nụ cười thản nhiên của Nam Phong truyền lại: "Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lựa chọn cuộc sống

Edit: Ốc

Buổi tối, sau khi trở lại ký túc xá, Nam Phong gọi điện thoại cho mẹ anh, tâm tư tình hình gần đây của mỗi người. Bọn họ, giống như những người bạn cũ có chút xa lạ, hoặc là thầy giáo và học sinh... Dù sao cũng không giống mẹ và con trai.

Mẹ anh là tiểu thư khuê các, cao quý ưu nhã, tính tình lại nhạt nhẽo. Lúc trước nguyên nhân bà kết hôn với Nam Tranh Minh rất nhiều, duy chỉ không có tình yêu. Về sau ly hôn với Nam Tranh Minh cũng rất tiêu sái, không hề lưu luyến.

Nam Phong không cách nào hình dung cuộc sống của mình lúc nhỏ, ‘Hạnh phúc’ hay là ‘không hạnh phúc’. Cuộc sống anh đầy đủ giàu có, thuận buồm xuôi gió, cuộc sống bình tĩnh không có chút gợn sóng.

Nhưng từ nhỏ đến giờ anh vẫn có chút không cam lòng với cuộc sống, có chút khát vọng không giải thích được. Sau khi lớn lên anh mới hiểu được, anh chỉ khát khao một chút hoặc hơn một chút tình cảm, cho dù là hận cũng tốt, như vậy mới không khiến một đứa bé nghi ngờ ý nghĩa tồn tại của mình.

Sau khi mẹ anh ly hôn thì định cư ở Thụy Sĩ, hàng năm sẽ về nước một lần. Sự quan tâm của bà với Nam Phong cũng dùng tiền tài để biểu đạt, hơn nữa khi bà ký giấy thỏa thuận ly hôn với Nam Tranh Minh thì cũng giúp Nam Phong tranh thủ về quyền thừa kế. Nam Phong vẫn nhớ rõ lúc mẹ ký giấy thỏa thuận ly hôn đã nói với anh: “Nếu ba con chết, con chính là đứa nhỏ giàu nhất Trung Quốc. Dù người phụ nữ họ Lữ sinh mười đứa cũng không đoạt được thứ thuộc về con.”

....

Ngày hôm sau Nam Phong về nhà một chuyến. Nam CA biết rõ anh về nhà thì rất vui vẻ, nắm Kim Mạo chạy tới cửa biệt thự chờ anh, khuyên thế nào cũng không về phòng, đợi hơn nửa tiếng mới đợi được Nam Phong.

Nam Phong cũng không để ý Nam CA nịnh nọt mình, anh cảm thấy không cần, thậm chí... anh có chút phản cảm.

Lúc người một nhà ăn cơm, đôi mắt Nam CA trông mong nhìn qua Nam Phong, bộ dạng muốn nói lại thôi, ngay cả Nam Tranh Minh và di Lữ, cũng giống như có chuyện muốn nói.

Nam Phong dừng lại: “Ba, ngài có chuyện gì phải không?”

Nam Tranh Minh cười cười, nhìn về phía Nam Ca, “Tiểu Ca, không phải là con có chuyện muốn nói với anh sao?”

Nam Ca làm nũng nháy mắt, “Anh, em đã đăng ký tham gia thi đấu tennis thanh thiếu niên thành phố T, trận đấu diễn ra vào tháng sau, anh có thể... đi cổ vũ em hay không?”

Nam Phong cũng không do dự, trực tiếp từ chối: “Anh không rảnh.”

Di Lữ cũng cười nói: “Tiểu Phong, con cũng không thể mỗi ngày đều không rảnh, không bằng nghe một chút ngày thi cụ thể. Em gái con rất hi vọng con có thể đến gặp nó vào trận đấu đấy!”

Nam Tranh Minh coi thường không nể mặt: “Mày thì có chuyện gì? Bận tới nỗi ngay cả em ruột cũng không quản há?”

Nam Phong hơi nhú mồm, lại muốn phản bác thì Di Lữ lại nói: “Aiz, Tiểu Phong, là thế này, ba con và di biết rõ, để con đối mặt với tennis một lần nữa có chút khó xử, nhưng mà con bé Tiểu Ca, gần đây nhiều huấn luyện viên đều nói con bé rất có thiên phú, nói là nhà họ Nam chúng ta có thể có cao thủ! Di nghĩ thế này, nếu như Tiểu Ca có thể đánh tennis, em gái kế thừa lý tưởng của anh, coi như là tạ tội nguyện cho con, con đừng suy nghĩ nhiều.”

Nam Phong đành phải nói ra: “Nam Ca không chịu được khổ, không phải luyện.”

Nam Ca vội vàng nói: “Em có thể chịu được cực khổ! Không tin anh đi hỏi huấn luyện viên!”

Nam Tranh Minh cũng gật đầu: “Ý chỉ Tiểu Ca không tệ, điểm thấy theo cha, ha ha... nhà họ Nam chúng ta không biết là phong thủy có vấn đề gì, một đứa hai đứa đều làm vận động viên, chịu khổ vất vả không nói, đến lúc đó luyện tới nỗi đầu óc ngu si tứ chi phát triển, xem mấy đứa có hối hận không.”

Nam Ca: “Ba ba, con muốn đánh tennis!”

“Được được, con muốn thể nào thì là thể đó, được chưa?”

Nam Ca cười ngọt ngào: “Ừ!”

Nam Phong cũng sắp ngã.

Cuối cùng anh cũng không đáp ứng đi xem trận đấu của Nam Ca, nhưng sau khi trở lại phòng, anh xem kỹ ‘cuộc thi tennis thanh thiếu niên thành phố T’.

Trận đấu tennis phân thành tổ chuyên nghiệp và tổ nghiệp dư, từng tổ có ba độ tuổi, theo thứ tự là dưới mười sáu tuổi (U16), dưới mười bốn tuổi (U14), dưới mười hai tuổi (U12). Mỗi độ tuổi mỗi tổ có năm hạng mục thi đấu, đơn nam, đơn nữ, đôi nam, đôi nữ, đôi nam nữ.

Thời gian trận đấu diễn ra từ ngày 9 tháng 7 đến ngày 20 tháng 7, hôm nay là hết hạn đăng ký.

Nam Phong chống cằm trầm tư vài giây, di chuyển con chuột, kích chọn vào nút ‘Đăng ký’ ở góc trái màn hình.

Cuộc thi lên cấp 2 dần tới gần, Lục Sênh lại càng buông lỏng về mặt học tập, theo cách nói của Từ Tri Diêu chính là, “Đại thể đã mất”, cố gắng nữa cũng không có gì dùng, cho nên không thể nào dụng tâm.

Ngắm lại cảm thấy cũng có đạo lý...

Lục Sênh có chút tò mò Từ Tri Diêu: “Ba mẹ cậu cũng không quản cậu sao?”

“Bọn họ không quản được mình.”

“Không quản được là có ý gì?” Rất khó tưởng tượng có gì không quản được một đứa nhỏ 13 tuổi.

Nhưng Từ Tri Diêu lại không giải thích.

Từ ngày phát giấy báo thi, Nam Phong cho Lục Sênh và Từ Tri Diêu nghỉ, nhưng mà hai đứa nhỏ vẫn tới trường thể thao Thụ Thanh. Nam Phong có chút kỳ quái: “Không phải nghỉ sao? Quên rồi hả?”

Lục Sênh xấu hổ vò đầu: “Huấn luyện viên Nam, em đã thành thói quen, một ngày không huấn luyện thì cả người đều ngứa.”

“Em thì sao?” Nam Phong nghi ngờ nhìn Từ Tri Diêu: “Em cũng muốn chủ động luyện thêm?” Thật sự, đánh chết anh cũng không tin Từ Tri Diêu biết làm chuyện này.

Quả nhiên, Từ Tri Diêu điên cuồng lắc đầu: “Không không không, huấn luyện viên Nam, ngài vạn lần đừng hiểu lầm, hôm nay em muốn ở đây xem hai người luyện, đây là tâm nguyện lớn nhất của em ở trường thể thao Thụ Thanh!”

Tâm nguyện này rõ là... đặc biệt chí lớn.

Lục Sênh hỏi Nam Phong: “Huấn luyện viên Nam, làm sao anh cũng tới?”

“Anh sao?” Nam Phong hơi nhướn mày: “Anh có chút nhàm chán.”

Quả nhiên Từ Tri Diêu ngồi bên sân, bất động, Nam Phong đưa Lục Sênh luyện tập ‘Hai tay phản đập’ và ‘Một tay phản đập’ không khác nhau lắm, khác nhau chỉ ở cái đầu tiên là hai tay đều cầm được vợt.

Đương nhiên, hiệu quả cũng khác. Một tay phản đập linh hoạt hơn, hai tay phản đập thì tính ổn định tốt, sức lực hơi lớn hơn so với đơn phản. Trong tennis đối khác, hai loại hình đều có ưu khuyết điểm riêng, bởi vì kỹ thuật hoàn toàn khác nhau, nói như vậy tuyển thủ tennis chuyên nghiệp chỉ có thể quen một trong hai loại, hoặc là đơn phản, hoặc là song phẩm.

Trước mắt, Lục Sênh mới ở giai đoạn nhập môn, Nam Phong cũng không sốt ruột định hình cho cô, hai tay trái phải đơn độc, đơn phản, song phẩm đều luyện, nhìn xem thể nào thích hợp hơn.

Lúc nghỉ ngơi, Lục Sênh và Từ Tri Diêu cùng trao đổi giấy báo thi, hai người phát hiện, bọn họ thi cùng một trường..

“Nghệ thuật, nghệ thuật!” Từ Tri Diêu chắc chắn lắc đầu.

Nam Phong khẽ vỗ lên đầu cậu: “Tiểu tử thôi, em biết cái gì là ‘nghệ thuật’ sao?”

Lục Sênh ngồi bên cạnh Nam Phong, bụng lấy lọ nước khoáng uống —— sau khi yêu cầu cô uống nước suối, mỗi lần tới huấn luyện, huấn luyện viên Nam đều mang rất nhiều nước khoáng, số lượng định ra tùy lượng huấn luyện. Chú mập ở cửa hàng bán tạp hóa mỗi lần nhìn Nam Phong cũng giống như nhìn thấy cha ruột.

Lục Sênh vừa uống nước vừa hỏi Nam Phong: “Huấn luyện viên Nam, sau cuộc thi em có thể tới huấn luyện không?”

Nam Phong: “Mấy giờ các em thi xong, tôi đi đón các em, vừa lúc có chuyện muốn nói với hai đứa. Mặt khác, Từ Tri Diêu, đến lúc đó gọi phụ huynh của em tới.”

Thi xong môn cuối cùng là tiếng Anh, Lục Sênh đi từ phòng thi ra thì thấy Từ Tri Diêu đang đứng ở gốc cây đợi cô. Cũng không biết cậu đã đợi bao lâu, thoát nhìn dường như có chút không kiên nhẫn, túi sách cầm trên tay cứ lay lay, dường như Lục Sênh có thể nghe thấy tiếng đồ dùng loảng xoảng.

Lục Sênh đi qua hỏi: “Cậu nộp bài thi sớm hả?”

“Ừ, đi thôi đi thôi.” Từ Tri Diêu nói xong, đẩy bờ vai cô.

Trong ý thức của Lục Sênh, nộp bài thi sớm cũng là đặc quyền của học sinh ưu tú, vì vậy cô có chút hâm mộ: “Cậu làm hết đề sao?”

Từ Tri Diêu vô cùng phóng khoáng lắc đầu: “Không!”

“...” Lục Sênh có chút không hiểu được: “Không thì sao lại phải nộp bài thi sớm?”

Từ Tri Diêu kỳ quái liếc nhìn cô một cái: “Không thì mới giao sớm, biết làm thì mình đã làm.”

Điểm nhìn thể giới của hai người khác nhau, vì vậy bỏ qua không nói chuyện này, bọn họ chen chúc trong đám người đi ra khỏi trường học, bên ngoài rất nhiều phụ huynh đang đợi, rậm rạp chằng chịt, những cái đầu chen chúc nhau, như những con kiến lớn.

Từ Tri Diêu mang theo Lục Sênh, tìm được một người đàn ông đang ăn kem que trong những phụ huynh.

Gần như là một Từ Tri Diêu lớn và mập.

Cho nên không cần Từ Tri Diêu giới thiệu, Lục Sênh cũng đoán được ông ấy là ai.

Sau khi làm quen, chú Từ mua kem que cho Từ Tri Diêu và Lục Sênh, ba người vừa ăn kem que vừa tìm Nam Phong. Trong tay Lục Sênh còn cầm một chiếc kem, đó là cho huấn luyện viên Nam.

Chú Từ nhìn thấy huấn luyện viên Nam thì quả thực như bản nông và trung nông nhìn thấy chủ tịch Mao, gọi một cái cảm động rơi nước mắt, không ngừng nói Nam Phong có cách dạy, thời gian này, Từ Tri Diêu về nhà giống như cả nhiệm vụ, rốt cuộc không đứng dậy nói.

Nam Phong cảm thấy, lời này nghe thế nào cũng không giống như lời khen.

“Cho nên nó không còn tinh thần gây họa.” Chú Từ nói ra trọng điểm.

Nam Phong dẫn bọn họ đến quán cà phê gần đó, hai người lớn uống cà phê, hai đứa nhỏ uống nước trái cây. Tiền một ly nước trái cây có thể mua 30 que kem, Lục Sênh đau lòng vô cùng.

Sau khi ngồi xuống, Nam Phong nói: “Hôm nay mời mọi người ra đây, là muốn hỏi một chút suy nghĩ của mọi người. Lục Sênh, Từ Tri Diêu, rốt cuộc các

em muốn không luyện tennis tiếp hay là muốn làm vận động viên chuyên nghiệp.”

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Để cho em trở thành anh.

Lục Sênh và Từ Tri Điều cũng bị hỏi đến sững sốt.

Nam Phong cho rằng bọn họ nghe không hiểu cho nên giải thích: "Trở thành vận động viên chuyên nghiệp chính là, tennis sẽ trở thành trọng tâm sinh hoạt của các em, các em sẽ coi đây là nghề nghiệp, huấn luyện và các cuộc thi đấu sẽ trở thành công việc hàng ngày của các em, thời gian nghỉ phép rất ít, dù là huấn luyện hay là thi đấu, đều vô cùng khổ cực, mệt mỏi, mỗi ngày các em đều phải chạy rất nhiều mồ hôi." Anh nói xong, chỉ chỉ một nhân viên vệ sinh ở góc đằng kia, người nọ xách theo một thùng nhựa màu trắng lớn: "Dùng cái thùng đó cũng không chứa nổi."

Tầm mắt của ba người theo ngón tay của anh, cùng nhìn về phía thùng nhựa kia, vẻ mặt của Từ Tri Điều rất khoa trương, miệng mở lớn thành hình chữ "O".

Chú Từ không tin lắm, cảm thấy là người lớn hù dọa đứa nhỏ thôi.

Nam Phong lắc đầu một cái: "Những điều tôi nói hoàn toàn không phải là hù dọa, sau này những điều các em phải trải qua, chỉ có thể lớn hơn nữa. Cho nên, lựa chọn của các em là gì?"

Từ Tri Điều nhìn cha cậu, lại nhìn Lục Sênh một chút, cậu im lặng không nói, muốn nghe xem Lục Sênh nói thế nào.

Lục Sênh cảm ly nước trái cây đặt trước mặt lên, cẩn thận nhìn Nam Phong.

Anh đang chờ câu trả lời của cô.

Ý thức được điều này khiến Lục Sênh có chút căng thẳng, đầu ngón tay lạnh như băng khiến cô cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều. Cô nhìn anh. Vẻ mặt anh bình tĩnh, ánh mắt trong trẻo dịu dàng, giống như ánh nắng ấm áp, hoặc giống như là ruộng lúa mạch mùa xuân không gió. Yên lặng như vậy, tâm tình của anh gần như không động đậy chút nào, giống như lúc nào anh cũng có thể bắt đầu hoặc kết thúc toàn bộ những điều lo lắng này. Nhưng không biết tại sao Lục Sênh có thể cảm nhận được trong ánh mắt bình tĩnh không sóng của anh có chút mong đợi, thậm chí...căng thẳng.

Là trực giác hay là ảo giác đây? Mong đợi này là của anh, hay là của cô?

Thấy Lục Sênh ngần ngừ, Nam Phong khó có dịp giơ tay lên nhẹ nhàng sờ đầu của cô. Lòng bàn tay của anh ấm áp mà có lực, không nặng không nhẹ ấn vào đầu cô, cô liền không tự chủ khẽ gật đầu một cái, giống như một con chim non.

Mặt anh nhuộm chút vui vẻ: "Lục Sênh, hồi hồn đi."

Lục Sênh nuốt chút nước miếng, nói: "Em, đương nhiên là sẽ tiếp tục luyện tennis rồi." Để tỏ lập trường kiên định của mình, cô cố ý tăng thêm tu từ [đương nhiên].

Đột nhiên Nam Phong lại hỏi: "Lục Sênh, tại sao em lại học tennis?"

Tại sao?

Nam Phong không biết, anh là thần tượng của cô, là ánh nắng của cô, là nguồn lực lượng về tinh thần trong thế giới của cô. Không trải qua sự đồng ý của anh, cô đã sớm coi anh là mục tiêu cuối cùng của mình.

Cô tốn bao nhiêu khổ cực mới sờ tới lần ranh thế giới của anh, vậy mà thế giới của anh lại sụp đổ trong khoảnh khắc.

Cho nên cô phải kiên trì, đi vào trung tâm thế giới kia, muốn đứng trên đám mây, thay anh cúi nhìn quang cảnh thế giới.

Đón ánh mắt hơi dò xét của Nam Phong, Lục Sênh nghe được trong lòng mình có âm thanh vang lên:

Nếu như con đường này, anh không thể tiếp tục đi, vậy thì để em trở thành anh.

Để em trở thành anh.

Cuối cùng Lục Sênh trả lời: "Em muốn trở thành vô địch Grand Slam."

Đối với câu trả lời có chút kỳ lạ này, Nam Phong cũng không bác bỏ hoặc ra vẻ xem thường, anh chỉ nói: "Được, như vậy sau này em sẽ nỗ lực vì Grand Slam."

Sau đó Nam Phong để Lục Sênh về trước, anh hi vọng bắt đầu từ ngày mai Lục Sênh sẽ ở lại trường thể thao Thụ Thanh, thứ nhất là vì có thể lược ra nhiều thời gian để luyện tập. Thứ hai, không có mẹ cô dùng lời lẽ áp bức, Lục Sênh mới có thể tốt hơn được.

Lục Sênh đi, giữ lại hai cha con nhà họ Từ trông to đôi mắt ti hí.

Từ Tri Diêu: "Cha, cha nói xem cuối cùng con có cần tiếp tục học không?"

Cha Từ: "Ừ, cái này..."

Đột nhiên Nam Phong đột nhiên cắt ngang ông: "Xin lỗi Từ tiên sinh, tôi muốn nghe suy nghĩ chân thật nhất từ nội tâm đứa nhỏ trước."

Cha Từ giống như con cừu nhỏ nghe lời: "Được được..." Lúc quay đầu về phía con trai lại thay đổi sắc mặt, trừng mắt nhìn Từ Tri Diêu: "Nói mau!"

Từ Tri Diêu liếm liếm môi: "Nếu Lục Sênh tiếp tục luyện tập, vậy em cũng tiếp tục!"

Nam Phong cảm giác nguyên nhân này có chút qua loa: "Cậu xác định? Luyện tập rất cực khổ, còn cực khổ hơn ban đầu gấp mười gấp trăm lần."

"Em..." Lại chưa từng xác định qua.

Cha Từ đột nhiên chen miệng hỏi: "Huấn luyện viên, tôi muốn hỏi một chút, thằng nhóc này, có phải nó có thiên phú gì không?" Suy cho cùng vẫn có cảm giác huấn luyện viên không quá muốn nhận thằng bé nhà mình... Có điều như đã nói qua, hỗn thế ma vương nhà mình, nếu thật sự có thầy giáo thích dạy thì thầy giáo kia nhất định là Thánh quang phổ chiếu...

Nam Phong đáp: "Cũng không hẳn. Ngược lại, điều kiện thân thể Từ Tri Diêu rất tốt, đầu óc linh hoạt, năng lực đặc biệt tốt. Nhưng, nghề vận động không thể không có thiên phú, cũng không thể chỉ có thiên phú. Có một số thứ còn quan trọng hơn thiên phú."

Cha Từ gật đầu: "Đang nói nó lười sao?"

Thật đúng là không ai hiểu con bằng cha. Nam Phong suy nghĩ quan điểm thông thường của người lớn, đại khái cảm thấy trẻ con luyện thể thao chỉ là một đường đi, không liên quan đến yêu thích. Nếu như có con đường tốt hơn luyện thể thao, có rất ít người lớn để đứa nhỏ nhà mình chịu phần khổ cực này. Nghĩ tới đây, Nam Phong hỏi cha Từ: "Thành tích học tập bình thường của Từ Tri Diêu như thế nào?"

Vừa nói tới chuyện này cha Từ lại tức giận: "Từ nhỏ đến lớn nó chưa từng làm bài tập, một lần cũng không!"

Nam Phong có chút 囧.

Cha Từ bật chế độ phản nản: "Cậu có biết không, tôi đánh cũng đánh, mắng cũng mắng, tôi vì dạy nó mà đánh gãy cả chày cán bột, kết quả ngay cả rắm nó cũng không đánh! Đứa nhỏ này tôi thật sự không biết trông nom như thế nào!"

Từ Tri Diêu liền như lão thần nghe cha của mình phản nản.

Nam Phong nói với Từ Tri Diêu: "Tôi biết cậu lười, lúc luyện tập cậu rất thụ động, điều này nói rõ cậu không thích cuộc sống như thế. Nếu không thích, ngàn vạn lần không cần miễn cưỡng, thế gian này có rất nhiều con đường, không cần thiết phải lựa chọn con đường mà mình không muốn."

Từ Tri Diêu: "Huấn luyện viên nói rất hay, rất có đạo lý, em quyết định tiếp tục luyện tập rồi!"

Nam Phong: "... Cậu thật sự có nghe tôi nói gì không? -_-#

Từ Tri Diêu làm bà làm bầm: "Nếu tôi không tiếp tục luyện tập, Lục Sênh chỉ có một mình, cô ấy sẽ rất buồn đó."

Haha, làm như huấn luyện viên là tôi chết rồi sao?

Từ Tri Diêu quyết định, cha của cậu giờ hai tay hai chân tán thành. Theo nhận thức của cha Từ, Từ Tri Diêu chính là một bó củi mục, không cần bắt chọn con đường nào, dù là không dùng được, chỉ cần có người có thể nhìn cậu, sau này không bị lẫn vào trong ngục giam là được. Trong cây vào cậu có thể thành tài? Mẹ kiếp, không bằng lão tử thừa dịp trẻ tuổi sống lại một lần, như vậy hi vọng còn lớn hơn một chút...

Cho nên chuyện này cứ vui vẻ quyết định như vậy.

Nam Phong cũng không nói gì nữa. Mặc dù cảm thấy Từ Tri Diêu đưa ra quyết định này rất qua loa, đó điều sau này cậu sẽ biết khó mà lui.

Ngày hôm sau, Lục Sênh và Từ Tri Diêu liền chuyển vào ký túc xá học sinh của trường thể thao Thụ Thanh. Thời điểm huy hoàng, trường thể thao Thụ Thanh có xây hai tòa ký túc xá rất lớn, hiện tại xuống dốc, số lượng phòng sử dụng còn chưa được một nửa. Thân là hai mầm non duy nhất của bộ môn

tennis, Lục Sênh được một mình chiếm một phòng ký túc xá. Từ Tri Điều cũng có đôi ngọ này, nhưng cậu không chịu an phận, yên lặng, vì vậy chủ động xin đổi ký túc xá, ở cùng với mấy bạn nhỏ tập bóng bàn. Mấy bạn nhỏ kia cũng chỉ mới bảy tám tuổi, Từ Tri Điều liền tự động lên cấp anh cả, uy phong liền không cần phải nói.

Sau khi ổn thỏa mọi thứ, Nam Phong liền tuyên bố với hai người, mười ngày sau họ phải tham gia cuộc thi tennis thanh thiếu niên được cử hành tại thành phố T, hai người đều là nghiệp dư, Lục Sênh là U12, Từ Tri Điều là U14.

Đột nhiên nghe được tin này, Lục Sênh có chút căng thẳng, nhưng nhiều hơn là hưng phấn.

Điểm chú ý của Từ Tri Điều vĩnh viễn sạch sẽ thoát tục như vậy: "Huấn luyện viên, em có thể cùng đánh với Lục Sênh sao?"

"Không thể, hai em không cùng độ tuổi."

"À, sang năm là được rồi đúng không?"

"Chuẩn bị năm nay trước."

Kế tiếp Nam Phong liền tiến hành tập huấn trong một tuần cho bọn họ. Bởi vì nền móng của Lục Sênh tương đối mỏng, cho nên Nam Phong cũng không ép buộc nhét cho cô quá nhiều kỹ thuật, chẳng qua là không để cho cô dừng việc tiếp tục luyện tập những việc đã học trước đó. Về phần Từ Tri Điều, ừ, vóc dáng thẳng nhóc này cần phải tăng lên, gia tăng luyện tập thể thao, mỗi ngày phải nhảy éch, giúp tăng chiều cao.

Từ Tri Điều cảm giác mình sắp biến con éch rồi.

Ngày 7 tháng 8, là ngày có thành tích sơ khảo, cũng là ngày rút thăm tranh tài tennis thiếu niên thành phố T. Lục Sênh hẹn với Từ Tri Điều, buổi sáng hai người cùng lấy điểm, buổi chiều cùng đi rút thăm. Từ Tri Điều đưa Lục Sênh đi lấy điểm của cô, sau đó mới đến trường học của cậu lấy.

Nam Phong không đi cùng bọn họ, hôm nay trường anh có hai môn thi đây cũng là hai môn thi cuối cùng của học kỳ.

Phiếu điểm của Lục Sênh, Ngữ văn, toán học, Anh ngữ, ba môn cộng lại đều hơn 60 điểm, chia đều. Thành tích không quá tốt nhưng cũng không coi là xấu, chẳng qua là bình thường phát huy. Hiện tại cô không thể nào để ý thành tích, nhưng cô phải đoạt được Grand Slam!

Sau đó cô nhìn Từ Tri Điều.

Ngữ văn 28 điểm, Toán học 100 điểm, Anh ngữ 16 điểm

Lục Sênh cảm giác hình như mình nhìn nhầm rồi, hoặc là máy in điểm bị hỏng, hoặc là lúc ghi điểm máy tính bị hỏng, hoặc là đầu óc của giáo viên chấm điểm bị hỏng..Toán 100 điểm?

Cô vô cùng bất ngờ: "Tại sao toán của cậu lại 100 điểm? Người đứng đầu lớp tôi chỉ được 98 điểm!"

Từ Tri Điều: "À, bởi vì mình thông minh đó!"

Lục Sênh: "... " Trái tim mới nâng lên chút tình cảm sùng bái, liền không giải thích được tụt xuống. o(∩ □ ∩)o

Coi như cô tin tưởng Từ Tri Điều có thể thi được 100 điểm, nhưng không thể tin được một người thi được 100 điểm, anh ngữ chỉ được 16 điểm, cộng chung với Ngữ văn cũng không được 50 điểm, điểm quá thê thảm. Vì vậy cô hỏi: "Tại sao Anh ngữ của cậu chỉ được từng đấy điểm? Ngữ văn cũng rất thấp."

"À, ngữ văn và anh ngữ cũng quá phí đầu óc."

"Số học không phí đầu óc?"

"Không uống."

Lục Sênh cảm thấy, cô và Từ Tri Điều đại khái là dùng hai loại sách khác nhau. Ở chỗ cô, số học mới là môn phí đầu óc nhất. QAA

Bình thường sau khi bạn nhỏ lấy điểm sẽ phải đối mặt với vấn đề chọn trường, nhưng Lục Sênh và Từ Tri Điều cũng không phiền não với vấn đề này, hai người vốn đã quyết định chú ý không để tâm đến thành tích nữa rồi.

Có điều Từ Tri Điều vẫn có chút ý tưởng: "Lục Sênh, nếu như hai đứa mình có thể học cùng một trường trung học cơ sở thì tốt rồi, như vậy ca có thể bảo vệ em."

Lục Sênh rất xem thường: "Ai cần cậu bảo vệ."

Sau đó bọn họ cùng đến cung thể thao, rút thăm. Lần tranh tài này áp dụng hình thức loại thông thường, nói cách khác, mỗi cuộc tranh tài đều là cuộc so tài lên cấp, chỉ cần thua một trận là có thể về nhà.

Cách thức rút thăm, trong hòm có rất nhiều quả cầu chứa số, mỗi người vươn tay vào lấy ra một số. Số bên ngoài là xác định, trong vòng thứ nhất, số 1

đánh với số 2, số 3 đánh với số 4...Cứ như vậy tiếp tục theo số thứ tự, ở giữa sẽ có một ít đôi mã số trống.

Hiện trường có người dùng máy tính ghi danh tuyển thủ rút thăm kết quả, cuối cùng hôm nay sẽ dùng hình thức gửi mail gửi danh sách các tuyển thủ đăng ký.

Lúc Sinh đề Từ Tri Diệu rút trước. Từ Tri Diệu rút được số 28, tương ứng với số này là một số rỗng.

Nói cách khác, vòng thứ nhất cậu không cần đánh, có thể trực tiếp lên cấp.

Từ Tri Diệu cười haha: "Khí thế của ca thật sự là quá tốt!"

Lục Sinh nói: "Không phải cậu tới đây để so tài sao, tới mà không đánh có thể coi là tốt sao?"

Tĩnh, cuộc sống của hai người bọn họ khắp nơi đều là tam quan không hợp.

Sau đó Từ Tri Diệu đề Lục Sinh rút, Lục Sinh sờ tới sờ lui trong hộp mã số, mò được số 65.

Đối thủ của số 65 là số 66.

Hai người cùng đi đến chỗ ghi danh, chị xinh đẹp thấy số của Từ Tri Diệu, cười nói: "Vận may không tệ."

Từ Tri Diệu sờ đầu cười cười: "khà khà khà."

Sau đó là Lục Sinh: "Ừ, tuyển thủ số 66 đã xác định nhé."

"Thật à? Là ai à?"

"Lớn hơn em một tuổi, tên là Nam Ca."

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Quyết đấu

Buổi chiều sau khi thi xong Nam Phong đi vào trường thể thao khu Thụ Thanh, nhìn thấy Lục Sinh và Từ Tri Diệu đang đánh tập. Trình độ của Từ Tri Diệu cao hơn Lục Sinh rất nhiều, bởi vậy luyện tập với cô, cậu cũng không hề vất vả.

Chưa tới năm giờ chiều, mặt trời vẫn ở trên cao, Nam Phong nhìn cô bé chạy tới chạy lui không biết mệt mỏi dưới ánh mặt trời chói chang.

Nam Phong đột nhiên nói: "Hai đứa đừng luyện nữa, tới nói một chút xem việc bốc thăm thế nào."

Từ Tri Diệu cầm vợt tennis vui vẻ đi tới: "Bảo cáo huấn luyện viên, vòng thứ nhất em không phải thi, ha ha ha ha ha!"

Nam Phong có chút bất đắc dĩ, quay đầu lại hỏi: "Lục Sinh, em thì sao?"

Lục Sinh không có lòng tin như Từ Tri Diệu, cô chỉ ngượng ngùng sờ đầu, nói "Khéo quá, huấn luyện viên Nam, cô ấy cũng họ Nam đấy, tên cũng rất êm tai."

"Hả? Tên gì?"

"Nam Ca."

Từ Tri Diệu chắc chắn lắc đầu châm chọc: "Một bé gái sao có thể đặt tên như thêm đặt tên gọi là 'Nam Ca', có phải ba mẹ cô ta rất muốn sinh con trai không!"

Lục Sinh vẫn luôn chú ý tới vẻ mặt của Nam Phong, thấy anh nghe thấy tên "Nam Ca" thì lông mày hơi nhíu lại, cô dè dặt hỏi: "Huấn luyện viên, anh biết Nam Ca sao?"

"Ừ, con bé là con gái riêng của ba anh."

"..."

"..."

Đột nhiên nghe được một chuyện như thế, hai bạn nhỏ mờ mịt. Dù sao thì bọn nhỏ cũng chỉ mới tốt nghiệp tiểu học, trình độ tiếp nhận loại chuyện máu chó này còn thấp.

“Đương nhiên, bây giờ đã chuyển chính rồi.” Nam Phong bổ sung.

Từ Tri Diêu có chút cá lăm: “Đúng, đúng là, cô ta, cô ta là em gái của thầy sao?”

Nam Phong khẽ gật đầu.

Về mặt Từ Tri Diêu tỏ vẻ kinh sợ, cậu nhóc nuốt nước miếng, tiếp tục hỏi: “Vậy thì, huấn luyện viên, trận đấu này thầy đứng phe em gái thầy, hay đứng phe Lục Sênh?”

Nam Phong cúi đầu liếc mắt nhìn Lục Sênh, thấy cô đang nhìn anh, đôi mắt trong veo, ánh mắt có chút... khản trương.

Cô bé cũng rất lo lắng vấn đề này sao?

Nam Phong có chút buồn cười, anh khoanh tay, về mặt nhàn nhả: “Đương nhiên là tôi đứng ở bên ——” nói đến đây, anh cố ý dừng một chút, nhìn về mặt Lục Sênh từ khản trương chờ mong biến thành thất vọng khổ sở, anh nén cười nói tiếp: “Học trò của anh.”

Lục Sênh: ... Ôi chào?

Học trò của anh không phải là cô sao?

Ánh mắt của cô sáng lên, nở nụ cười rục rờ nhìn anh.

Thật tốt quá, huấn luyện viên Nam!

Từ Tri Diêu cảm thấy rất kỳ lạ: “Huấn luyện viên, thầy không thích em gái của thầy sao?”

Nam Phong hỏi ngược lại: “Nếu như ba cậu sinh một người con gái với một người phụ nữ khác ở bên ngoài ——”

Từ Tri Diêu nói: “Mẹ em sẽ cắt đứt chân ông ấy.”

“... Ừ, sau khi mẹ em cắt chân ba em, rồi sau đó em sẽ thích người đó, em gái của em sao?”

Từ Tri Diêu nghiêm túc suy nghĩ vài giây, cuối cùng lắc đầu: “Em sẽ không thích.”

“Cho nên tôi cũng không thích.”

Gần tới tám giờ tối, bọn họ ngừng tập luyện.

Bởi vì Kiều Văn Văn bước vào trận chung kết đơn nữ độ tuổi thanh thiếu niên. Mặc dù lực ảnh hưởng của trận đấu thanh thiếu niên thấp hơn so với tuổi trưởng thành, nhưng mà Kiều Văn Văn là thiếu nữ thiên tài, hi vọng mới của Trung Quốc, nghĩ đến việc Nam Phong nghỉ ở bên nam không có người hi vọng thì nói cô ấy là ngôi sao hi vọng của quần vợt Trung Quốc cũng không đủ.

Cho nên trận chung kết của Kiều Văn Văn rất được người mê tennis trong nước chú ý.

Trận chung kết diễn ra lúc 1 giờ chiều giờ địa phương, giờ Bắc Kinh thì bắt đầu lúc 8 giờ. Máy người Lục Sênh đã ngồi đợi trước TV chờ trực tiếp.

Cùng xem trực tiếp còn có huấn luyện viên Nam, hiệu trưởng Vệ, chủ nhiệm Đình, với vài người mê tennis.

Trận đấu này, trạng thái của Kiều Văn Văn rất tốt, chiến đấu hai giờ với tuyển thủ Ukraine, cuối cùng chiến thắng nâng được cúp quán quân.

Lục Sênh nghe thấy ở bên ngoài có người hoan hô.

Nam Phong ngồi bên người cô, thấy cô ngăn người thì khẽ đụng cánh tay cô: “Ngăn người gì đấy.”

“Cô ấy...” Lục Sênh phục hồi tinh thần lại, tìm từ thích hợp để hình dung: “Cô ấy rất hoàn mỹ!”

Nam Phong khẽ lắc đầu: “Trên đời này không tồn tại hoàn mỹ. Bất cứ ai cũng có nhược điểm.”

“Kiều Văn Văn cũng có nhược điểm sao?”

“Đương nhiên. Bây giờ em phải luyện thật giỏi, về sau gặp được thì tự mình tìm hiểu.”

Về mặt Lục Sênh mê mang, giống như nghe được chuyện không thể tưởng tượng nổi: “Em có cơ hội đánh cùng cô ấy sao?”

Nam Phong nhíu mày: “Không phải em muốn đánh Grand Slam sao?”

Mơ màng biến thành kiên định, cô nói: “Vâng! Em nhất định sẽ đánh bại cô ấy!”

Sau đó Nam Phong đưa hai bạn nhỏ đi ngủ, hiệu trưởng Vệ và chủ nhiệm Đình đi ăn khuya uống rượu nói chuyện phiếm.

Sau khi trở lại ký túc xá, Nam Phong mở email đã mấy tháng không vào, trong email chứa đầy thư chưa đọc, trong đó có vài bức là do Kiều Văn Văn gửi tới.

Anh không xem một bức thư nào, chỉ nhấn một email chúc mừng cho Kiều Văn Văn.

Sau đó, hòm thư này cũng không dùng tới nữa.

Ngày 10 tháng 7.

Trận đấu của Lục Sênh bắt đầu lúc 10 giờ sáng. Nơi thi đấu là nơi chuyên dụng cho các trận đấu, có rất nhiều ô, có thể đồng thời mở nhiều trận đấu. Sân thi đấu của Lục Sênh là nhỏ nhất, xung quanh sân bãi chỉ có hơn một trăm chỗ ngồi.

Chỗ ngồi ít như vậy nhưng mà cũng không ngồi hết, dù sao cũng chỉ là vòng thi thứ nhất của tổ nghiệp dư độ tuổi thanh thiếu niên.

Sau khi khởi động xong, Lục Sênh tiến vào sân, cô nhìn thấy Nam Ca. Cô bé tu mi mắt phương, khiếm thể có chút sắc bén, không hề giống với Nam Phong, cho dù là khuôn mặt hay khí chất.

Có đúng là con gái ruột của ba Nam Phong không?

Lục Sênh có chút hoang mang. Cô thấy Nam Ca vẫy tay với vài người ở ngoài sân, vì vậy cô nhìn qua thì nhìn thấy một người đàn ông có khuôn mặt cực kỳ giống Nam Ca.

Được rồi, nhất định là ruột thịt.

Lục Sênh quay đầu nhìn về phía bên kia sân, Nam Phong và Từ Tri Diệu đứng ở chỗ đó. Từ Tri Diệu giờ tám bảng, xung quanh tám bảng có treo đèn màu, ở giữa viết tên của Lục Sênh. Tên là do cậu tự ghi, nét chữ có chút... thâm Cẩu giờ cao tám biến lên, không coi ai ra gì hết lớn: “Lục Sênh! Cố lên! Lục Sênh! Tất thắng!”

Trong sân đấu trống trải, giọng của cậu giống như có ma lực, như một đám mây lớn che phía trên sân đấu, không lái đi được.

Cho nên tất cả mọi người đều nhìn về phía cậu, kể cả Nam Ca.

Nam Ca cũng phát hiện ra Nam Phong. Giống như có một món quà đặc biệt trong bữa tiệc sinh nhật, Nam Ca vô cùng kích động vẫy tay với Nam Phong: “Anh! Em biết là anh sẽ đến xem em thi đấu mà!”

Từ Tri Diệu tốt bụng nhắc nhở: “Cô hãy thành thật thi đấu đi, không phải tới xem cô đâu!”

Nam Ca: “Mắc mớ gì đến cậu, cút đi!”

Trọng tài đi tới, cảnh cáo việc Nam Ca dùng từ không văn minh.

Rốt cuộc Nam Ca cũng an phận, dưới sự chứng kiến của trọng tài, cô ta và Lục Sênh dùng phương pháp tiền xu để nhận quyền phát bóng ván đầu. Ván may của Lục Sênh không tệ, cô lấy được quyền phát bóng.

Trận đấu tennis chính thức của nữ dùng quy định ba bàn thắng hai để chọn. Mỗi bàn thi đấu ít nhất sáu ván, mỗi ván đánh ít nhất bốn lần bóng.

Tiêu chuẩn định thắng bại của một ván cầu là “Đủ bốn thắng hai”, nói cách khác, bạn phải thắng đủ bốn quả, sau đó còn phải vượt hơn đối thủ trên hai quả thì ván đó mới có thể chiến thắng. Nếu như thắng bốn cầu nhưng không thể vượt hơn, vậy thì xin lỗi, bạn phải tiếp tục đánh tiếp cho tới khi có thể vượt hai quả thì mới có thể tính là thắng... Hoặc nếu bạn không cẩn thận bị đối phương đuổi sau đó phản hai quả, vậy thì bạn đã thua ván này.

Thắng một ván chỉ bắt đầu, sau đó bạn phải tiếp tục đánh, cho tới khi nắm được cả bàn. Tiêu chuẩn định thắng bại một bàn thường là “Thắng trước sáu ván + thể hòa quyết định thắng bại.”

Thắng trước sáu ván cũng giống như “Đủ bốn thắng hai”, bạn phải thắng đủ sáu ván, đồng thời còn phải hơn đối thủ hai ván, như vậy mới có thể nắm được bàn này. Nếu như bạn thắng sáu ván, đối thủ thắng năm ván, vậy thì xin lỗi, bạn phải thi đấu thêm, ván tiếp theo nếu như bạn thắng thì tỷ số là 7:5, bạn đạt được thắng lợi, nếu như đối thủ thắng, hai người tiến vào tỷ số hòa 6:6 ... Được rồi, tiếp tục thi đấu thêm o (ノ □ ヾ)

Nhưng mà, lúc này chỉ cần thi đấu thêm một ván —— đương nhiên không có khả năng cứ như vậy thêm thêm tiếp, bởi vì thể lực con người có hạn, không thể giống như con vật.

Bởi vậy khi xuất hiện tình huống hòa 6:6, sẽ dùng một ván để quyết định thắng thua, đây là “Thế hòa quyết định thắng bại”, tên thường gọi là “Đoạt bảy”.

Quy tắc của “Đoạt bảy” rườm rà hơn nhiều, không giống với phía trước.

Được rồi, cho dù nói thế nào thì thông qua “Đoạt bảy” bạn khó khăn lấy được ván này sao. Đừng vui mừng quá sớm, đằng sau còn có hai bàn đang chờ bạn đấy... [Mỉm cười]

Cho nên trận đấu tennis chuyên nghiệp là khảo nghiệm nghiêm khắc về thể lực, thể lực không tốt tương đương với một tòa nhà lớn không có nền móng, cho dù làm bằng những vật liệu tốt, sắp xếp khoa học thì vẫn không tốt.

...

Đương nhiên, đám tuyển thủ nghiệp dư không cần phải kiểm tra thể lực nghiêm trọng như thế —— quy tắc trận đấu của Lục Sênh và Nam Ca là rút gọn rất nhiều. Hai người chỉ cần đánh một bàn, một bàn quy định thắng thua.

Lục Sênh nắm vợt tennis, học bộ dạng bình thường của Nam Phong, ném quả tennis trên mặt đất vài lần để tìm kiếm cảm xúc.

Cô có chút hưng phấn, dường như có thể nghe thấy tiếng trái tim đập trong lồng ngực, mạch máu cũng đập cùng với động tác khởi động, như cảnh tùng khô đang bị cháy.

Cô đứng sau đường phát bóng, nghiêng đầu nhìn về Nam Phong đang ngồi bên sân. Anh chỉ nhìn cô, trên mặt không có biểu cảm gì.

Lục Sênh nhớ tới ngày hôm qua anh đã nói với cô: “Em là học trò của anh, học trò là thể diện của thầy. Cho nên, Lục Sênh, em phải tăng thể diện cho anh.”

Cô thu hồi ánh mắt, hít sâu một hơi, bàn tay không tự chủ nắm chặt vợt hơn.

Ném bóng, nhảy lấy đà, vung đập, động tác liên tục, bóng được đánh ra ngoài, lướt qua lưới rồi bay vào vùng hiệu quả.

Nam Ca nhẹ nhàng đập về.

Về mặt của cô ta thẳng lông như vậy, ngực Lục Sênh không tự chủ siết chặt. Cô nhanh chóng chạy tới địa điểm dự đoán bóng, dùng sức đánh tennis trở về. Tay trái đập của cô sẽ tương đương với tay trái của đối phương, điểm này cô đã chiếm tiện nghi.

Cánh tay thuận đánh mạnh quả bóng về phía tay trái của Nam Ca, trong lòng Lục Sênh dâng lên chút chờ mong, nhưng mà khóe miệng Nam Ca lại treo nụ cười lạnh, hai tay nắm vợt đánh trả lại, một đường bóng chéo rất chuẩn và hiểm, quả bóng rơi xa chỗ Lục Sênh đang đứng, cô cuống quýt chạy tới cứu bóng nhưng đã không còn kịp rồi.

“Tốt!!!” Bạn bè họ hàng Nam Ca trầm trồ khen ngợi.

0 – 15, Nam Ca đã vượt lên một bóng.

Tennis bắt đầu là hoạt động giải trí của quý tộc nước pháp, tỷ số trực tiếp sử dụng phương thức truyền thống —— mặt đồng hồ. Thắng một quả bóng không phải là được một điểm, mà là được một phút đồng hồ, thì là được 15 điểm. Thắng hai quả là 30 phút. Vốn thắng ba quả sẽ là 45 điểm, nhưng các quý tộc quá lười, nói chuyện thích gọi tắt, phát âm “40” tiện hơn “45” một chút cho nên sẽ là 40 điểm.

Đồng hồ chỉ có một vòng như vậy, thắng nhiều hơn thì không thể dùng tới rồi, nếu không thì sẽ nhớ lộn xộn, cho nên sau đó mới nhớ ai vượt hai quả thì sẽ thắng.

Cách tính tỉ số như thế ở hiện đại thì có chút mệt mỏi.

Bây giờ Nam Ca đã vượt lên một cầu, hơn nữa là chủ động tấn công rất đẹp mắt, Lục Sênh có chút khỏ sở, cô lặng lẽ liếc mắt nhìn Nam Phong ở bên sân, anh vẫn thế, vẻ mặt không chút thay đổi.

Cô nghĩ thầm, nhất định anh rất thất vọng với cô, mặc dù anh không biểu hiện ra ngoài.

Suy nghĩ này làm cô có chút ẻo oải.

Lời editor: Vì đây là ngôn tình thể thao, cho nên trong truyện cũng sẽ có những đoạn tập trung vào việc thi đấu, các giải đấu và các vấn đề trong lúc tập luyện tennis.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Dắt tay

Editor: Bunn.

Tâm trạng giờ phút này của Lục Sênh giống như máy bay chiến đấu nhanh chóng bay lên rồi đột nhiên rơi xuống mà không hề báo trước.

Vậy mà vẫn phải tiếp tục tranh tài, thậm chí cô không có thời gian sửa sang lại tâm trạng cho thật tốt, lại tiếp tục đứng bên ngoài đường phát bóng.

Bây giờ đối với cô mà nói, phát bóng là thời khắc công kích tốt nhất, cô hé miệng nhìn Nam Ca đối diện, quyết định gia tăng lực độ phát bóng.

Nhưng động tác lần này của cô hơi do dự, lực thì có, tốc độ bóng cũng tăng lên, vậy mà sau khi bóng bay qua lưới thì...ra ngoài!

Lòng Lục Sênh đột nhiên trầm xuống.

Ra ngoài là phát bóng lỗi. Có điều, lần phát lỗi này cũng không tính là thất bại, cô vẫn có một cơ hội nữa, nếu tiếp tục phát bóng lỗi lần nữa, thì quả bóng này giống như là đưa cho đối phương rồi.

Cô không dám công kích can rờ nữa, phát một quả bóng tương đối can thận.

Nam Ca thuận lợi tiếp được cầu, thậm chí Lục Sênh còn nghe được tiếng cười của cô ấy.

Lục Sênh có chút không cam lòng, trong giây lát cũng gấp gáp, dựa vào ưu thế chiều cao của mình chạy đến phía trước lưới chặn đánh cầu, vậy mà Nam Ca phản ứng rất nhanh, dự đoán rất chuẩn, nhanh chóng định vị trí, vung vợt phản lại một bóng, quả cầu nhanh chóng xẹt qua bên người Lục Sênh, trực tiếp bay về phía đường biên gần đây. Lục Sênh vốn không có cơ hội chạm phải nó.

Chuyển cầu!

Đột nhiên Lục Sênh cảm giác vô cùng ảo não với sự vọng động của mình, cô nên bảo vệ đường biên ngang thật tốt!

Kế tiếp Lục Sênh đánh thật sự thận trọng, nhưng cẩn thận đồng nghĩa với bị động, tính công kích của Nam Ca rất mạnh, lại thắng cô hai cầu.

Thua bốn cầu!

Thấy bóng mình phát dễ dàng bị đối phương phá hết như vậy, Lục Sênh thực sự không dám tiếp tục nhìn Nam Phong nữa.

Lục Sênh đang nghỉ ngơi trên ghế, mở một chai nước uống, nước mát trôi vào cổ họng nóng như lửa, dường như mang đi chút nhiệt độ cơ thể của cô. Đoàn bạn bè thân thích của Nam Ca ở sân bên kia vẫn tiếp tục hô hào trợ uy, Lục Sênh có chút hốt hoảng, âm thanh om sòm này phảng phất bay tới tai của cô, chen lấn chui vào trong não của cô.

Mặt khác, Từ Tri Diệu không cam lòng, lắc lắc bằng hiệu hô to: "Lục Sênh, cố lên! Lục Sênh, cố lên!" Âm thanh đó vô cùng tê tâm phế liệt.

Lục Sênh lau qua loa mồ hôi, cô cúi đầu, không dám để mắt mình giao lưu với mắt Từ Tri Diệu, lại không dám nhìn...Nam Phong.

Nàng chỉ hận không thể dúi đầu vào dưới đất.

Nam Phong ngồi đầu bên sân, hai tay tùy ý đặt trên đầu gối, tư thái có chút nhàn nhã. Anh im lặng nhìn cô, thấy cô cúi đầu, thấy cô cúi đầu, bả vai co lại, thành một khối, bên cạnh chỗ ngồi vô cùng trống trải, cô độc không có ai giúp, giống như chim non không có ai để về.

Đột nhiên có chút đau lòng, đặc biệt muốn ôm cô vào lòng.

Hết thời gian nghỉ ngơi, Lục Sênh ra sân lần nữa, lần này đến lượt Nam Ca phát bóng bảy lần, khí thế của Lục Sênh hoàn toàn bị đánh bại, gần như không tạo thành bất kỳ lực công kích nào, lần này lại bị Nam ca tặng thêm trứng vịt.

Thua liền tám cầu, thua liền tám cầu!

Lục Sênh không biết mình bị sao, cô rất cố gắng đánh, cũng cố gắng phát huy được những điều đã học, nhưng dường như lúc nào Nam Ca cũng biết được cô muốn làm chuyện gì, lúc nào cũng có biện pháp ứng đối, mà cô...cô bị đánh đến mức không có lực hoàn trả.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ

Trước kia gặp phải vấn đề, cũng có thể trực tiếp tìm gặp huấn luyện viên Nam, nhưng trong toàn bộ trận đấu tennis không cho vận động viên trao đổi với huấn luyện viên, cho nên hiện tại Nam Phong cũng không thể giúp cô, Nam Phong chỉ có thể ở bên sân nhìn cô, nhìn cô lần lượt thua cầu, nhìn cô bị tàn sát.

Từ cổ vô thân, mặc người chém giết.

Lục Sênh khổ sở muốn chết, cô gần như muốn chết.

Lúc nghỉ ngơi nghe được tiếng hô trợ uy của người thân Nam Ca, tim cô đột nhiên dâng lên một cảm giác không cam lòng mãnh liệt, lực trên tay cũng không nhận được mà tăng lên, chai nước lọc trong tay cũng bị cô bóp đến thay đổi hình dạng.

Không cam lòng, không cam lòng để thua như vậy!

Không thể tiếp tục như vậy, nhất định phải nghĩ biện pháp.

Lục Sênh hít một hơi, ép mình phải tỉnh táo, cô không biết mình thật sự có thể nghĩ được biện pháp.

Cô với đối thủ, có ưu thế gì?

Tuổi lớn hơn, thân hình cao hơn một chút, khí lực, cũng nhiều hơn một chút? À, còn nữa, cô có thể dùng tay trái chơi bóng.

Mặc dù ưu thế ít ỏi, nhưng cũng có.

Cuộc kể tiếp đến lượt Lục Sênh đánh phát bảy trái, lần này cô thay đổi sách lược, vẫn dùng tay trái tay thuận công kích tay Nam Ca.

Trở tay đánh cầu bằng tay trái khó hơn đánh bằng tay thuận, dễ dàng tạo thành sai lầm hơn.

Dù là thua cầu hay thắng cầu, suy cho cùng Lục Sênh vẫn chỉ có sách lược này.

Nam Ca bất ngờ không phòng ngự bị chế trụ, cho nên không tìm được cơ hội dùng tay thuận phản công hữu hiệu.

Vấn này, Lục Sênh khó khăn mới bắt được.

1:2. Nàng còn có cơ hội, cô còn phải cố gắng.

Vậy mà dù cô cố gắng thế nào thì cũng chỉ đến đây là chấm dứt rồi. Sau khi Nam Ca điều chỉnh, nhanh chóng ứng đối, sau đó Lục Sênh lại lập lại chiêu cũ thì cũng không dùng được.

Lục Sênh đã kiểm kê kỹ cùng(1) rồi. (Có chút bản lĩnh cũng đã dùng hết rồi.)

Cuối cùng hình ảnh điểm số dừng lại ở 1:6, Lục Sênh thua một bàn này.

Cô vô lực thả vợt bóng bàn xuống, nghe trọng tài tuyên bố kết quả. Nam Ca dựa theo lễ tiết tranh tài, chạy tới bắt tay với cô, lúc bắt tay cô ta cười với Lục Sênh: "Tài nghệ thối rửa như vậy thì đừng tới so tài chứ!"

Lục Sênh cảm thấy bước chân nặng nề, cả người cũng bị mất khí lực, mồ hôi trên trán ào ào đổ xuống, nhưng đột nhiên cô có chút lạnh, nhất định là do máy lạnh trong sân mở quá lớn.

Cô ngẩng đầu lên, ở bên cạnh bắt được bóng dáng Nam Phong.

Anh và Từ Tri Diệu cũng đã đứng lên, cùng giống những người đi xem khác. Nhanh chóng chen lấn trong đám người, cô lập tức đi tìm anh.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của cô, Nam Phong nhìn cô một cái, sau đó làm động tác tay, ý bảo cô ra cửa nói chuyện.

Nam Ca thấy tay của Nam Phong, vui vẻ chạy về phía ngoài: "Anh, em sẽ!"

Lục Sênh thấy Nam Ca chạy, cô cũng không biết sao, chỉ không cam lòng, cũng nhanh chóng chạy ra, còn phải dùng hết toàn lực, nhất định phải chạy nhanh hơn Nam Ca một chút.

Nam Ca tự nhiên cũng không tình nguyện rơi ở phía sau, hai người cứ như vậy chạy so tài ra khỏi trường thi đấu, đi tới cửa lớn.

Nam Ca khinh bỉ nhìn Lục Sênh: "Người này bị làm sao vậy, không chơi nổi à? Thua tranh tài vẫn đi theo tôi?"

"Tôi không đi theo cô."

Lúc này, Nam Phong và Từ Tri Diệu chạy ra, Nam Ca vẫy vẫy tay với anh trai, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Anh! Hôm nay em đánh như thế nào?"

Lục Sênh nhìn anh, tâm trạng lúc này của cô rất phức tạp, có chút khổ sở, có chút xấu hổ, có chút như đưa đám, còn có chút...uất ức. Không biết uất ức đến từ đâu, nhưng lòng cô chính là chua xót, muốn khóc, hốc mắt chua xót, giống như lúc nào cũng có thể khóc.

Nam Phong đi tới, ánh mắt của anh có chút dịu dàng, anh nhìn cô: "Đánh không tệ."

Nam Ca liền mở cờ trong bụng, ngón trỏ đặt ở trên cằm, kiêu ngạo làm nũng nhìn Nam Phong.

"Lục Sênh."

Đánh không tệ, Lục Sênh.

Cuối cùng Lục Sênh không nhịn được, nước mắt như nước lũ rơi xuống, cô vừa lau nước mắt vừa nói: "Đúng, đúng, không thắng nổi..."

Thật xin lỗi, em không thắng.

Từ Tri Diêu đưa tay khẽ ôm bả vai của cô, cười nói: "Êu ơi, có phải cậu không thua cuộc liền khóc nè? Cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

Dáng vẻ Nam Ca có chút khó có thể tiếp nhận, hỏi: "Anh, Lục Sênh là ai?"

Từ Tri Diêu chỉ chỉ Lục Sênh: "Chính là cô ấy! Tôi cũng nói cho cô biết rồi, anh cô không phải tới thăm cậu, còn không tin, cắt!"

Nam Ca nóng nảy: "Anh, cậu ta gạt em, có đúng không? Anh tới xem em so tài, em mới là em gái anh, Lục Sênh không là ai chứ?"

Nam Phong thân nhiên nhìn cô ta một cái: "Lục Sênh là đồ đệ của anh."

Nam Ca ngây ngẩn cả người: "Em, em không tin! Anh, anh...anh đồng ý...."

"Tin hay không không quan trọng." Nam Phong nói xong, một tay gỡ móng vuốt đang đặt trên bả vai Lục Sênh của Từ Tri Diêu, sau đó anh cầm tay cô: "Chúng ta đi."

Lục Sênh nắm lấy bàn tay ấm áp của Nam Phong, đi theo bước chân của anh, vừa đi vừa khóc: "Thật xin lỗi, huấn luyện viên Nam."

"Không cần xin lỗi, Lục Sênh, tôi nói, em đánh rất tốt."

Nam ca sau lưng bọn họ, cũng gấp đến nỗi khóc lên, vừa khóc vừa kêu: "Anh, anh không nhìn em sao? Em là em gái của anh mà!"

Không ai để ý cô ta.

Gió nhẹ nhàng thổi tới, đưa tới mùi thơm của hoa, mùi thơm này có chút chất, nhẹ đến mức gần như không phát hiện được. Mùi chất thấm vào lòng cô ta, cô ta cảm thấy cả lòng đều là cay đắng. Cô ta nhìn bóng lưng của anh, khóc quát: "Tại sao dù em có làm cái gì anh cũng không thích em!"

Giọng trẻ con non nớt của chút thảm thiết, Lục Sênh không nhịn được quay đầu lại nhìn cô một cái.

Nam Phong khẽ thở dài, nói với Lục Sênh: "Nó không cần em đồng tình."

Vì vậy Lục Sênh nghiêng đầu, tiếp tục khóc.

Nam Phong cúi đầu nhìn cô, dáng vẻ khóc lên của cô rất nghiêm túc, ánh mắt hồng hồng. Không hiểu sao, anh rất không hiểu hậu cười lên. Anh kéo kéo tay cô, nói: "Nam Ca đã luyện tennis được bốn năm rồi, mà em mới chỉ luyện được bốn tháng, trong đó có 2 tháng thậm chí không có huấn luyện viên hướng dẫn. Em cảm giác mình có thể đánh thắng nó sao?"

Lục Sênh dừng lại, ngửa đầu nhìn anh.

"Lúc em chóng lại nó gần như không có phần thắng, thua cầu là tất nhiên, nhưng sau khi thua hai cầu em có thể tỉnh táo suy nghĩ cách đối sách, mà đối sách nghĩ ra hoàn toàn chính xác và hữu hiệu thì như vậy đã rất giỏi rồi."

"Thật sao?"

"Thật."

Lục Sênh nhìn gương mặt tuấn tú của anh, tâm tình đột nhiên tốt lại.

Từ Tri Diêu lại tiếp cận nắm lấy bả vai của cô: "Thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh, lần sau cậu thắng lại là được rồi!"

Nam Phong lại xách móng vuốt của cậu xuống lần nữa, còn nhỏ tuổi đã kẻ vai sát cánh với con gái, kỳ lạ.

Từ Tri Diêu không thể làm gì khác hơn là thuận thế kéo tay Lục Sênh, nắm tay của cô vung vung, một khắc cũng không chịu an phận.

Ba người đi ở dưới bóng cây, bên đường trồng rất nhiều hoa cỏ, rất tươi tốt, từng chuỗi hoa màu tím, cánh hoa hình dáng phình, giống như một chiếc đèn lồng nhỏ, xinh đẹp, đáng yêu.

Từ Tri Diêu hít sâu một hơi: "Hoa này là hoa gì? Có chút thơm."

Nam Phong đáp: "Đây là hoa Phong Linh."

Lục Sênh cũng học dáng vẻ của Từ Tri Diêu hít một hơi, vừa ngửi mùi hoa, cô vừa nhìn trộm Nam Phong. Anh mặc áo sơ mi trắng, bờ vai thẳng tắp, mắt

nhìn phía trước, nhìn từ góc độ của cô, cảm của anh và đường cong của cổ ưu nhã giống như thiên nga.

Tay Nam Phong đã buông ra, Lục Sênh lấy dừng khí, cố chấp bắt lấy ngón tay thon dài của anh, anh cũng không cự tuyệt.

Từ Tri Diêu hỏi: "Huấn luyện viên, chúng ta phải về trường học sao?"

Dáng vẻ Nam Phong như tâm trạng không tệ, đáp: "Trước tiên có thể đi uống trà chiều. Các em muốn ăn gì?"

Từ Tri Diêu: "Lục Sênh, cậu muốn ăn gì?"

Lục Sênh hé mắt: "Mình muốn ăn kem!"

Nam Phong lắc đầu một cái: "Vừa mới vận động xong, không thể ăn đồ lạnh."

Lục Sênh túm một ngón tay của anh, cẩn thận làm nũng vẫy qua vẫy lại: "Em muốn ăn mà."

Cô nhìn thấy cảm ưu nhã của anh nhẹ nhàng gật một cái, khóe môi khe cong lên một độ cong nho nhỏ: "Vậy cũng tốt, lần sau không được viện cớ này nữa."

Bọn họ liền nhanh chóng đi qua đường lớn, tìm quán nước.

Bầu trời trong xanh, ánh mặt trời rất rực rỡ, cả vùng đất bị phơi thành màu trắng. Bóng râm còn sót lại một chút mảnh vụn của ánh mặt trời, rơi xuống mặt đất tạo thành hình tròn sáng nhỏ.

Trong mùi thơm của hoa phong linh, anh dắt tay cô, chậm rãi bước đi, đi vào những năm tháng sáng ngời mà dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Edit: Ốc

Cuối thu khí trời dễ chịu, cây hòe lớn ở trước cổng trường thể thao khu Thụ Thanh bắt đầu rụng lá, những chiếc lá lớn nhỏ bay là tả giống như người nào đó vung tiền. Trên mặt đất có một lớp lá mỏng nhưng không ai quét.

Người ta thường nói: "Tùng nghìn năm, bách vạn năm, cũng không bằng một gốc hòe già", điều này nói rất đúng, sinh mệnh của cây hòe này rất mạnh, nó đã sống rất lâu rồi. Lúc hiệu trưởng Vệ được điều đến trường thể thao khu Thụ Thanh rất thích cây hòe già này, cho rằng nó biểu thị trường thể thao khu Thụ Thanh sẽ cảnh lá rậm rạp, phát triển không ngừng. Về sau ông cảm thấy suy nghĩ này của mình quá thiếu não —— cây đã tươi tốt mấy trăm năm, trường học xuống dốc vẫn không gì cản nổi.

Trong mấy năm nay, kinh tế trong nước như một nồi nước đun nóng, chưa hề dừng lại, GDP tăng cao, thu nhập nhân dân cũng tăng lên, giá hàng hóa cũng tăng. Kinh tế phát triển mang tới một điều tốt, đó là tiền tiêu vật của hiệu trưởng Vệ từ 200 đồng tăng lên 250 đồng.

Hiệu trưởng Vệ mở chiếc xe Charade màu đỏ, không biết xe Charade này dùng được mấy lần rồi, rửa rất sạch sẽ. Bình thường hiệu trưởng Vệ không lái xe đi làm, không phải ông khiếm tốn, mà là... giá xăng bây giờ tăng quá cao. Hiệu trưởng Vệ có một chút ý thù khó phai mờ với công ty xăng dầu. Hai năm trước ông cũng coi trọng công ty dầu mỏ, nhân lúc cổ phiếu đang nóng thì dùng toàn bộ tiền riêng mua cổ phiếu dầu mỏ, sau này, cổ phiếu đó bị rút giá phát hành.

Đoạn thời gian đó hiệu trưởng Vệ không thể gượng dậy nổi, mỗi ngày bày ra vẻ mặt không sức sống. Phu nhân sợ ông luẩn quẩn trong lòng nên tăng tiền tiêu vật lên 50 đồng.

Hiệu trưởng Vệ dần lòng, nhưng mà về sau ông thăng cấp từ Bạch Sa lên Hongtashan.

(Bạch Sa, Hongtashan: hai nhãn hiệu thuốc lá)

Hôm nay hiệu trưởng Vệ chịu lái xe ra khỏi nhà, là vì bộ giáo dục tổ chức họp, dù sao ông cũng là người đứng đầu trường học, không thể làm mất mặt được.

Đi ra từ Bộ giáo dục, hiệu trưởng Vệ lái xe đi qua khu buôn bán và trung tâm tài chính phồn hoa, sau đó hình ảnh lại chuyển, đã tới nơi ở của ông. Cửa lớn yên tĩnh, có chút hoang vu, mấy năm trước ở đây còn có một người phụ nữ đẩy xe bán kẹo mạch nha và mứt quả, bây giờ ngay cả điều này cũng không có, dù sao, làm cái đó còn không kiếm được nhiều bằng quét đường.

Sau khi dừng xe lại, hiệu trưởng Vệ không muốn trở lại văn phòng, dù sao về thì cũng không có chuyện gì làm. Ông đi bộ thị sát sân tập luyện.

Trên sân tập có học sinh luyện bóng bàn và cầu lông là nhiều nhất, sau đó là điền kinh, ít người nhất chính là tennis, chỉ có hai người.

Bốn năm rồi rồi, vẫn luôn chỉ có hai người này.

Bốn năm rồi có thể thay đổi rất nhiều chuyện, ví dụ như trường thể thao khu Thụ Thanh cuối cùng cũng được Bộ giáo dục đưa ra thảo luận chính thức, ví dụ như hai đứa nhỏ bấy giờ đã trưởng thành, ví dụ như hiệu trưởng Vệ đi một vòng lớn như vậy... có lẽ không thay đổi chỉ có Nam Phong.

Cậu ta vẫn như cũ, không nói nhiều, lễ phép mà xa cách, ánh mắt lạnh nhạt lại sắc bén, thỉnh thoảng nói vài lời ác độc có thể làm có máu người ngừng chảy, năm tháng chưa lưu lại chút gì trên mặt cậu ta.

A, còn có, cậu ta vẫn hút Hoàng hạc lâu.

Hiệu trưởng Vệ đứng bên cạnh Nam Phong, ánh mắt ngừng một chút trên điều thuốc hút dở ở giữa hai tay cậu ta.

Nam Phong không nói gì, rút hộp thuốc lá đưa cho ông.

Hiệu trưởng Vệ nói cảm ơn, không biết xấu hổ mà rút ra hai điếu, châm lửa một điếu, còn một điếu khác nhét vào trong hộp thuốc lá của mình.

Đôi mắt Nam Phong nhìn chằm chằm vào trận đấu của Từ Tri Diêu và Lục Sênh, hỏi hiệu trưởng Vệ: “Hộp thế nào rồi?”

Hiệu trưởng Vệ nhả một làn khói, chột thờ dài: “Haiz, thật ra trường bị loại bỏ chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

“Quyết định rồi sao?”

“Không khác là mấy.”

“Không có biện pháp sao?”

Hiệu trưởng Vệ cảm thấy cậu ta nói có hàm ý gì đó, vì vậy đứng sát lại, thần thần bí bí nhìn cậu ta: “Cậu có đường luôn sao?”

Nam Phong có chút ghét bỏ xê dịch bước chân. Anh không thích quá thân thiết với người khác, nhất là đàn ông. Anh trả lời: “Không.”

Hiệu trưởng Vệ hơi thất vọng, nhả một ngụm khói: “Nếu như ở đây có thể có một, hai hạt giống tốt cũng được rồi, nhưng mà tôi không biết có phải phong thủy trong trường học có vấn đề không, từ lúc tôi đến vẫn không được cái gì.”

Nam Phong không nói gì.

Hiệu trưởng Vệ có chút không cam lòng hỏi: “Cậu nói xem, Lục Sênh có thể được không?”

Đôi mắt Nam Phong hơi giật, ánh mắt anh đuổi theo cô bé đang chạy tới chạy lui cứu bóng, tự hỏi một lát, rốt cuộc thờ ơ: “Lục Sênh bị thua thiệt quá nhiều về mặt thời gian.”

Cô bé học muộn hơn bạn cùng lứa 4 – 5 năm, thậm chí là 6 – 7 năm, thời gian chênh lệch lớn như vậy không dễ đền bù.

Hiệu trưởng Vệ cũng nhìn qua cô bé trên sân. Cô bé đáng người cao gầy, làn da bị phơi nắng thành màu lúa mạch khỏe mạnh. Cô bé đang chạy ngược chạy xuôi, hiệu trưởng Vệ nhìn cũng thấy một mối thay.

Hiệu trưởng Vệ hỏi: “Bây giờ Lục Sênh cao bao nhiêu rồi?”

“1m7.”

“Không tệ không tệ, không uống công uống sữa... Từ Tri Diêu thì sao?”

“1m83.”

Hiệu trưởng Vệ lại nhìn Từ Tri Diêu, thẳng nhóc này lớn rất mau, giống như cây măng, mỗi ngày một dạng. Nhưng thẳng nhóc lại có một thói quen rất xấu, đó là lúc chơi bóng thường nói nhảm, may mà Lục Sênh không học thói xấu, không thêm quan tâm đến cậu ta.

Hiệu trưởng Vệ nhìn trong chốc lát, kỳ quái nói: “Sao Lục Sênh lại gầy như thế?”

“Không rõ lắm, cô bé ăn thế nào cũng không béo.”

Hiệu trưởng Vệ có chút lo lắng: “Quá gầy thì sao có sức để chơi bóng được?”

“Cũng không phải là quá gầy, cơ thể của cô bé rất tốt, thể lực không tồi. Nhìn gầy như thế có thể là do khung xương. Hơn nữa gầy cũng có chỗ tốt của gầy, cô bé chạy chỗ rất linh hoạt. Điều đó mạnh hơn Từ Tri Diêu.”

Từ Tri Điều không linh hoạt không phải vì đáng người, mà là vì, hàng ngày quá lười...

Hiệu trưởng Vệ nghe chỗ hiểu chỗ không, nhưng mà vì uy nghiêm của hiệu trưởng, ông vẫn nghiêm túc gật đầu.

Huấn luyện buổi sáng kết thúc thì Nam Phong đứng nhìn Lục Sênh và Từ Tri Điều làm hoạt động phục hồi. Lục Sênh tết tóc đuôi ngựa, mái tóc dày đen nhánh tùy ý cột sau đầu, sức sống thanh xuân dào dạt. Khuôn mặt nhỏ nhắn ngũ quan nảy nở, đôi mắt hơi thay đổi, trước kia hơi tròn bây giờ đã thành đôi mắt hạnh, đầy mắt vẫn trong veo như vậy, giống như trong lòng vĩnh viễn không nhiễm một hạt bụi. Màu da của nàng hơi sạm một ít so với da trắng thịnh hành bây giờ, màu da như vậy sẽ có vẻ ngũ quan rõ ràng.

Nam Phong có chút hoảng hốt. Thời gian qua rất mau, giống như chuyện cô bé đánh trận thua khóc nhè muốn ăn kem chỉ là chuyện của ngày hôm qua.

So với Lục Sênh thì Từ Tri Điều khác hơn, vóc dáng tăng trưởng nhưng không thay đổi về mặt... À, cũng không thể nói như vậy, ý của Nam Phong là, dường như từ lúc 13 tuổi tới nay, khuôn mặt Từ Tri Điều không hề thay đổi.

Khi còn bé là khuôn mặt trẻ con, bây giờ vẫn thế. Khi còn bé mắt tròn thì bây giờ vẫn là mắt tròn. Nghiêm túc mà nói, khuôn mặt cũng không khó coi, im lặng một chút, thì người đi qua đi lại cũng cảm thấy đây là một đứa nhỏ ngoan ngoãn.

Chỉ có người nào hiểu rõ cậu ta mới có xúc động đánh cho cậu ta một cái đập mặt.

Sau khi làm xong động tác thả lỏng và kéo duỗi, hai người nằm sấp trên tấm thảm chờ huấn luyện viên Nam tới mát xa giúp bọn họ. Vận động viên chuyên nghiệp có lượng huấn luyện rất nhiều, sau khi huấn luyện xong thường cần mát xa để khôi phục thân thể. Mấy năm nay công việc này đều do Nam Phong đảm nhận.

Từ Tri Điều nói: “Huấn luyện viên, hôm nay sau lưng em hơi mỏi, bả vai cũng mỏi, eo cũng mỏi, thầy nhu giúp em nhiều một chút.”

Nam Phong cảm thấy mình càng lúc càng giống một bà mẹ.

Lúc anh cho Từ Tri Điều thì ra tay nặng hơn, Từ Tri Điều đau đến gào khóc, không dám cầu ‘nhiều hơn một chút’.

Nam Phong bỏ qua Từ Tri Điều, đi tới bên cạnh Lục Sênh.

Lục Sênh ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, bất động không nói chuyện, không biết đang suy nghĩ gì. Bóng lưng cô rất đẹp, thon ả cân xứng, như dáng vẻ duyên dáng của cá heo. Ánh mắt Nam Phong dần dần lướt xuống từ đỉnh đầu cô, qua bả vai, cái lưng mảnh khảnh, cái mông cao cút, hai chân thon dài cân xứng, cho đến mắt cá chân tinh tế... Đột nhiên, anh không biết nên bắt đầu từ chỗ nào, giống như chạm vào đầu thì đều có chút xấu hổ, dù sao thì nam nữ thụ thụ bất thân.

Thấm thoát trôi qua, cô bé con đã trưởng thành, trở thành một cô nàng.

Lục Sênh đợi một lúc vẫn không thấy huấn luyện viên có động tác gì, có chút kỳ quái quay đầu nhìn Nam Phong: “Huấn luyện viên, làm sao thế?”

“Không có gì.” Nam Phong nói xong, tùy ý đặt lên vai cô: “Được rồi.”

Động tác của anh qua loa, Lục Sênh kháng nghị: “Không được đâu huấn luyện viên, eo em còn đang mỏi mà!”

Nam Phong nhìn eo của cô, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại. Anh ho một tiếng, trên mặt có chút xấu hổ, may mắn không ai phát hiện ra. Anh đứng dậy nói: “Hôm nay tới đây thôi, tôi còn có việc.”

Ai ngờ Từ Tri Điều lập tức nhận lấy: “Huấn luyện viên có việc vội thì để em giúp Lục Sênh.” Nói xong nhanh chóng ngồi xổm xuống bên cạnh Lục Sênh.

Nam Phong cầm cổ áo ném cậu ta ra xa hai mét. Buồn cười, tôi không đụng đến là cho cậu đụng à?”

Chuyện mát xa cứ vậy không giải quyết được gì, ba người cùng đi căn tin ăn cơm. Nam Phong vừa đi vừa nghĩ thầm, nên mời hai đứa nhỏ một bác sĩ, phải có y thuật tốt, phải biết mát xa, hơn nữa là... nữ.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đều là thanh mai trúc mã.

Editor: Búnn.

Ăn cơm trưa xong, hiệu trưởng Vệ trở về phòng làm việc tìm chủ nhiệm Đinh tám chuyện.

Những năm gần đây chủ nhiệm Đinh biến trường thể thao Thụ Thanh thành viện dưỡng lão, cả ngày ngày cả đánh rắm cũng không có, tìm được một hai học sinh liền như nhìn thấy cha ruột, dù tốt hay xấu cũng đều kéo vào. Việc này trực tiếp khiến tài nghệ của toàn bộ học sinh trường thể thao Thụ Thanh giảm xuống - không hồ là trường thể thao 'Nghệ dư', nhóm vận động viên nghiệp dư đến không thể nghiệp dư hơn được nữa rồi.

Duy nhất lấy được một người đã từng làm lão đại trong giới tennis Trung Quốc là Nam Phong, vậy mà huấn luyện viên Nam quá mức tùy hứng, ngoại trừ Lục Sênh và Từ Tri Diệu, anh không nhận không sinh mới.

Điều này cũng không thể trách Nam Phong, chút tiền lương trường Thụ Thanh phát cho anh không đủ tiền một gói thuốc lá, làm sao có thể khiến anh tích cực đây? Có thể đợi nhiều năm như vậy cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, hơn một nửa là do phần lượng của hai đứa nhỏ.

Tóm lại là trường Thụ Thanh có hết sức tàn, cũng không có khả năng xoay chuyển tình thế nữa rồi. Chủ nhiệm Đinh cũng là người thông minh, cũng nghĩ tới chuyện tới nơi khác làm, thậm chí đã có một lần nay cả thư xin chuyển công tác ông cũng đã viết xong, cả kế sách cũng nghĩ, nhưng khi nhìn bóng lưng cô độc ưu thương khi đứng trước cửa sổ ngắm nhìn trời chiều của hiệu trưởng Vệ, đầu chủ nhiệm Đinh lại tàn, lại ném thư xin chuyển đi.

Quên đi, dù sao trường học rách nát này cũng sắp xong đời rồi, trong chốn lạt ông cũng không vội, chờ thêm một chút, cũng coi như là đến nơi đến chốn.

Đến lúc hiệu trưởng Vệ tìm được chủ nhiệm Đinh, hỏi ông: "Nam Phong nói tìm bác sĩ cho Lục Sênh với Từ Tri Diệu, ông cách nào không?"

Đầu chủ nhiệm Đinh lắc mạnh: "Không có."

Hiệu trưởng Vệ lại hỏi: "Không phải con gái ông học y vận động chuyên nghiệp sao? Đã sớm tốt nghiệp rồi đúng không?"

Nội tâm chủ nhiệm Đinh phỉ nhổ một cái: Con mẹ nó ông đây bại vì nơi tồi tàn này đã đủ rồi, còn muốn lôi kéo con gái của ông vào đây sao?

Sau đó chủ nhiệm Đinh ra về tiếc nuối nói với hiệu trưởng Vệ: "Năm trước đã tốt nghiệp rồi, có điều nó đã vào đội tuyển tỉnh rồi." Dừng một chút, thần sắc của ông có chút kiêu ngạo: "Đội bóng bàn tỉnh."

Đội bóng bàn Trung Quốc đứng thứ nhất, có thể vào đội bóng bàn tỉnh phải là người tương đối có tiền đồ, cũng tương đối có phong cách.

Hiệu trưởng Vệ liền ngưng ngừng không nói gì nữa.

Chủ nhiệm Đinh sờ sờ túi, móc ra một bao thuốc rỗng, ông chìa tay về phía hiệu trưởng Vệ: "Có thuốc lá không?"

Hiệu trưởng Vệ đưa Hồng Tháp son cho ông.

Chủ nhiệm Đinh lấy một điều Hồng Tháp Sơn ra, trả lại bao thuốc lá cho hiệu trưởng. Ông châm thuốc lá, hít một hơi, nhất thời kinh ngạc. "Ồ, bây giờ vẫn còn vị hồng tháp son như vậy sao? Không kém Hoàng hạc lâu bao nhiêu đâu!"

Hiệu trưởng Vệ đột nhiên hiểu gì đó, nhưng hỏi hận thì đã muộn, ông bị phẫn đấm đấm bàn: "Đó chính là Hoàng hạc lâu!"

Chủ nhiệm Đinh cười híp mắt hút thuốc: "Hiệu trưởng thật tốt với tôi."

Con mẹ ông. -_-#

Tâm tình u buồn của hiệu trưởng Vệ phải qua khoảng năm phút đồng hồ mới được hóa giải, sau khi hóa giải, ông không chết tâm hỏi chủ nhiệm Đinh: "Không phải con gái của ông vốn ái mộ Nam Phong sao? Hình như tôi có nghe ông nói qua, chuyện ngày đó Nam Phong xảy ra chuyện nó khó chịu, ông còn phải dụ dỗ nó cơ mà."

Chủ nhiệm Đinh lơ đãng: "Một mình Tiểu Niên theo đuổi ngôi sao có là gì, năm đó người ái mộ Nam Phong trải rộng đại giang nam bắc đấy thôi, bây giờ còn có mấy người?"

Hình như...còn lại một mình Lục Sênh.

Hiệu trưởng Vệ thờ dãi nói, lại hỏi: "Con bé biết Nam Phong đang ở trường của chúng ta không?"

"Tôi không nói với nó."

Huấn luyện buổi chiều của Lục Sênh chỉ kéo dài đến một rưỡi, sau đó cô đi tắm rửa sạch sẽ, thay đồng phục học sinh.

Đúng vậy, ngoại trừ luyện tập, cô vẫn phải đi học.

Từ Tri Diệu nhanh hơn cô một chút, Lục Sênh xuống tầng thì thấy cậu đã ngồi trên xe đạp đợi cô. Đồng phục học sinh xen lẫn xanh trắng rộng thùng

thình, cơ thể Từ Tri Điều thon dài cao ngất ngưỡng, bả vai rộng, vẫn có thể tiếp tục cao lên.

Đồng phục học sinh của học sinh trung học đều kiểu không 'đẹp mắt', có thể xuyên qua đồng phục học sinh trung học có cảm giác ngọc thụ phong lâm, thì có thể nói dáng của người này thật tốt.

Cậu đứng trong nắng mùa thu, đứng thẳng giống như một gốc cây bạch dương nhỏ khỏe mạnh.

Cười giống như đóa hoa đuôi chó phấp phới đón gió.

Có một khoảng thời gian, Lục Sênh không có cách nào tiếp nhận Từ Tri Điều cao nhanh như vậy. Dù sao, lúc mới quen hai người đều cao như vậy, dẫn đến trong tiềm thức của Lục Sênh cảm thấy cô giống cậu, kết quả không lâu sau, Từ Tri Điều lại như cô đại ven ruộng, không có kỳ gì mà điên cuồng cao lên, hiện tại cậu đã cao hơn cô nửa cái đầu.

Vì vậy lúc cậu gọi cô là "sư muội" càng thêm hùng hồn, nhất là ở tam trung.

Tên đầy đủ của tam trung là "Khu trung học năm ba Thụ Thanh", cách trường thể thao nghiệp dư Thụ Thanh gần đây một khu nhà trung học, phân thành khu trung học năm nhất và khu trung học năm hai. Năm đó Lục Sênh và Từ Tri Điều tốt nghiệp tiểu học xong thì trường học hai người không muốn thi chính là trung học Thụ Thanh, sau lại vì có thể dễ dàng luyện tập nên mới chọn đến trường này. Lúc chọn trường hiệu trưởng Vệ và chủ nhiệm Đinh đã bận rộn giúp đỡ không ít, chạy trước chạy sau. Dĩ nhiên, chọn trường thuận lợi cũng vì một nguyên nhân khác, Tam trung Thụ Thanh cũng là trường học rách nát quanh năm trống vắng. -_-#

Học vẫn rách nát và trường học rách nát đơn giản là do ông trời tác hợp, hai người bọn họ gần như không có áp lực bài vở. Nhớ lại lúc mới lên năm nhất trung học, Lục Sênh cảm giác dù sao mình cũng phải đánh Grand Slam, khi đi học ngay cả cho có lệ cũng lười, cô còn bị Từ Tri Điều giật dây xé sách số học đi, dẫn đến trong một thời gian ngắn cô chỉ có thể dùng chung một quyển số học với Từ Tri Điều.

Sau khi Nam Phong biết chuyện thì có chút tức giận, anh dùng vợt tennis điểm nhẹ lên trán Lục Sênh, nói: "Em có bị ngốc không? Tại sao không suy nghĩ một chút, tại sao Từ Tri Điều khuyên em xé, mà chính cậu ta lại không xé?"

Cũng không phải Lục Sênh khờ thật, mà chẳng qua là cô cảm thấy không quan trọng. Sáu năm tiểu học cô luôn bị số học ngược, một ngày kia rốt cuộc có thể không cần đề môn học xui xẻo thúc giục này ở trong tầm mắt, tâm trạng của cô giống như ngựa hoang đứt cương, muốn thu cũng không thu lại được.

Đoạn thời gian đó thật sự là đoạn thời gian phản nghịch nhất của Lục Sênh rồi.

Sau lại bị Nam Phong dội một chậu nước lạnh, khiến cô ngay lập tức phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật (1). Anh nói: "Thật ra thì, học giỏi số học và vật lý, có trợ giúp rất lớn đối với việc đánh tennis tốt. Rất nhiều kỹ thuật dùng nguyên lý khoa học giải thích, còn tốt hơn em nếu em có thể lý giải và vận dụng."

(1) Phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật: lập tức buông đao đồ tể sẽ thành phật.

Huấn luyện viên, tại sao anh không nói sớm...

Từ đó về sau Lục Sênh liền một lòng một dạ học tập số học và vật lý. Mỗi ngày cô còn phải luyện tập, thời gian và sức lực có hạn, không để ý tới môn học khác, dứt khoát chỉ chăm chú học số học và vật lý.

Đây gần như là hai môn học tà ác nhất trên thế giới rồi.

Thật may mà cô còn có Từ Tri Điều.

Từ Tri Điều thực sự là người đáng ngạc nhiên. Cậu đi học không để ý nghe giảng, luôn giờ trò, hoặc là nói thầm với Lục Sênh, tan học cũng không chăm chú làm bài tập, có lúc còn chép của Lục Sênh. Vậy mà một người như vậy, gần như mỗi lần thi số học hoặc vật lý đều được 10 điểm, thỉnh thoảng còn vì suy nghĩ quá còn nhảy đi lên trình độ phía trước mắt mấy phần.

Có nhiều lần, đề kiểm tra của bọn họ quá khó, thầy giáo thối nát lại không nghĩ ra đáp án cụ thể giải như thế nào, còn phải tìm Từ Tri Điều bàn bạc.

Đối mặt với Từ Tri Điều như vậy, Lục Sênh vẫn luôn khó tin tưởng bốn chữ "Thiên đạo thù cần" này.(2)

(2) Thiên đạo thù cần: Đạo trời ban thưởng đền đáp cho người cần cù phấn đấu.

Có một lần, Lục Sênh giả vờ lão luyện nói với Nam Phong: "Cố gắng qua mới biết tầm quan trọng của Thiên phú."

Câu trả lời của Nam Phong khiến cô nhớ một đời. Anh nói: "Cố gắng cũng là một loại thiên phú, một loại thiên phú có thể tin tưởng nhất."

Việc tốt đẹp học số học và vật lý được lưu giữ đến tận bây giờ, hai người cùng lên lớp mười một. Ở năm hai trung học, Lục Sênh và Từ Tri Điều dựa vào "sở trường thể dục" mà tồn tại, tương đối buồn cười chính là, năm ba Thụ Thanh không có hạng mục luyện tập 'tennis', cho nên hai người bọn họ cũng không cùng huấn luyện với học sinh trung học năm hai cũ, hết giờ học trở về Thụ Thanh tìm huấn luyện viên Nam.

Cách giờ lên lớp còn 10 phút, hai người đã ngồi trong lớp. Sau khi vào lớp mười một, môn số học và môn vật lý cũng biến thành khuôn mặt dừ tợn, có một lần lúc lên lớp Lục Sênh hơi ngủ gật một chút, sau khi tỉnh dậy thì nghe không hiểu nữa - -

Lần nữa cả cô lại cảm thán, may mà còn có Từ Tri Diêu. Cùng với...thật may Từ Tri Diêu là người khác thường.

Lục Sênh và Từ Tri Diêu ngồi cùng bàn, ngồi ở hàng cuối cùng, bàn trước bọn họ là một nam sinh gầy teo đeo mắt kính, đang cầm một quyển sách khắc khổ ra sức học hành.

Từ Tri Diêu chọc chọc cậu ta, hỏi: "Đang đọc gì đấy?"

"Tiểu Ngao giảng hồ, cậu có muốn đọc không? Phần quan trọng nhất mình đọc xong rồi, có thể cho cậu mượn."

Từ Tri Diêu lắc mạnh đầu: "Không đọc!"

Nam sinh đeo kính cảm thấy kỳ lạ: "Cậu không thích đọc Tiểu ngao giảng hồ sao? Bây giờ rất thịnh hành đấy!"

Từ Tri Diêu nhẹ nhàng hạ khóe miệng: "Không thích!"

Ngay cả Lục Sênh cũng cảm thấy kỳ lạ: "Tại sao?" Không phải nam sinh đều thích tiểu thuyết võ hiệp sao?

Từ Tri Diêu có chút ưu thương: "Bởi vì Lệnh Hồ Xung và Nhạc Linh San không ở cùng nhau, đây là một bi kịch."

Nam sinh đeo mắt kiếng gật đầu một cái: "Thật đáng tiếc...Vậy cậu thích anh hùng xạ điêu không?"

"Không thích."

"Tại sao?"

"Quách Tĩnh và Hoa Tranh không ở cùng nhau, bi kịch."

"Ặc...vậy thần điêu hiệp lữ thì sao?"

"Không thích."

"Tại sao?"

"Dương Quá và Quách Phù không ở cùng nhau, bi kịch."

Nam sinh đeo kính có chút đồng tình nhìn cậu, đứng sai đội ngũ quả thật là đau tim, hướng chỉ là liên tiếp đứng sai. Cậu ta an ủi Từ Tri Diêu: "Tôi đề cử cậu đọc [Hoàn châu cách cách], cuối cùng người nên một chỗ vẫn cùng một chỗ."

Từ Tri Diêu có chút bị phần nói: "Nói bậy, Tiểu Yến Tử và Liễu Thanh không ở cùng nhau! Bi kịch lớn!"

"...." Nam sinh đeo kính nhìn cậu như cậu bị bệnh thần kinh: "Rốt cuộc cậu cảm thấy tiêu chuẩn ở cùng một chỗ là cái gì?"

"Đương nhiên là..." Đột nhiên Từ Tri Diêu dừng lại, không tiếp tục nói hết, cậu đung Lục Sênh bên cạnh một cái, cười hỏi: "Tiểu sư muội, em nói xem là cái gì?"

"Hửn là định luật Lorentz." Lục Sênh đã sớm tiến vào trạng thái học tập, đang làm bài thi vật lý.

Từ Tri Diêu lặng lẽ khép sách của cô lại, Lục Sênh ngẩng đầu lên nhìn cậu, ánh mắt có chút mê man: "Sao thế?"

"Lục Sênh, em thích Lệnh Hồ Xung hay là Lâm Bình Chi?"

"Mình thích Đông Phương Bất Bại!"

"..." Từ Tri Diêu ứ một hộp máu ở cổ, cậu ôm ngực lặng lẽ quay đầu, thấp giọng nỉng câu 'Ngu ngốc'.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nhà có con gái mới lớn

Edit: Peiria

Từ Tri Điều lên lớp lấy ra một bức thư tình từ trong ngăn bàn. Thư tình dùng giấy màu hồng để viết, trên tờ giấy in hình vẽ phim hoạt hình, còn xịt nước hoa, có chút nồng nặc.

Bởi vì thời gian cậu lộ diện ở trường tương đối ít, làm cho nhận thức của thầy trò đối với chỉ dừng lại ở mức nông cạn: Gương mặt đẹp trai như búp bê, luyện tennis, vóc người đẹp.

Dựa vào mấy ưu thế đó, người này cũng tương đối hấp dẫn một số người theo đuổi, luôn luôn có thể nhận được thư tình hay quà tặng.

Lúc này Từ Tri Điều mở thư tình khoe khoang với Lục Sênh, Lục Sênh đang cúi đầu ghi chép bài, chớp mũi bỗng ngửi thấy mùi thơm, cô không nhận được hắt hơi một cái.

Xoa xoa mũi, cô trách cứ trừng Từ Tri Điều.

Cứ như vậy Từ Tri Điều tìm được cảm giác hờn dỗi trong ánh mắt cô, cậu cười: “Hắc hắc hắc hắc...”

Lục Sênh: - _-#

Lại nói, trước kia Lục Sênh cũng nhận được thư tình, về sau một mình cô thì vật tay với tất cả nam sinh khỏe mạnh trong lớp, thư tình liền tuyệt tích .

“Nam sinh khỏe mạnh trong lớp” không bao gồm Từ Tri Điều, Lục Sênh biết rõ chính mình không đấu nổi cậu, vì vậy cũng không đấu.

Tan học , một vai Từ Tri Điều đeo túi xách, một tay dứt túi, mắt nhìn thẳng, bộ dạng lạnh lùng, không nhanh không chậm đi bên cạnh Lục Sênh, nghiêm nhiên trở thành hộ hoa sứ giả.

Xung quanh hồi hả, vui cười đùa giỡn, những những âm thanh này lại giống như ngăn cách với cậu, cậu chỉ nhìn cô.

Lúc này, thầy giáo dạy Vật lý kêu cậu ở lại, “Từ Tri Điều, chủ nhiệm lớp bảo em tan học tới văn phòng tìm thầy ấy.”

Từ Tri Điều không đoán ra chủ nhiệm lớp tìm cậu có chuyện gì, tuy nhiên dựa vào kinh nghiệm của cậu, sẽ không có chuyện tốt. Cậu vỗ nhẹ bả vai Lục Sênh, “Chủ nhiệm lớp tìm tôi.”

“Ừ.” Lục Sênh khẽ gật đầu, nghiêng đầu nhìn cậu, bím tóc đuôi ngựa đằng sau lắc lư với biên độ nho nhỏ, cô nói, “Cậu đi đi, tôi đi về trước.”

“Này!” Từ Tri Điều hơi bất mãn, “Lục Sênh, cậu không nghĩ qua à, còn chưa biết chủ nhiệm lớp muốn đối với tôi như thế nào, cậu không quan tâm một chút sao?”

Lục Sênh cảm thấy lời nói này có chút lạ, chủ nhiệm lớp lại không phải người bại hoại, có thể đối với cậu ta thế nào? Cô chớp mắt nhìn cậu.

Đôi mắt của Từ Tri Điều rất lớn, là mắt hai mí, lông mi dài, còn đẹp hơn Lục Sênh. Có một lần Lục Sênh dùng từ “mắt to ngập nước” để hình dung Từ Tri Điều, làm cho Từ Tri Điều hờn dỗi cả buổi.

Mặc dù như vậy, thời điểm đôi mắt này tròn tròn, vẫn tương đối có khí thế .

Cậu buồn bực dậm chân, giống như cô vừa mới vô lễ với cậu... Cô bắt đầu có chút “cảm thông” , bèn hỏi, “Vậy cậu nói xem làm sao bây giờ?”

“Cậu đi cùng với tôi qua đó.”

Chủ nhiệm lớp nói chuyện... Cũng có thể tiếp khách sao...

Từ Tri Điều lại không nói lời nào nắm lấy cổ tay cô, kéo cô cùng đi về phía văn phòng. Lục Sênh có chút bất đắc dĩ, vừa đi sau lưng cậu vừa nói, “Tôi không thể đi theo cậu được, thầy giáo sẽ mắng, nhưng mà tôi ở bên ngoài chờ cậu, được chưa?”

Cô lại không phát hiện khóe miệng Từ Tri Điều khẽ cong lên.

Cuối cùng Từ Tri Điều dứt khoát kéo cô tiến vào văn phòng bộ môn số học.

Chủ nhiệm lớp là một ông già, họ Khang, dạy số học, chức vụ rất cao. Mặc dù ông ấy lớn tuổi, nhưng cũng không cổ hủ, nhìn Từ Tri Điều cùng dẫn Lục Sênh đến, cũng không nói gì, bảo cả hai người ngồi xuống.

Từ Tri Điều hỏi, “Thầy Khang, thầy tìm em có chuyện gì ạ?”

“Ừ, là có chút chuyện. Từ Tri Điều, thầy biết rõ em đang luyện tennis, em luyện tập thế nào rồi? Sang năm có thể lấy được tư cách vận động viên hạng hai không?”

“Khụ, em không biết.”

Thầy Khang lắc đầu, “Sao có thể không biết, vận động viên hạng hai trở lên mới có thể được cộng thêm điểm thi tốt nghiệp trung học.”

Từ Tri Diệu mím môi không nói chuyện. Lục Sênh có chút kỳ quái, cô cũng là vận động viên nha, tại sao thầy Khang không quan tâm cô một chút chứ...

Thầy Khang không chờ được trả lời, lại lắc đầu, “Haizz, thầy nói thật, lấy thành tích của em, cho dù có cộng thêm điểm cũng không thi đậu đại học. Nhất là các trường chuyên nghiệp, luyện tập thể thao vất vả không nói, còn rất khó ngẩng đầu.”

Rốt cuộc Từ Tri Diệu cũng nghe ra ý thầy, cậu giật nhẹ khoe miệng, hỏi, “Thầy Khang, không phải thầy cũng muốn khuyên em bỏ tennis chứ?” Những chủ nhiệm lớp trước đây cậu học qua gần như không ngoại lệ đều khuyên cậu như vậy, hy vọng cậu học tiếp lên. Từ Tri Diệu coi tất cả như gió thoảng bên tai.

Tại sao các thầy đều khẳng định như vậy, cậu học giỏi số học đâu có nghĩa là các môn khác cũng có thể học giỏi? Thành tích nhiều năm biểu hiện như vậy vẫn chưa thể nói rõ vấn đề sao?

Hơn nữa, mỗi khi bọn họ khuyên cậu đều nhất định sẽ nhắc tới ba chữ “Thi đại học” này, khiến cho trong lòng Từ Tri Diệu có chút phản nghịch, bây giờ vừa nghe thấy “Thi đại học” đã phiền.

Thầy Khang nghe như vậy, sững sờ một chút, sau đó cười rộ lên, “Thầy khuyên em từ bỏ thì em sẽ từ bỏ sao? Chỉ sợ là đáp án ngược lại đi?”

Từ Tri Diệu trầm mặc.

Thầy Khang: “Nhưng thiên phú của em không giữ lại cũng rất đáng tiếc, thế này đi, chỗ này của thầy có một bộ đề, em mang về, thử xem có bao nhiêu đề biết làm, làm xong thì tới tìm thầy.” Nói xong, cầm lấy một tập đề trên bàn đưa cho cậu. Xem ra thầy Khang đã sớm chuẩn bị xong.

Từ Tri Diệu thực sự không muốn nhận. Ngay cả bài tập cậu còn không thích làm, làm sao có thể tự nguyện là đề thi.

“Từ Tri Diệu, tin tưởng thầy, thầy là người từng trải. Đề thi này có quan hệ tới cả đời của em.” Giọng của thầy Khang nhanh chậm rãi, tỏ ra hết sức nghiêm túc.

“Cả đời” - cái đề tài nặng trĩu này, Từ Tri Diệu nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lục Sênh. Ánh mắt cô tò mò dừng lại trên tập đề thi, không phát hiện ra Từ Tri Diệu đang nhìn cô.

Thầy Khang lại bỏ thêm một liều thuốc mạnh: “Thiên tài, chỉ có làm đến cùng, mới có thể được chú ý, mới có thể... được các cô gái hoan nghênh.”

Từ Tri Diệu quần bách, cảm thấy logic của thầy Khang có phần nhảy cóc.

Có điều, cuối cùng cậu vẫn nhận lấy tập đề thi, chính cậu cũng không rõ mình xuất phát từ ý nghĩ nào.

Lúc Từ Tri Diệu trở lại Thụ Thanh nhìn thoáng qua đề thi kia, vốn tưởng rằng liếc một cái là có thể nhìn ra đáp án, kết quả lần này cậu nhìn vài lần, đề thứ nhất cũng không nhìn ra đáp án.

Có chút ý tứ, cậu nhắc bút, bắt đầu viết công thức tính soạt soạt trên giấy nháp.

Đề thi này giống như có độc, làm một chút liền không dừng được, buổi chiều sau khi kết thúc huấn luyện Lục Sênh lên lầu đưa cơm tối cho cậu, thấy cậu ngồi trước bàn vừa viết vừa lẩm nhẩm, đôi mắt lóe sáng, giống như Hoàng Đại Tiên(*) nhập vào người.

(*) Hoàng Đại Tiên (328 – 386) là một Đạo thần nổi tiếng của Trung Quốc.

Vì thế huấn luyện buổi tối Từ Tri Diệu cũng vắng mặt, Lục Sênh một thân một mình ở sân bóng luyện tập điểm rơi giao bóng. Giao bóng chính là khâu nghiêm song song hai phương diện sức mạnh và kỹ thuật, hai thứ thiếu một cũng không được. Điểm rơi giao bóng của Lục Sênh thiên về tuyến giữa và góc ngoài, vị trí như vậy tương đối có tính uy hiếp.

Cùng một điều kiện, càng gần biên, bóng càng khó đỡ, tất nhiên, tỉ lệ ra ngoài cũng càng lớn.

Mỗi một cú giao bóng hoàn mỹ, sau lưng đều có ngàn vạn lần luyện tập.

Nam Phong đứng dưới bóng cây quan sát cô, thỉnh thoảng hướng dẫn một câu.

Trường thể thao Thụ Thanh không có tiền làm sân tennis trong nhà, cho nên huấn luyện buổi tối bọn họ vẫn ở bên ngoài. Hai dãy đèn đường cao lớn trước sân chiếu xuống sân bóng rất sáng, ngược lại ở dưới bóng cây lại lộ vẻ hắc ám, khiến anh và hắc ám này dường như hòa tan thành một thể.

Anh quan sát động tác giao bóng không ngừng lặp lại của cô, lúc nhảy bật lên thì cơ thể vươn ra, giống hệt một con thiên nga, động tác đánh bóng tiêu chuẩn lại ưu nhã, ngoài ra còn mang theo khí thế bức người mạnh mẽ.

Cũng như anh.

Ý nghĩ như vậy không hiểu sao lại khiến lồng ngực anh hơi nóng lên.

Nhìn một lát, Nam Phong đi ra khỏi bóng cây, nói với Lục Sênh, “Em chơi bóng quá hiền hậu.”

“A?” Lục Sênh có chút mê mang.

“Bình pháp nói, 'Bình giả, quý đạo dã'(*). Hai chữ 'Quý đạo' này, gần như áp dụng cho tất cả các lĩnh vực.”

(*) “‘Bình giả, quý đạo giả’ là kẻ sách đầu tiên trong ‘Bình pháp Tôn Tử’ mang nghĩa ‘dùng bình đánh giặc là hành động dối trá’. Thông thường, nếu có thể tấn công thì giả như không thể tấn công, muốn đánh như giả như không muốn đánh, muốn hành động ở gần nhưng giả như muốn hành động ở xa, muốn hành động ở xa nhưng lại giả như muốn hành động ở gần. Lấy lợi mà dụ kẻ tham, chiến thắng kẻ loạn, phòng bị kẻ có thực lực, tránh kẻ thù mạnh, khiêu khích kẻ hay giận dữ. Địch khinh thường thì làm chúng thêm kiêu, địch nhân hạ thì làm chúng vất vả, địch đoàn kết thì làm chúng ly tán.

Lục Sênh có chút hồ thẹn, “Huấn luyện viên, em nghe không hiểu...”

Nam Phong hơi kiểm điểm một chút có phải mình làm quá mức hay không, sau đó anh thẳng thắn giải thích: “Từ ‘Quý đạo’ nói đúng ra chính là, hành động của em phải vượt ra ngoài dự liệu của đối thủ, đánh bọn họ trở tay không kịp. Vừa rồi em giao bóng, từ trong động tác giao bóng đó, đối thủ có thể phán đoán điểm rơi của bóng, chuẩn bị thật tốt, như vậy mức độ uy hiếp của cú giao bóng này sẽ giảm xuống rất nhiều... Nghe hiểu không?”

Lục Sênh liên tục gật đầu, “Hiểu.”

“Ừm, không chỉ có giao bóng, lúc khác cũng cần biến hóa nhiều hơn một chút, đề phòng đối thủ phán đoán sai, khi cần thiết có thể làm ra vài động tác giả lừa dối đối phương.”

“Huấn luyện viên, anh thật gian trá nha!”

“Lục Sênh, không cần dùng giọng điệu sùng bái để nói những lời này.”

Lục Sênh còn chưa biết rõ, mấy năm trước lúc Nam Phong làm mưa làm gió trong giới tennis, bên ngoài anh chơi rất gọn gàng, nhưng đường bóng của anh lại vô cùng bí ẩn, được phong danh hiệu “Tay vợt ma quỷ”. Thời điểm chơi bóng cùng anh, nhóm đối thủ luôn có một loại xúc động muốn dùng vợt tennis đánh vào mặt anh. Thật may, tất cả mọi người đều người quang minh lỗi lạc.

Buổi tối khi huấn luyện kết thúc, Lục Sênh tập các động tác hồi phục, theo thường lệ nằm sấp trên tấm thảm chờ Nam Phong xoa bóp cho cô. Lần này Nam Phong lại không xoa bóp cho cô nữa, thậm chí ngay cả làm lấy lệ cũng không, chỉ nói với cô hôm nay lượng huấn luyện ít, không cần mát xa.

Đột nhiên Lục Sênh có chút khổ sở, ngồi bệt trên mặt đất nhỏ giọng nói, “Huấn luyện viên, có phải em đã làm gì sai không?”

“Không có.”

“Vậy... Có phải anh không thích em hay không?”

“Không có.”

Cô ngẩng đầu dè dặt nhìn anh, “Vậy tại sao anh không giúp em xoa bóp?”

Nam Phong cúi đầu nhìn cô. Gió đêm thổi tới, không khí mát lạnh, mồ hôi trên trán cô còn chưa khô. Trong suốt ẩm ướt, giống như sương sớm đọng trên đóa hoa bách hợp.

Về mặt cô buồn bực, ánh mắt trong trẻo vô tư.

Đứa nhỏ ngốc này. Nam Phong bỗng có một loại lo lắng “Nhà có con gái mới lớn”, một giây này anh không còn là mẹ, mà là cha. Anh sờ sờ cái đầu tròn của cô, lòng bàn tay ấm áp vuốt ve mái tóc mềm mại của cô.

“Lục Sênh, em trưởng thành rồi. Em... không thể tùy tiện để cho đàn ông chạm vào em, hiểu chưa?”

Đầu Lục Sênh nóng lên, cuống quýt thanh minh, “Em không để cho đàn ông chạm vào mình!”

“Anh không phải là đàn ông sao?”

Lục Sênh á khẩu không trả lời được, ngo ngắc trợn mắt nhìn anh.

Bầu không khí có phần tế nhị, Nam Phong đứng lên, kéo một tay cô, “Đi thôi, trở về.”

Trên đường về Lục Sênh vẫn luôn trầm mặc. Nam Phong thấy mặt cô đỏ ửng, giống hệt trái táo.

Phảng phất như có thần giao cách cảm, bỗng nhiên anh hiểu vì sao cô thẹn thùng.

- - Hôm nay anh không chạm vào cô, nhưng ngày hôm qua, hôm kia, hôm trước nữa... Liên tục chạm vào cô!

Nghĩ đến những điều này, Nam Phong cũng không tốt hơn, trên mặt chợt nóng lên, vành tai giống như bị ngọn lửa liếm qua, ngay cả cảm giác mát mẻ của gió thu cũng không cách nào thổi tan đi độ nóng đó.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tìm tìm kiếm kiếm

Edit: Peiria

Sáu giờ sáng chuông reo, trời còn chưa sáng, bầu không khí lạnh buốt, người đi trên đường không nhiều lắm. Cả thành phố như một con mèo nhỏ lười biếng vẫn đang ngủ say.

Trường thể thao nghiệp dư Thụ Thanh đã tỉnh.

Trên bãi tập đèn đuốc sáng trưng, nhóm vận động viên lớn nhỏ đứng xếp hàng tập chạy. Lục Sênh vốn có biệt hiệu “Chân rết”, giờ phút này xếp phía trước dẫn hàng chạy, nghĩ đến thể lực của nhóm sư đệ sư muội, Lục Sênh giữ sức, một đường tốc độ đều đặn.

Bốn năm rưỡi, hơn một ngàn sáu trăm sáng sớm, cô đều chạy như vậy. Cũng không phải là không biết vất vả mệt nhọc, nhất là mùa đông khắc nghiệt, rời khỏi ổ chăn ấm áp đi đón giá lạnh chạy băng băng, quả thực là hành động phản toàn bộ nhân loại.

Nhưng mà, tất cả khổ sở và mệt mỏi, tập mãi cũng thành thói quen, có thể thân nhiên đối mặt. Thời điểm không kiên trì được, khẽ cắn răng, hơn phân nửa cũng sẽ vượt qua.

Rất nhiều chuyện nhìn cũng không dọa người như vậy.

Từ Tri Diệu vắng mặt thể dục buổi sáng, lúc ăn điểm tâm ở căn tin Lục Sênh thấy cậu. Cậu nhìn qua không có tinh thần, đầu tóc rối bời, dưới viền mắt có quầng thâm nhàn nhạt, sắc mặt tái đi.

Lục Sênh có chút lo lắng, “Từ Tri Diệu, cậu không sao chứ? Nhìn giống như sắp ngã bệnh vậy.”

Từ Tri Diệu nằm bò trên bàn, “Chao ôi, không được rồi, tôi mệt quá, tôi muốn ăn bánh bao, Lục Sênh cậu đi mua giúp tôi. Tôi muốn bánh bao nhân thịt heo cái trắng, còn muốn bánh trứng, cháo kê!”

Lục Sênh mua rất nhiều thức ăn, chất thành đống trước mặt hai người, như một ngọn núi nhỏ.

Vận động viên bởi vì hoạt động nhiều, nên ăn cũng nhiều, mỗi lần bác gái nhân viên căng tin xới cơm đều có một loại ảo giác mình đang đảm nhận chức vụ nuôi heo.

Môn đầu tiên vào buổi sáng là số học, Lục Sênh sẽ không bỏ qua. Trước khi vào lớp Từ Tri Diệu nộp đề thi cậu làm tối hôm qua cho thầy Khang, lúc tan học, thầy Khang lại gọi cậu đi.

Bởi vì Từ Tri Diệu cảm thấy mình “Mệt quá”, cho nên Lục Sênh tiếp tục đi theo.

Thầy Khang quan sát Từ Tri Diệu một lúc, nét mặt quý dī, hỏi, “Đề này là em tự làm?”

“Đúng ạ.”

“Không xem sách tham khảo?”

“Không.”

Thầy Khang run rẩy nhìn đề thi, có chút cảm khái thở dài, “Loại thiên phú này, thật sự, haizz, có chính là có, không có chính là không có.”

Lục Sênh tò mò hỏi, “Thầy Khang, Từ Tri Diệu đều làm đúng hết rồi sao?”

“Sai một câu.”

“Ồ, Từ Tri Diệu cậu vậy mà lại làm sai một câu?” Lục Sênh có chút không thể tưởng tượng nổi, về mặt “Cậu cũng có ngày hôm nay”.

Từ Tri Diệu hơi tiếc nuối.

Thầy Khang nóng nảy, “Các em đây là về mặt gì? Sai một câu rất bất ngờ sao? A, đúng, chính là bất ngờ - - người bình thường làm loại đề thi này có thể đúng một câu đã không tệ! Đây là đề thi Olympic đó!” Bởi vì tâm tình kích động, ông nói chuyện phun cả nước bọt, vừa nói còn vừa vỗ cái bàn.

Từ Tri Diêu: “Thầy không nên tức giận, thầy nhìn xem, thầy dọa hồng sư muội em rồi.”

“...” Mẹ nó vì sao đột nhiên lại muốn bóp chết thằng nhóc này.

Kế tiếp, thầy Khang hỏi Từ Tri Diêu làm đề thi này mất bao lâu, biết được cậu làm đến rất khuya, cuối cùng điệu bộ của thầy Khang lại trở nên nghiêm túc: “Ừm, có điều người ra đề không cho phép em làm lâu như vậy.”

Ngoài miệng ông nói như vậy, trong lòng lại nghĩ: Dù sao cũng là lần đầu tiên làm đề thi Olympic, hơn nữa bình thường cậu học hành cũng không nghiêm túc, hiện tại có thể tự nghĩ ra đáp án đã nói lên thiên phú không tầm thường. Rất có khả năng bồi dưỡng.

Về phần bồi dưỡng như thế nào, còn phải suy tính một chút. Nhưng nói thế nào chẳng nữa, nhất định phải kéo thằng nhóc này vào đội tuyển thi Olympic.

Lúc Lục Sinh và Từ Tri Diêu đang đi học, Nam Phong lại ở bên ngoài phỏng vấn, anh phỏng vấn người ta.

Ngày hôm qua đăng thông báo tuyển bác sĩ cho vận động viên trên mạng, lúc ấy đã có người gửi sơ yếu lý lịch, Nam Phong suốt ruột tìm người, vì vậy liên lạc với đối phương, người bên kia vừa vặn không còn tại chức, hai người ăn nhậu với nhau, hẹn hôm nay tới phỏng vấn.

Về địa điểm phỏng vấn, Nam Phong cũng giữ lại chút đầu óc. Trường thể thao nghiệp dư Thụ Thanh nghiệp có tiếng là “Củi mực”, đối phương vừa nghe cái tên này hơn phân nửa sẽ quay đầu đi, bởi vậy, địa điểm phỏng vấn nhất định không thể ở trong trường.

Cuối cùng, anh chọn một quán cà phê ở trung tâm thương mại, quán cà phê trang hoàng thời thượng, hết sức yên tĩnh, thích hợp nói chuyện. Để tỏ lòng tôn trọng, anh còn cố ý đến sớm mười phút, ngồi cạnh cửa kính sát đất chờ đối phương, điễn đàn Lê Quý Đôn

Người đi ngoài đường qua lại, cảnh tượng hoặc là bình tĩnh hoặc là vội vã, như người cá bơi không ngớt trong biển rộng. Lúc bọn họ đi ngang qua quán cà phê đều không nhận được liếc mắt nhìn về cửa kính bên này: Đẹp trai, thật sự là sắc đẹp thay cơm...

Chờ mười phút, Nam Phong đã nhìn thấy người mình đợi.

Một cô gái hơn hai mươi tuổi, ngũ quan xinh đẹp, vóc dáng cao gầy, tóc dài xõa vai, mặc áo len trắng cùng váy ngắn kẻ caro, nhìn qua hết sức dịu dàng.

“Đình Tiểu Tiểu?”

“Đúng, ôi, anh là... A anh là Nam Phong!” Đình Tiểu Tiểu đột nhiên bùm miệng, thấp giọng hét lên kinh hãi.

Anh vẫn ngồi ‘bát phong bát động’(*), “Là tôi, mời ngồi.”

(*) Bát phong bát động: ‘bát phong’ nghĩa là tám ngọn gió bao gồm: Lợi (lợi lộc), Suy (hao tổn), Hủy (chê bai chỉ trích), Dự (gián tiếp khen ngợi người), Xung (trực tiếp ca tụng người), Cơ (dựm sự việc giả để nói xấu người), Khổ (gặp chướng duyên nghịch cảnh, thân tâm bị bức bách, khổ não), Lạc (gặp được duyên tốt, thuận cảnh, thân tâm vui vẻ, hân hoan). Câu này viết đầy đủ là “Bát phong xuy bát động” nghĩa là 8 ngọn gió thổi không động. Người học Phật luôn sống trong sự tỉnh thức, nên cho dù cuộc sống gặp thuận duyên hay nghịch duyên tâm của chúng ta cũng không bị động.

Sau khi ngồi xuống, Đình Tiểu Tiểu nghiêng người ra trước một chút, giống như muốn nhìn rõ người đàn ông ngồi đối diện. Vóc người cô rất tốt, lúc nghiêng về phía trước bộ ngực đầy đặn không tự chủ ép trên bàn, nhân viên phục vụ gọi món bước đến ánh mắt không cẩn thận quét thấy cảnh này, suýt nữa té ngã.

Sau đó khuôn mặt anh ta đỏ bừng nghe khách gọi món. Đình Tiểu Tiểu cẩn thận quan sát Nam Phong. Ngũ quan của anh so với thời điểm hai mươi tuổi hoàn toàn không có thay đổi, điểm khác biệt duy nhất, có lẽ là trên mặt nhiều hơn một vết sẹo. Ngược lại khí chất biến hóa rất lớn. Năm đó anh hăng hái không ai bì nổi cỡ nào, sau khi đã trải qua thăng trầm cuộc sống, hiện giờ trở nên yên lặng hơn, thuộc về loại bình tĩnh, trong mắt không mang theo chút gợn sóng.

Đình Tiểu Tiểu có chút thẫn thức. Cô thờ dãi, “Không ngờ thoáng một cái đã nhiều năm như vậy, năm đó tôi chính là fan cuồng của anh, lúc anh xảy ra chuyện tôi đã khóc bù lu bù loa. Haizz, thanh xuân của tôi, đều hiến tặng cho anh rồi.”

Nam Phong bình tĩnh nhìn cô, “Cô nói như vậy cũng sẽ không được cộng thêm bất kỳ điểm phỏng vấn nào đâu.”

Đình Tiểu Tiểu thật vất vả mới khơi dậy được một chút cảm xúc u buồn, bị anh nói thế, lập tức không nhận được trọn mắt. Cô hỏi, “Hiện tại anh làm huấn luyện viên tennis? Tại sao trên truyền thông một chút tin tức cũng không có? Anh quá vô danh rồi.”

“Bây giờ là tôi đang phỏng vấn cô.”

“... Được, người phỏng vấn Nam, xin ngài hỏi đi.”

Nam Phong cúi đầu liếc mắt nhìn tờ giấy A4 trên bàn - - anh đã in sơ yếu lý lịch của cô ra, hỏi, “Trước đây cô làm việc ở đội tuyển bóng bàn tỉnh, xin hỏi

vì sao cô lại tạm rời bỏ chức vị?”

Đình Tiểu Tiểu bĩu môi, “Quy định trong đó, không có ý nghĩa, không phải là cuộc sống tôi muốn trải qua.”

Nam Phong liếc cô một cái. Đôi mắt nhỏ dài tình xảo, ánh mắt trong trẻo, cười như không cười, anh nhìn thấy ngực cô run lên.

Anh hỏi cô: “Không phải là bởi vì bị khuyên rút lui?”

Mặt Đình Tiểu Tiểu biến sắc, ánh mắt có phần tránh né, “Anh, anh...”

Nam Phong bình tĩnh đặt sơ yếu lý lịch xuống, “Không cần khẩn trương, tôi đã có ý đồ dùng cô, đương nhiên sẽ sớm điều tra một chút.”

Đình Tiểu Tiểu rất ngoài ý muốn, “Anh cũng đã biết, anh không đề ý?”

“Chỉ cần không phải vì trình độ nghề nghiệp và đạo đức nghề nghiệp, tôi đều không đề ý.”

Đình Tiểu Tiểu quan sát đôi mắt anh, muốn tìm ra một chút trái lương tâm từ chỗ nào đó, hoặc là cái gì khác. Nhưng mà không có, ánh mắt của anh vẫn bình tĩnh như vậy, giống hệt biển sâu không hề gợn sóng. Cô không quá chắc chắn, nhỏ giọng lẩm bẩm lầu bầu, “Không phải là anh mơ ước sắc đẹp của tôi chứ?”

Nam Phong lười phản ứng cô. Anh lấy ra hai tờ giấy A4, đưa cho cô, “Đây là một phần đề thi tôi tự soạn, thời gian làm bài là ba mươi phút, chỉ cần cô làm sai một câu, tôi sẽ không tuyển dụng cô. Hiện tại...” Anh cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ, “Xin mời bắt đầu.”

Đình Tiểu Tiểu cũng nhìn theo đồng hồ của anh, “Đồng hồ của anh là chính hãng sao? Chính hãng có giá mấy trăm ngàn đi? Hay của anh là đồ nhái? Tổng mấy trăm ngàn mua đồng hồ có phải là hơi coi tiền như rác không...”

“Anh không nói lời nào thì sẽ chết sao.”

Sau đó Đình Tiểu Tiểu liền đặt sự chú ý lên đề thi, vừa nhìn thấy đề, cô hơi ngạc nhiên, “Oa! Đây là chữ anh viết sao? Thật đẹp!”

“Thời gian làm bài đã hết năm phút.”

“Vì sao?!”

“Tôi không thích người nói nhiều.”

Đình Tiểu Tiểu đành phải múa bút thành văn, vừa làm vừa lẩm bẩm, “Loại đề ‘Đau khuỷu tay tennis’(*) này cũng có thể kiểm tra sao? Quá coi thường tôi... ‘Đau cơ giọt nước’(*) thật đáng thương, làm không tốt sẽ tàn phế nha... Soạt soạt, sóng xung kích bên ngoài cơ thể, sự lựa chọn của bạn! ... Mẹ kiếp, đề này thật biến thái! Ặc, tại sao mình lại có thể nói tục, mình chính là một cô gái ưu nhã...”

(*) Một số chấn thương khi chơi tennis.

Nam Phong rất muốn nhắc chân rời đi. Nhưng nghĩ đến ánh mắt đáng thương của Lục Sinh cùng với gương mặt đỏ bừng tối qua của cô... Anh lại nhịn.

Qua hai tư phút, Đình Tiểu Tiểu trả lời xong, ném đề thi cho anh, sau đó xoa xoa cổ tay của mình, “Mẹ ơi, mệt chết tôi!”

Nam Phong kiểm tra lại đáp án của cô hai lần, vậy mà, không sai một chút nào...

Không rõ chính mình đang cao hứng hay thất vọng, Nam Phong hít sâu một hơi, nói, “Vấn đề cuối cùng.”

“Cái gì?”

Nam Phong: “Cô thích mẫu đàn ông nào?”

Đình Tiểu Tiểu khiếp sợ nhìn anh, về mặt “Mẹ kiếp, tôi cũng biết là anh mơ ước sắc đẹp của tôi”, thấy áp lực của Nam Phong có chút lớn. Anh giải thích, “Mong cô đừng hiểu lầm, tôi chỉ không hy vọng xảy ra phiền toái không cần thiết.”

Kỳ thực anh cũng không phải là người tự kỷ, nhưng trải qua những năm này... Anh không thể không tự kỷ.

Đình Tiểu Tiểu hát cảm lên, về mặt mỉm cười đáp, “A, tôi thích người nghe lời, ngoan ngoãn, tốt tính, biết làm nũng.”

Đàn ông biết làm nũng... Khẩu vị này thật là làm cho người ta không rét mà run...

Nói thế nào chẳng nữa Nam Phong rất yên tâm. Anh vừa sắp xếp sơ yếu lý lịch cùng đề thi, vừa nói, “Chúc mừng cô vượt qua vòng sơ khảo.”

Đình Tiểu Tiểu há hốc miệng, “Còn, còn có vòng hai hả?”

“Đúng vậy.”

“Vòng hai người phỏng vấn là à?”

“Lục Sênh.”

“... Ai cơ?”

Nam Phong đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô, nét mặt bình tĩnh lại có chút lạnh nhạt, “Nếu như học sinh của tôi không thích cô thì tôi cũng không thể tuyển dụng cô.”

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Ai tốt hơn

Edit: Peiria

Nam Phong muốn cho Lục Sênh và Từ Tri Diệu “dùng thử” Đinh Tiểu Tiểu trước. Anh mang cô tới trường thể thao Thụ Thanh, Đinh Tiểu Tiểu vừa mới xuống xe taxi, nhìn thấy công trường Thụ Thanh, lập tức quay đầu bước đi.

Nam Phong phản ứng rất nhanh, giữ bả vai cô lại, “Công chính ở chỗ này, cô chạy đi đâu?”

“Tôi không làm” Đinh Tiểu Tiểu nói xong, bỏ chạy thực mạng.

Nam Phong nghĩ thầm, cô gái này này hơn phân nửa là có bệnh, không cần cũng được.

Bởi vì Đinh Tiểu Tiểu chạy quá nhanh lại không nhìn đường, “rầm” một cái, cô đụng phải một người.

Chủ nhiệm Đinh: (◉_◉)

Đinh Tiểu Tiểu: Σ (° Δ ° |||)

Hai người ngơ ngác nhìn đối phương mấy giây, chủ nhiệm Đinh lên tiếng, trong giọng nói tràn đầy nghi hoặc: “Tiểu Tiểu?”

Đinh Tiểu Tiểu rút cổ lại, “Ba...”

Nam Phong: - _-#

Bất ngờ trước màn kịch cầu huyết, tâm tình anh có chút khác thường.

Chủ nhiệm Đinh hỏi, “Tại sao con không đi làm? Đến đây làm cái gì?”

“Con, con đến tìm ba chơi nha!”

Nam Phong có phần không nhìn được, vì trả thù ba con họ quen biết nhau khiến tình thân anh bị đã kích, anh quyết định vạch trần cô gái này: “Chủ nhiệm Đinh, con gái ông đã nộp đơn làm bác sĩ riêng của tôi.”

“Cái gì?!” Chủ nhiệm Đinh kinh hãi không nhẹ, “Tiểu Tiểu, là thật ư? Không phải là con ở đội tuyển tỉnh sao? Đây, sao lại thế này?”

Đinh Tiểu Tiểu hung hăng trừng Nam Phong một cái, nhưng người đằng sau vẫn ung dung khoanh tay xem náo nhiệt, chỉ còn thiếu cầm chút hạt dưa đậu phộng nước khoáng trong tay nữa thôi.

Thấy con gái không nói lời nào, chủ nhiệm Đinh chủ nhiệm bắt đầu găm thét: “Con giải thích rõ ràng cho ba, chuyện này rốt cuộc là thế nào!”

Cô nhỏ giọng đáp, “Chính là những gì ba vừa nhìn thấy đó...”

“Con, con...” chủ nhiệm Đinh sắp tức chết rồi, lồng ngực phập phồng kịch liệt, làm bộ muốn đánh Đinh Tiểu Tiểu. Đinh Tiểu Tiểu chạy còn nhanh hơn thỏ, lượn hai vòng, cuối cùng trốn sau lưng Nam Phong, nhanh chóng giải thích: “Con cũng không có biện pháp nha! Nam sinh trong đội đều thâm mến con, còn vì con mà đánh nhau! Đánh nhau không chỉ một lần! Đội tuyển tỉnh cảm thấy con là hồng nhan họa thủy, liền khai trừ con! Hu hu hu, xinh đẹp là lỗi của con sao! Con không có quyền rũ ai! Sao mệnh con khổ như vậy, mẹ mất sớm, không có ai thương con, hu hu hu...”

Nam Phong nghĩ thầm, lời nói dối này thực sự có trăm ngàn sơ hở.

Nhưng chủ nhiệm Đình lại tin là thật.

Có lẽ... Ông ấy cảm thấy ‘khuê nữ’ nhà mình thực sự khuynh quốc khuynh thành, độc nhất vô nhị đi.

Chủ nhiệm Đình có chút vô lực, hỏi, “Vậy con định làm sao bây giờ?”

Đình Tiểu Tiểu đáng thương lộ đầu ra, “Cho nên con đến nơi này của huấn luyện viên Nam nộp đơn. Ba, hóa ra huấn luyện viên Nam dạy ở trường thể thao của ba, tại sao cho tới bây giờ ba đều không nói với con?”

Chủ nhiệm Đình trừng mắt nhìn cô, “Còn không phải là sợ con khổ sở sao.”

Khi Lục Sênh và Từ Tri Diệu trở lại Thụ Thanh, chứng kiến một chị gái xinh đẹp đứng bên cạnh huấn luyện viên Nam. Tuấn nam mỹ nữ sóng vai đứng chung một chỗ, rất xứng đôi... d/đ'l/q\đ

Lục Sênh nhìn thoáng qua Nam Phong, nhỏ giọng hỏi, “Huấn luyện viên, đây không phải là bạn gái của anh chứ?” Không biết rõ vì cái gì mà lúc hỏi vấn đề này, tâm tình cô có chút thấp thỏm, giống như là bướm bướm phát run.

Đình Tiểu Tiểu nghe thấy vậy, cười ha ha một tiếng, cười đến run rẩy hết cả người, “Ha ha ha người bạn nhỏ, em đúng là có mắt nhìn, chị chính là bạn gái của huấn luyện viên các em! Em xem bọn chị có xứng đôi hay không?” Cô nói, một tay ôm lấy bả vai Nam Phong, mặt nhẹ nhàng kẻ sất.

Nam Phong mặt không chút thay đổi giờ tay, bàn tay đặt trên mặt Đình Tiểu Tiểu, không chút thương hương tiếc ngọc, đẩy ra.

“Ai da!” Đình Tiểu Tiểu giống như củ khoai tây thối nát bị vứt bỏ, lui về sau mấy bước.

Từ Tri Diệu kéo vạt áo của Lục Sênh, “Đàn ông bình thường ứng xử sẽ không đối xử với bạn gái của mình như vậy đi.”

Lục Sênh rất tán thành, đột nhiên nhìn Đình Tiểu Tiểu thuận mắt không ít.

Đình Tiểu Tiểu không hề tức giận, cười hi hi đến gần, quan sát hai đứa bé, cười nói, “Em chính là Sênh Sênh đi? Em chính là Diệu Diệu đi? Hân hạnh hân hạnh, chị là bác sĩ tư nhân của các em Đình Tiểu Tiểu.”

Sênh Sênh...

Diệu Diệu...

Từ Tri Diệu nhẹ nhàng liếc mắt: “Chị gái, tôi với chị thân quen lắm sao? Xin đừng tùy tiện đặt nickname cho người khác.”

“Đây không phải là nickname, đây là xưng hô thân mật.”

“Xưng hô thân mật cũng không cần.”

“Tại sao? Chị cảm thấy gọi ‘Diệu Diệu’ rất đáng yêu nha.”

“Như con gái.”

“Không sao, cậu lớn lên rất giống con gái.”

“...” Từ Tri Diệu sụp đổ, đáng thương liếc mắt nhìn Nam Phong, “Huấn luyện viên... Có thể để cho chị ta ở đâu thì về chỗ đó hay không?”

Nam Phong: “Không thể.”

Từ Tri Diệu: QAQ

Sau đó, Từ Tri Diệu gần như ở dưới trạng thái nổ tung bắt đầu huấn luyện. Đầu tiên là khởi động làm nóng cơ thể, chạy vòng, bật nhảy gì gì đó.

Đình Tiểu Tiểu bên ngoài sân: “Sênh Sênh! Cố gắng lên! Diệu Diệu! Cố gắng lên!”

Bịch!

Từ Tri Diệu đang bật nhảy thì ngã xuống đất. Cậu đứng dậy giận dữ nói, “Chị cảm mệt!”

“Diệu Diệu, không cần thẹn thùng!”

... Mẹ nó ai thẹn thùng!

Từ Tri Diệu ôm ngực, rống giận: “Đình Tiểu Tiểu, chị đừng ép tôi!”

Đình Tiểu Tiểu cười run rẩy hết cả người: “Điều Điều ~~~ “

“Tiểu Đình Đình!!!!” (*)

(*) Khu, ‘tiểu đình đình’ = ‘tiểu JJ’, ‘tiểu JJ’ mọi người hiểu hết rồi ha :v

“...”

Thế giới yên tĩnh .

Lục Sênh nhìn vẻ mặt khác thường của mọi người, trầm tư một chút, cẩn thận suy nghĩ hàm nghĩa của ba chữ này. Cô đỏ mặt, làm bộ không biết Từ Tri Điều, lặng lẽ trốn ra xa một chút tiếp tục bật nhảy.

Từ Tri Điều: ㄟ_ㄟ sư muội cậu không cần như vậy, tôi cũng là bị bức ép...

Từ Tri Điều hi sinh tiết tháo đổi lấy hòa bình thế giới, duy trì đến khi huấn luyện kết thúc. Sau đó bọn họ vận động thả lỏng, tiết mục thi vòng hai của Đình Tiểu Tiểu bắt đầu.

Lục Sênh nằm sấp trên tấm thảm, để Đình Tiểu Tiểu giúp cô mát xa toàn thân. Đình Tiểu Tiểu vừa xoa bóp vừa om sòm, “Sênh Sênh, khung xương của em thật tốt, đúng là mỹ nhân tài! Oa oa oa xương bướm thật tuyệt, eo thật nhỏ chân thật dài... Chân em đẹp quá, chị thật hâm mộ...”

Nam Phong cúi đầu, tiện tay nhặt được một quả bóng tennis, nhẹ nhàng ném đi.

Bịch - - Tennis nện vào gáy Đình Tiểu Tiểu.

Nam Phong: “Câm miệng.”

Trong lòng Từ Tri Điều âm thầm gợn ngón tay cái với huấn luyện viên Nam.

Xoa bóp một lát, Đình Tiểu Tiểu hỏi Lục Sênh, “Thoải mái không?”

“Ừm.” Lục Sênh nhẹ nhàng đáp một tiếng, giọng điệu có chút lười biếng, giống con mèo nhỏ ngủ gật.

“So với người trước kia đầm bóp cho em thì thế nào?”

Nam Phong nghe thấy vấn đề này, không tự chủ nhướn mày, quét mắt đến chỗ Lục Sênh.

Lục Sênh đang nhắm mắt lại hưởng thụ Đình Tiểu Tiểu mát xa, vẻ mặt say mê. Hiện tại toàn thân cô thoải mái giống như nằm trên bông, nghe thấy vấn đề này, liền dựa theo tình hình thực tế đáp, “Tốt hơn lúc trước.”

Đình Tiểu Tiểu lấy được khẳng định, thật cao hứng, càng thêm khoe khoang.

Sau khi xoa bóp cho Lục Sênh xong, Đình Tiểu Tiểu xoa xoa tay nhào tới bên cạnh Từ Tri Điều, cười lạnh, “Ha ha ha ha ha...”

Từ Tri Điều: QAQ

Lục Sênh đứng dậy, tùy ý hoạt động một cái, cảm giác toàn thân thoải mái. Cô cười cười, vừa ngẩng đầu đã phát hiện huấn luyện viên đứng ngay trước mắt.

Hàng lông mày gọn gàng của anh khẽ nhíu, con ngươi không nhúc nhích nhìn cô chằm chằm. Ánh mắt trong trẻo mà thâm trầm, làm da đầu cô căng lên, tim đập có chút rối loạn.

Lục Sênh nuốt nước miếng, hỏi, “Huấn luyện viên, làm sao vậy?”

Nam Phong đột nhiên gập ngón trỏ, gõ nhẹ hai cái trên trán cô, giọng anh trầm thấp dễ nghe giống như dây đàn, “Nha đầu không có lương tâm”

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Đại hội thể thao thành phố

Edit: Peiria

Qua vài ngày, lúc Từ Tri Điều đi học, thầy Khang lại cho cậu một tờ đề thi, bảo cậu suy nghĩ làm, không hiểu thì hỏi lại. Mấy ngày nay thầy Khang suy tính thật lâu, các loại phương pháp bồi dưỡng Từ Tri Điều đều nghĩ ở trong đầu một lần, cuối cùng đưa ra kết luận là: Đứa nhỏ này không cần phương pháp.

Tính cách của Từ Tri Điều không tập trung, lười biếng thành tính, bò không uống nước(*) nếu ép buộc, chỉ sợ sẽ hoàn toàn ngược lại, không bằng hiện tại lợi dụng đam mê của cậu trước, bảo cậu làm bài. Về sau nhìn tình huống lại tiến hành hướng dẫn một cách thích hợp.

Lấy thiên phú của cậu, chỉ cần có đam mê làm đề thi, từ trong đề thi cảm thấy vui vẻ, quá tốt.

Mục đích ban đầu khi tổ chức thi Olympic các môn khoa học chính là vì khai quật những đứa trẻ có thiên phú và đam mê ở mỗi một môn, mà không phải là vì tuyển đi du học. Chỉ là bây giờ rất nhiều người vì muốn vào đại học danh tiếng mà học tập đi thi Olympic, lên lớp phụ đạo, dùng ‘chiến thuật biển’(*) tìm kiếm quy luật giải đề, thậm chí là gian lận giải thưởng... Khiến cuộc thi này trở nên biến dạng hết.

(*) chiến thuật biển: gần giống như kiểu học tủ, chỉ làm mấy mớ mà không hiểu được vấn đề.

Thiên phú và đam mê, hai thứ này Từ Tri Điều cũng không thiếu.

Có điều, hiện tại đam mê của Từ Tri Điều tạm thời đang bị thứ khác hấp dẫn.

- - Thượng tuần tháng mười một tổ chức Đại hội thể dục thể thao toàn thành phố. Hạng mục Tennis chia thành ba nhóm tuổi: U14, U18, nhóm trưởng thành. Từ Tri Điều và Lục Sênh đều ở nhóm tuổi U18, bọn họ không chỉ có thể đăng ký đánh đơn, còn có thể cùng nhau đánh đôi.

“Cuối cùng cũng có thể đánh đôi cùng sư huynh!” Từ Tri Điều rất vui vẻ, giơ tay, nhảy mất ra hiệu cho Lục Sênh, “Lục Sênh, chờ sư huynh mang cậu quét ngang đại hội thể thao thành phố!”

Lục Sênh cũng là bộ dạng thoải mái mãn nguyện, cô hé miệng nở nụ cười, chạm tay với cậu một cái. Bàn tay của Từ Tri Điều lớn gấp đôi của cô, trong khoảnh khắc bàn tay hai người chạm vào nhau, cậu cảm giác trong lòng bàn tay vô cùng mềm mại, lúc thu tay lại, xúc cảm kia dường như vẫn còn được lưu giữ, thật lâu không có tan đi.

Đại hội thể thao thành phố T tương đối đặc biệt, mặc dù tên là Đại hội thể dục thể thao “Thành phố”, kỳ thực lại mang quy mô Đại hội thể thao cấp “Tỉnh”, bởi vì bản thân thành phố T là thành phố trực thuộc trung ương.

Tuy nhiên, cho dù là cấp tỉnh, nhưng vẫn là Đại hội thể dục thể thao tổng hợp, không có tính đối kháng mạnh như thi đấu chuyên nghiệp. Giải đấu Tennis chuyên nghiệp có rất nhiều, vận động viên có thực lực cũng rất nhiều, họ cũng không có tinh lực (tinh thần + thể lực) tham gia một Đại hội thể dục thể thao cấp tỉnh để tìm cảm giác tồn tại.

Đối với vận động viên mà nói, 16-18 tuổi là độ tuổi tương đối đặc biệt. Đứa trẻ trong độ tuổi này có rất nhiều áp lực học tập, nếu như không phải là đi theo con đường làm vận động viên chuyên nghiệp, hơn phân nửa sẽ hoàn toàn buông tha cho việc luyện tập thể dục. Mà muốn trở thành vận động viên chuyên nghiệp, điều kiện tiên quyết nhất chính là ở trong trường thi đấu có biểu hiện không tầm thường, chứng minh ở phương diện này mình quả thực có tiềm lực có thể bồi dưỡng.

Rất nhiều cha mẹ đều so sánh hiệu quả và lợi ích, đứa trẻ học cái gì, làm cái gì, điều kiện tiên quyết thường không phải là đam mê, mà là về sau tìm được công việc gì, kiếm được bao nhiêu tiền, có thể vượt qua mọi người hay không. “Đam mê” gần như bị xếp cuối cùng.

Cho nên hiện tại Đinh Tiểu Tiểu chứng kiến Lục Sênh và Từ Tri Điều chạm tay vì một Đại hội thể dục thể thao cấp tỉnh, cô cảm thấy rất kỳ quái, “Hai người các em là thế nào? Chưa từng thi đấu?”

“Đã từng, nhưng là vào bốn năm trước .”

Đinh Tiểu Tiểu tròn trĩnh mắt, vẻ mặt shock toàn tập, có chút không tin hỏi Nam Phong, “Làm phiền cho tôi hỏi một chút, anh chính là dẫn dắt học sinh như vậy? Bốn năm không được thi đấu?”

“Câm miệng.”

“Này...”

“Xin lỗi, phản xạ có điều kiện.”

“...” Cô rất âm ỉ.

Tiếp theo, Nam Phong giải thích đơn giản nguyên nhân Lục Sênh và Từ Tri Điều hơn bốn năm không thi đấu một phen.

Lục Sênh mới thật sự bắt đầu học tennis vào bốn năm rưỡi trước, trận đấu duy nhất cô tham gia là vào thời điểm học tennis được bốn tháng, tại vòng 1 giải quần vợt dành cho thanh thiếu niên toàn thành phố, lúc ấy cô bị Nam Ca nhỏ hơn một tuổi đánh cho không ngóc đầu lên được, khí thế hoàn toàn không có. Sau cuộc tranh tài lần đó, Nam Phong phát hiện mình quá nóng nảy, trước khi kỹ thuật của Lục Sênh đạt tới trình độ tiêu chuẩn hoàn toàn không thể tham gia bất kì trận đấu có tính đối kháng nào, nếu không sẽ liên tục thua, thua và thua, tạo thành đả kích trí mạng đối với tâm hồn của đứa trẻ vị thành niên. Khiến cô không có cách nào tự tin trong những trận đấu sau này.

Cho nên kể từ sau khi đó, anh không cho Lục Sênh tham gia bất kì trận đấu nào nữa.

Còn lý do tại sao Từ Tri Diêu cũng không tham gia, ừm, người này không muốn tham gia, Nam Phong sẽ theo cậu.

Nghe Nam Phong giảng đạo xong, Đinh Tiểu Tiểu hỏi, “Nam Ca là em gái anh sao?”

Lục Sênh và Từ Tri Diêu đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn cô. Mặc dù đầu óc chị gái này không quá bình thường, nhưng mà góc độ nhìn nhận vấn đề vô cùng xảo quyết, trực giác của cô ấy thật sắc bén!

Đinh Tiểu Tiểu che miệng, cười đến run rẩy hết cả người, “Đừng mê luyện tôi, tôi chỉ là nghe cha tôi nói nói.”

Lục Sênh, Từ Tri Diêu: -_-#

Thi đấu tennis của Đại hội thể dục thể thao thành phố, là “cuộc chiến trở lại” Nam Phong tỉ mỉ lựa chọn cho Lục Sênh. Giải đấu cấp bậc này, trình độ của tuyển thủ bình thường, thích hợp với lính mới là Lục Sênh, vừa có thể cảm nhận không khí trận đấu, tích lũy kinh nghiệm thi đấu, cũng sẽ không bị đánh bại.

Sự thật cũng đúng như Nam Phong đoán, Lục Sênh thuận lợi đi tiếp, vượt qua bốn vòng chiến đấu hăng hái, tiến vào bán kết.

Duy nhất có một điểm không quá thuận lợi, Nam Phong cảm thấy Lục Sênh không phát huy được trình độ tương xứng của cô... Cô còn có thể chơi tốt hơn.

Ngay cả Đinh Tiểu Tiểu đầu óc có vấn đề cũng phát hiện ra điểm này, cô thờ dài nói: “Hình như Sênh Sênh có chút do dự, haizz?” Không đợi Nam Phong trả lời, cô lại lẩm bẩm, “Nhưng mà kinh nghiệm thi đấu của cô ấy không đủ, trong cuộc thi tay chân không thoải mái cũng coi như bình thường.”

Nam Phong an ổn ngồi ở khán đài, đan hai tay đặt trên đầu gối, ánh mắt vẫn luôn dừng lại ở trong sân, ánh mắt trầm tĩnh, như biển sâu không thấy đáy.

Trận đấu này, bất luận là tố chất thân thể hay kỹ thuật, Lục Sênh đều chiếm ưu thế, cuối cùng đánh ba séc, giành được chiến thắng, tiến vào chung kết.

Lúc Lục Sênh đi ra, màu đỏ bừng trên khuôn mặt do vận động còn chưa tan hết, mấy sợi tóc con trên trán ướt nhẹp, dính vào làn da, càng đen đậm như mực. Mí mắt cô khẽ chớp vài cái, đôi mắt trong veo nhìn chung quanh, lúc thấy Nam Phong, đột nhiên cô cúi đầu xuống, không dám nhìn anh.

Cô cũng biết mình đánh không tốt lắm.

Bởi vì lượng vận động quá lớn, quần áo thể thao cộc tay đều bị mồ hôi thấm ướt, mặt ngoài bộ đồ màu trắng tinh xuất hiện một mảng ướt đẫm.

Nam Phong muốn nói “Em đánh với người kia chỉ cần hai séc”, nhưng khi nhìn bộ dạng nhếch nhai mồ hôi khi đi ra của cô, anh bỗng có chút không đành lòng. Dù sao vẫn là đứa bé, tâm tính không ổn định.

Có lẽ, yêu cầu của anh thật sự hơi cao.

Vì vậy anh chỉ nhân nhặt hỏi, “Có lạnh hay không?”

Lục Sênh lắc đầu, “Không lạnh.”

“Mau đi thay quần áo đi, đừng để cảm mạo.”

“Vâng.”

Cứ như vậy, trao đổi hai câu không mặn không nhạt xong, Lục Sênh đi thay đồ, sau đó cùng Nam Phong và Đinh Tiểu Tiểu sang sân khác xem trận đấu của Từ Tri Diêu.

Từ Tri Diêu hoàn toàn ngược lại với Lục Sênh, trạng thái của cậu hết sức thả lỏng, gần như không khác gì lúc huấn luyện. Tuổi còn nhỏ, phong cách chơi bóng đơn giản, nhưng đường bóng có chút... bí ối. Sức lực của cậu không chiếm ưu thế, đánh phải dùng kỹ thuật đền bù. Giao bóng chéo qua tuyến giữa, thời điểm giăng co ở góc đối nhau đột nhiên đánh trái bóng thẳng tắp khiến đối thủ đập ‘Phong hỏa luân’(*) cũng không kịp cứu bóng, chạy đến trước lưới bỏ nhỏ, còn đặc biệt thích dùng động tác giả quấy nhiễu phán đoán của đối thủ.

(*) Phong hỏa luân, Vòng cần khôn và Lạ hồn thiên là 3 bảo bối của Na Tra.

Đinh Tiểu Tiểu cảm thán tự đáy lòng: “Thật đồng tình với Tiểu Mập Mập kia!”

“Tiểu Mập Mập” là ám chỉ đối thủ của Từ Tri Diêu. Kỳ thực người ta cũng không “Tiểu”, cũng không tính là “Mập”, có điều so sánh với Từ Tri Diêu, vóc dáng hơi thấp, đáng người hơi lộ vẻ trắng kiện.

Lục Sênh có chút hâm mộ, “Từ Tri Diêu làm động tác giả thật tốt.” Cho nên, cậu ta mới là người thừa kế hoàn mỹ của huấn luyện viên Nam..

Đột nhiên, Nam Phong gọi cô, “Lục Sênh.”

“Dạ?” Lục Sênh nghiêng đầu nhìn hắn.

Nam Phong nhìn cô. Ánh mắt anh bình tĩnh, dường như ngăn cách với tiếng ồn ào xung quanh. Anh chớp mấy môi, nói, “Anh là lần đầu tiên làm huấn luyện viên.”

“A?” Lục Sênh nghiêng đầu, không giải thích được đây là ý gì.

“Cho nên...” Anh tiếp tục nói, “Anh cũng là lính mới, cũng không có kinh nghiệm. Lời anh nói, không nhất định là hoàn toàn chính xác. Nếu như em phát hiện ra có vấn đề gì, lập tức phải trao đổi cùng anh.”

“Vâng.” Lục Sênh lại cúi đầu. Anh... Vẫn còn có chút mất hứng sao? Bởi vì biểu hiện hôm của cô.

Ý nghĩ này khiến tâm tình cô hơi sa sút, nét mặt ảm đạm đi một chút.

Đình Tiểu Tiểu giữ lấy bả vai Lục Sênh, chẳng hề để ý nói, “Trẻ nhỏ đều phải trải qua rèn luyện mới có thể trưởng thành, huấn luyện viên Nam anh nghĩ thoáng chút đi.”

Sau đó lại tiếp tục xem trận đấu. Từ Tri Diệu đánh hai séc, dễ dàng loại bỏ đối thủ. Về sau Tiểu Mập Mập từ chối cùng Từ Tri Diệu nắm tay, khóc đi ra ngoài sân.

Từ Tri Diệu gác vợt tennis đi đến, lúc nhìn thấy Lục Sênh, lắc đầu thở dài, “Haizz, sau lưng mỗi người đàn ông thành công, đều có một đám vật hi sinh yên lặng trả giá.”

Một lời nói, khiến câu “Chúc mừng” đến cửa miệng của Lục Sênh đành phải nuốt trở vào.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Trận chung kết đơn nữ

Edit: Peiria

Ngày tranh tài thứ tám môn Tennis Đại hội thể thao thành phố, định ra danh hiệu quán quân đơn nữ.

Trước trận chung kết trước một ngày, Nam Phong giảm bớt lượng huấn luyện, buổi tối còn cho Lục Sênh và Từ Tri Diệu cùng nhau xem video thi đấu.

Video thi đấu là về đối thủ ngày mai của Lục Sênh.

Người này tên là Vương Thụy Tuyết, năm nay 17 tuổi, là học viên trường Tỉnh Anh. Khéo nhất chính là, huấn luyện viên của cô ấy là huấn luyện viên Lý.

Đúng, chính là người từng dạy học tại trường thể thao Thụ Thanh, về sau bị Tỉnh Anh đào đi, huấn luyện viên Lý.

Vương Thụy Tuyết tiến vào vòng trong thuận lợi hơn so với Lục Sênh, mỗi trận đấu đều quét ngang đối thủ với tỷ số 2 : 0, có thể thấy thực lực không tầm thường. Lục Sênh nghiêm túc xem xong video cắt nối biên tập lại trận đấu của Vương Thụy Tuyết, phát hiện phong cách thi đấu của đối thủ này có rất nhiều biến hóa. Loại “Biến hóa” này cũng không phải loại “Biến hóa” của Từ Tri Diệu, mà là Vương Thụy Tuyết có thể đứng trước đối thủ có phong cách khác nhau, thay đổi cách thức ứng phó khác nhau, năng lực tự điều chỉnh của cô ấy rất tốt.

Nam Phong nhấn nút tạm dừng, hình ảnh dừng ở động tác Vương Thụy Tuyết nắm tay hông lớn sau khi thắng bán kết. Máy quay ghi hình hết sức chân thật, qua những chi tiết rất nhỏ, Lục Sênh vẫn có thể cảm nhận được sự sắc bén không thể chống đỡ.

Nam Phong hỏi Lục Sênh, “Cảm giác như thế nào?”

Ánh mắt trong suốt của Lục Sênh dừng lại trên hình ảnh mờ hồ đó, “So với trong dự liệu của em còn lợi hại hơn.”

Nét mặt Từ Tri Diệu cũng chuyển sang nghiêm túc, lắc đầu thở dài, “Người này không dễ đánh bại, sự muội không cần có áp lực.”

Nam Phong nhìn Lục Sênh, hỏi tới, “Lợi hại ở chỗ nào?”

Cô suy nghĩ một chút, chớp mấy môi, nhỏ giọng nói, “Người này, dạng đối thủ nào cũng có thể đánh... Kỹ thuật cực kỳ toàn diện.”

“Toàn diện nghĩa là bình thường.”

Trong lòng chột động, Lục Sênh ngược mắt nhìn anh. Ánh mắt anh lúc nào cũng dịu dàng và yên tĩnh như vậy, phảng phất như có sức mạnh trấn an lòng người. Cô do dự, hỏi, “Vậy em phải ứng phó thế nào?”

“Tùy tiện đánh.”

“Tùy tiện đánh? Hướng dẫn của anh cũng quá tùy tiện đi?”

Ngày hôm qua Đinh Tiểu Tiêu không có tham gia bàn bạc chiến thuật, hôm nay nghe thấy hướng dẫn lúc trước, quả thực không thể hiểu nổi. Dựa vào Nam Phong là “Thiếu niên thân tượng”, “Hồi ức thanh xuân” của cô, ngay từ đầu cô đối với vị này là thực sự tín nhiệm, nhưng trải qua mấy ngày tiếp xúc, càng ngày cô càng có cảm giác người này không đáng tin...

Nam Phong không muốn nói chuyện với Đinh Tiểu Tiêu, trên thực tế anh không bảo cô “Câm miệng” đã coi như cố gắng khắc chế phản xạ có điều kiện lắm rồi.

Từ Tri Diêu không kìm nén được tinh thần khoe khoang, chen miệng giải thích, “Đường bóng của Vương Thụy Tuyết không có đặc điểm rõ ràng, như vậy sẽ không có cách nào chuẩn bị phương án ứng phó. Nói trước cũng vô dụng, không bằng để sư muội tùy tiện đánh... Là như vậy phải không huấn luyện viên?”

Ánh mắt Nam Phong đuổi theo bóng dáng của Lục Sênh, đột nhiên cất giọng, “Cô ấy quá vâng lời.”

Quá vâng lời thì lời anh nói sẽ trở thành gánh nặng của cô.

Bởi vì là trận chung kết, hiện trường hôm nay người xem tăng không ít. Hiệu trưởng Vệ và chủ nhiệm Đinh cũng tới, năm người ngồi một hàng, chính giữa là Nam Phong, bên trái anh là Đinh Tiểu Tiêu và chủ nhiệm Đinh, bên phải là Từ Tri Diêu và hiệu trưởng Vệ, vì muốn tăng thanh thế, bọn họ còn yêu cầu làm một lá cờ màu đỏ, trên mặt in chữ “Thụ Thanh! Cố gắng lên!”.

Trong sân, Lục Sênh vừa ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy lá cờ tươi đẹp này.

Vương Thụy Tuyết cao 1m73, dáng người khỏe mạnh Lục Sênh, mày rậm mắt to, thoát nhìn là người sáng khoái. Lúc cô ấy đi qua bắt tay Lục Sênh, còn vỗ vỗ bả vai cô, “Cố gắng lên.”

Người xa lạ thân thiết làm cho nội tâm Lục Sênh âm áp, cô cười một cái, “Ừm, cậu cũng vậy.”

Trọng tài dùng phương thức ném đồng xu chọn ra bên giao bóng, Vương Thụy Tuyết giành quyền giao bóng ở séc đầu tiên.

Quả bóng đầu tiên từ phía đối diện bay tới, Lục Sênh có cảm giác không đúng lắm, còn chưa kịp ngẫm nghĩ, hai tay lập tức vung vợt đánh trở lại, mặc dù có chút bất ngờ, cũng may kiến thức cơ bản của cô vững chắc, đánh bóng như vậy gần như chính là bản năng.

Cô chủ yếu sử dụng tay trái, trở tay (có nghĩa là tay không thuận) tương đương với tay thuận của Vương Thụy Tuyết, bởi vì cú trả giao bóng này không có lực công kích, Vương Thụy Tuyết đánh trở lại đường cũ, tiếp tục công kích trở tay của cô.

Lúc này Lục Sênh cũng kịp phản ứng vấn đề ở nơi nào - - tốc độ đánh bóng của Vương Thụy Tuyết tăng lên rồi! So với trong video thi đấu trước khi vào chung kết đã tăng rất nhanh, cô ấy không thể nào trở nên mạnh mẽ sau một đêm, giải thích duy nhất chỉ có thể là, trận đấu lúc trước cô ấy giữ sức.

Trái tim Lục Sênh co rút mãnh liệt, tinh thần bắt đầu căng lên, không dám buông lỏng một chút nào.

Vương Thụy Tuyết hiển nhiên đã phát hiện ra, biết rõ Lục Sênh dùng tay trái, bởi vậy liên tục tìm kiếm đột phá từ trở tay của cô. Lục Sênh biết tông ý đồ của cô ta, khi đường bóng chéo đánh tới lần nữa, Lục Sênh bất thành linh sang phải một bước, khiến điểm rơi của bóng tennis đổi về bên phải, vì vậy vị trí trở tay biến thành vị trí thuận tay.

Vung vợt, đánh bóng. Quỹ đạo quả bóng tennis quỹ đạo gần như song song với đường biên, giống hệt một lưỡi đao nhọn nhui, thẳng tắp lướt qua mảnh lưới màu trắng.

Bóng thẳng!

Trong thi đấu tennis, bóng thẳng có tỉ lệ hỏng thấp hơn bóng chéo sân, khó đánh hơn, cũng dễ dàng phát động tấn công hơn, nhất là khi đối phương còn đứng ở vị trí khác.

Lục Sênh biến phòng ngự thành phản công, làm cho Vương Thụy Tuyết rơi vào thế bị động, lập tức chạy cứu bóng. Kỳ thực, từ lúc Lục Sênh cất bước, Vương Thụy Tuyết đã phát giác ra ý đồ của cô, nhưng mà muốn chạy từ đầu này sân bóng này đến đầu kia, phải vượt qua khoảng cách rất lớn, cho dù nhận ra được, cũng không làm nên chuyện gì.

Quả bóng thuận lợi rơi xuống trong sân, ăn điểm.

“Oa!!! Thật tốt!!!” Trên khán đài, Đinh Tiểu Tiểu và Từ Tri Diệu vỗ lá cờ hoan hô.

Lục Sênh liếc mắt nhìn bên kia một cái. Phía sau lá cờ tươi đẹp, Nam Phong ngồi an ổn, khoảng cách hơi xa, cô thấy không rõ ánh mắt anh. Có lẽ... Anh đang cao hứng đi?

Cô nhẹ nhàng nắm thay thành quyền, âm thầm nghĩ: Lục Sênh, cố gắng lên.

Đón lấy thế mạnh như chẻ tre của Lục Sênh, Vương Thụy Tuyết hình như bị rối loạn, liên tục giao hai trái bóng hồng, trái bóng cuối cùng, cô thể nhưng lại mắc lỗi kép, trực tiếp tặng điểm cho Lục Sênh.

Đinh Tiểu Tiểu: “Love game! Love game!”

Từ Tri Diệu: “Mạnh mẽ áp chế! Mạnh mẽ áp chế!”

Đinh Tiểu Tiểu, Từ Tri Diệu: “Lục Sênh! Tuyệt nhất! Lục Sênh! Tất thắng!”

Trong thi đấu tennis ở Anh, “0 điểm” không phải là “zero”, mà bị đọc thành “love”, trong một séc mà khiến đối thủ một điểm cũng chưa ăn được, chính là “love game”. (*)

(*) Love ở đây bắt nguồn từ chữ “L'Oeuf” trong tiếng Pháp nghĩa là quả trứng (ứng với điểm 0). 15 – 0: fifteen – love, 30 – 0: thirty – love, 40 – 40 : Deuce (đều/hòa).

Hiện tại Lục Sênh đánh ra “love game” ở lượt giao bóng của Vương Thụy Tuyết, thật sự chính là ra oai phủ đầu. Ngay cả hiệu trưởng Vệ và chủ nhiệm Đinh đều kích động run run giống như lá cờ, Đinh Tiểu Tiểu nhìn trộm Nam Phong, phát hiện người này mặc dù không lên tiếng nhưng ánh mắt lại không nhin được cong lên.

“Tạm dừng, nghỉ giải lao!”

Khu vực nghỉ ngơi chính là vị trí ở hai bên trọng tài chính, Lục Sênh và Vương Thụy Tuyết ngồi rất gần nhau. Lúc nghỉ ngơi, Lục Sênh cầm chai nước, ánh mắt không nhìn được bay đến trên người Nam Phong, cô không hề nhận ra, Vương Thụy Tuyết bên cạnh đang trầm tư nhìn cô chăm chăm.

Vương Thụy Tuyết thực sự rối loạn. Cô biết rõ mình giữ sức vào vòng trong, lại không biết hóa ra Lục Sênh cũng vậy. Trước đây huấn luyện viên Lý đã nói qua, thời gian Lục Sênh học tennis rất ngắn, tư chất bình thường, từ video trận đấu cũng có thể nhìn ra trình độ người này không tính là thượng thừa, có thể lọt vào trận chung kết hơn phân nửa là bởi vì vận khí tốt, không gặp phải đối thủ lợi hại.

Nhưng hiện giờ xem ra, chuyện hoàn toàn không phải như vậy.

Người này, cũng thật biết giả bộ, giống hệt cô!

Lục Sênh hoàn toàn không biết, giờ phút này cô đã bị Vương Thụy Tuyết định nghĩa “Tuyển thủ có kỹ thuật và đường bóng tốt”. Nghỉ ngơi một lát, hai người cầm lấy vợt tennis, một lần nữa nhập cuộc.

Lúc này, Lục Sênh giao bóng, Vương Thụy Tuyết tăng cường phòng thủ, trở nên cảnh giác mà nhạy cảm, đối với công kích của Lục Sênh, cô nhiều lần dự đoán chính xác, chạy đúng lúc đúng chỗ, thậm chí cô cũng nắm lấy được mấy cơ hội tấn công mạnh mẽ, dựa vào ưu thế chiều cao và thể lực, liên tục hai lần đuổi theo quân bình điểm số.

May thay, Lục Sênh còn có ưu thế giao bóng, khó khăn đưnh thắng lượt này.

Trận đấu tiếp theo tiến vào giằng co, hai người không hề khoan nhượng, thay nhau bảo vệ lượt đánh bóng của mình, đưa cục diện đến 6 : 4, Lục Sênh giành thắng lợi ở séc đầu.

Tuy thắng lợi nhưng nhóm người rên khán đài lại lo lắng trùng trùng. Đinh Tiểu Tiểu thở dài, “Vương Thụy Tuyết bỗng trở nên rất lợi hại.”

Nam Phong hiếm có khi nào để ý đến cô: “Trình độ của cô ta vốn là như vậy, có điều séc đầu tiên chưa phát huy ra.”

“Vậy còn Sênh Sênh? Tôi cảm giác Sênh Sênh thi đấu càng lúc càng cố sức, so với séc đầu giống như hai người khác nhau.”

Ánh mắt của Nam Phong rơi vào trên người Lục Sênh, hần khẽ nhú mày, “Lại bắt đầu thất thần.”

Quan sát vài ngày, cuối cùng Nam Phong cuối cùng, so với “Trạng thái không ổn định”, từ “Thất thần” này thích hợp với Lục Sênh hơn. Biểu hiện của cô còn không chuyên tâm bằng huấn luyện ngày thường, sự chú ý giống như là bị cái gì dắt đi, tâm lý dao động nhiều lần, kéo chậm tốc độ phản ứng.

Anh không nghĩ ra có chuyện gì trong trường thi đấu đáng giá để cô phân tâm.

Nam Phong vừa nói như vậy, Từ Tri Diệu cũng bùng tỉnh, “Chao ôi, khó trách, tôi cũng có cảm giác sư muội không quá tập trung.” Cậu sờ cằm, suy tư một lát, đột nhiên ánh mắt sáng lên, “Có phải là sư muội thăm mền tôi không, nên rất để ý biểu hiện của mình trong mắt tôi?”

Đinh Tiểu Tiểu ôm bụng, liếc xéo cậu một cái, “Đừng nói nữa, hôm nay tôi ăn bánh bao nhân thịt bò, tôi không muốn phun ra đâu.”

Từ Tri Diêu khinh thường lắc đầu, “Cô không hiểu đâu, nhất định cô chưa từng nói chuyện yêu đương.”

Không đợi Đinh Tiểu Tiểu cãi lại, chủ nhiệm Đinh ở bên cạnh bày tỏ không phục: “Con gái tôi thế nhưng lại bị tất cả nam sinh trong đội tuyển tình tranh giành đấy!”

“Ba...” Khoác lác quá mức. -_-#

Đề tài càng ngày càng đi xa, trong lúc Đinh Tiểu Tiểu và Từ Tri Diêu tranh luận âm ỉ ai là thủ phạm, thời gian nghỉ ngơi đã hết, Lục Sênh một lần nữa bước vào sân thi đấu.

Bọn họ lập tức ngưng chiến, vậy cớ cùng hô: “Lục Sênh! Cố gắng lên! Lục Sênh! Cố gắng lên!” Như một đôi bạn thân khăng khít.

Séc này, tình thế lại có biến hóa mới. Vương Thụy Tuyết thay đổi phương pháp phòng thủ, lần này tích cực tiến công, Lục Sênh buộc phải đổi công thành thủ.

Cảm giác và sức chạy của Lục Sênh cũng không tệ, chỉ là không có tinh thần, đã mấy lần trực tiếp đánh bóng ra ngoài. Sai lầm tăng vọt.

3 : 6, cô thua lại séc này.

Lục Sênh biết vấn đề của mình ở đâu - - không phải ở trong sân, mà là ở ngoài sân.

Nam Phong đang nhìn.

Ý thức như một sợi tơ vô hình, cột chặt suy nghĩ của cô vào người anh. Cảm giác kia không quá chân thật, không cách nào hình dung, phảng phất như chỗ cô đứng chỉ là một cái xác, ý thức chân chính đã trôi về chỗ đó, trôi về bên người anh.

Cuối cùng cô phát hiện, hóa ra, chuyện cô để ý nhất không phải là thắng thua, mà là thắng thua trong mắt anh.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Một cái ôm chầm

Edit: Peiria

Sau khi Lục Sênh thua séc thứ hai, toàn bộ nhóm cổ động viên trường Tinh Anh đứng dậy, kéo cờ ca hát, thanh thế vô cùng to lớn. Để phối hợp với tiếng hát, bọn họ còn giơ tay lên làm động tác đặc biệt, đều nhịp, giống như gợn sóng.

Đinh Tiểu Tiểu: “Em trai tiệm uốn tóc tập thể dục buổi sáng sao!”

Từ Tri Diêu: “Khiêu vũ thể thao ở quảng trường!”

Đinh Tiểu Tiểu: “Đừng có dừng lại!”

Từ Tri Diêu: “Lại một lần nữa!”

Bên kia có người dựng thẳng ngón giữa với họ.

Chủ nhiệm Đinh có chút nôn nóng, nhìn qua Lục Sênh bên khu nghỉ ngơi, chắc chắn lắc đầu nói, “Rốt cuộc Lục Sênh bị làm sao, lại đánh thành như vậy, liệu có được không đây?”

Một giọng nói trầm thấp truyền đến, ngữ điệu khản trương, có ý không vui: “Ông cứ thử xem”

Chủ nhiệm Đinh quay đầu theo hướng phát ra âm thanh, thấy gương mặt Nam Phong không vui.

Trong ấn tượng của chủ nhiệm Đinh, mặc dù tính cách của Nam Phong lạnh nhạt, nhưng anh vẫn có lễ nghĩa, hiếm khi nói chuyện không nể mặt giống như bây giờ.

Chủ nhiệm Đinh nghĩ thầm, thôi, tâm tình cậu ta không tốt, mình mới không thêm so đo với cậu ta.

Đinh Tiểu Tiểu nghe ba nói như vậy, cũng nhũn mảy, “Ba, người không nên nói như vậy, vận động viên thi đấu có áp lực rất lớn, chúng ta là đứng ngoài quan sát nên không cảm nhận được. Sênh Sênh mới mười sáu tuổi, cô ấy đã làm rất khá rồi!”

Ôi, ngay cả con gái bảo bối cũng đứng về phía người khác... Chủ nhiệm Đinh có phần sa sút.

Lúc nghỉ ngơi Lục Sênh vẫn luôn tự làm công tác tư tưởng. Vứt bỏ tạp niệm, chuyên tâm vào trận đấu, vứt bỏ tạp niệm, chuyên tâm vào trận đấu...

Trên thực tế lúc cô nghỉ ngơi tạp niệm cũng không nhiều như vậy, nhưng chỉ cần ra sân liền...

Cô hơi uể oải, lại bất lực.

Cô đặt bình nước khoáng xuống, mở một bình nước khác, uống vài ngụm nước trái cây. Lục Sênh không thích đồ uống có mùi chất điện giải, Nam Phong bèn mua đào mật và trái táo cô thích ăn, bổ sung thêm kali trong chuối tiêu, sau đó cầm đến căn tin ép nước trái cây, mang tới trận đấu cho cô uống. Nước trái cây có thể giúp cô bổ sung đường, khoáng chất, vitamin nhanh chóng, hơn nữa uống rất ngon.

Cô uống xong nước trái cây, giữa răng môi còn lưu lại mùi thơm của hỗn hợp nước trái cây chua ngọt, sau đó cô cúi đầu nhìn qua thân bình trong suốt ngăn người.

Nếu nói cứ thua tiếp như vậy, tất nhiên là cô không cam lòng. Bước vào sân thi đấu, ai không khát vọng thắng lợi? Những câu như “Thứ nhất là giao lưu, thứ hai là trận đấu” chỉ là để quán quân nói cho người ngoài nghe, nhưng sự thật, không ai không muốn làm quán quân.

Có điều, cô phải làm thế nào mới có thể thắng, nhất là vào thời điểm cô hoàn toàn không có cách nào khống chế đầu óc mình?

Lúc nào cô cũng phân tâm, không thể đánh tốt trái tennis vốn phải đánh tốt, không thể tránh được sai lầm vốn có thể tránh.

Như vậy có biện pháp nào khiến cô có thể đánh tốt, có thể tránh khỏi sai lầm đây?

Lục Sênh không nhận được hồi tưởng lại một chút, séc đầu tiên nàng không mắc sai lầm. Đánh thẳng, góc đối, chặn đánh, đánh chéo... Đều rất đơn giản.

Đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

Séc thứ ba bắt đầu.

Séc này đến lượt Lục Sênh giao bóng. Cô giao bóng đến trong phạm vi tay thuận của Vương Thụy Tuyết, Vương Thụy Tuyết lưu loát thuận lợi đánh về phía trở tay của cô, Lục Sênh một lần nữa giống như ở séc một, cất bước đổi tay thuận. Lần này Vương Thụy Tuyết rất thông minh, thấy Lục Sênh nhắc chân, cô ta lập tức dịch sang bên trái bên vài bước, làm tốt công tác chuẩn bị cứu bóng, nhìn tay thuận của Lục Sênh giờ lên, cô ta quyết đoán chạy về bên kia.

Song lần này Lục Sênh cũng không đánh bóng thẳng, cô hao tâm tổn sức đổi tay thuận, chỉ là lần này đánh trả bằng một đường bóng chéo.

Vương Thụy Tuyết: “...” Mẹ nó lại bị chơi xỏ.

Từ Tri Diệu và Đinh Tiểu Tiểu hoan hô một trận, Từ Tri Diệu hỏi, “Huấn luyện viên, đây là Lục Sênh làm động tác giả sao? So với thật còn thật hơn!”

“Đó là động tác thật.”

“A?”

“Lục Sênh, cô ấy chỉ muốn thay đổi góc đánh bóng. Sở dĩ đổi tay thuận, đại khái là vì dễ dàng khống chế.”

“Em không tin.”

Nam Phong khẽ lắc đầu, “Tôi cũng hy vọng đó là động tác giả. Có điều, lấy tính tình của Lục Sênh, giai đoạn hiện nay vẫn chưa thể làm ra động tác giả.”

Bên này, Lục Sênh vừa mới trả bóng, Vương Thụy Tuyết dường như có chút tức giận, đến trái bóng thứ hai bắt đầu tấn công lắt léo, tốc độ rất nhanh, Lục Sênh không cứu được.

Từ Tri Diệu phát hiện trạng thái của sư muội bất ngờ thay đổi không tốt, vì vậy cậu ngậm miệng.

Trên sân hai người cô qua tới lại, Lục Sênh nhờ vào ưu thế giao bóng, chỉ đánh một lần Deuce, thắng lượt này. Ừm, coi như thuận lợi.

Lần này, Từ Tri Diệu có cảm giác quái dị nói không nên lời. Rốt cuộc là chỗ nào kỳ quái?

Cậu nâng cằm nhìn bóng dáng mảnh mai của Lục Sênh trên sân, hai mắt đột nhiên tỏa sáng, “Em biết rõ kỳ quái ở đâu rồi! Rõ ràng trạng thái của sư muội không tốt, công kích không có hiệu quả lắm, nhưng...”

“Nhưng tỉ lệ sai lầm của cô ấy cũng thấp xuống.” Nam Phong nói tiếp.

Từ Tri Diêu gạt đầu thật mạnh, “Đúng!”

Đình Tiểu Tiểu nghe bọn họ nói, cũng chột nói, “Phải ha, khó trách! Nhưng, tại sao lại như vậy?”

Nam Phong hé mắt, “Bởi vì cô ấy lược bỏ kỹ thuật.”

Lược bỏ kỹ thuật, chỉ đánh cơ bản, giảm bớt tỉ lệ mắc lỗi, tuy vậy lực công kích sẽ thấp xuống, thế nhưng cũng giảm bớt sơ hở của bản thân.

“Đưa nhò này...” Về mặt Nam Phong đột nhiên trở nên phức tạp. Đứa bé này không chịu điều chỉnh trạng thái, lại lựa chọn phương thức thi đấu thích hợp với trạng thái của mình hơn. Chiến thuật sơ hở, đúng lúc này lại vừa bù vào thiếu sót của cô. Thật sự... Không biết nên coi đây là thông minh hay ngốc nghếch.

Thà rằng hy sinh kỹ thuật, cũng không muốn điều chỉnh trạng thái sao?

Là không muốn, hay không thể?

Nam Phong hí mắt, ánh mắt trầm trầm, nhìn chằm chằm bóng dáng thon dài trên sân.

Từ Tri Diêu hơi lo lắng, “Phương pháp này quá mạo hiểm, may mà Vương Thụy Tuyết là người tấn công và phòng thủ đều không có ưu thế rõ ràng, khiến Lục Sênh có kẽ hở để lợi dụng, nếu không phải chịu nhiều thua thiệt.”

Đình Tiểu Tiểu cũng gật đầu nói, “Đúng vậy, lá gan cô ấy quá lớn.”

Bỗng nhiên Nam Phong hơi buồn cười. Tiểu nha đầu này, mới bao nhiêu tuổi, sao đã có phong cách liều mạng như vậy? Học ai đây?

Từ Tri Diêu chột hạ giọng, cực kỳ không xác định nói: “Huấn luyện viên, anh... Anh đang cười sao?”

Nam Phong liếc mắt nhìn cậu một cái.

Từ Tri Diêu lập tức điều chỉnh tư thế ngồi đoan chính, mắt nhìn thẳng, “Xem thi đấu!”

Lượt thứ hai là Vương Thụy Tuyết giao bóng, còn cô phòng thủ.

Sau đó, cô ta và Lục Sênh có một ván thắng tôi một ván thắng, hai người đều bảo vệ lượt giao bóng của mình, cũng đều không hóa giải lượt giao bóng của đối phương.

Tình thế rơi vào giằng co.

Lúc này Từ Tri Diêu lại cảm thấy không bình thường: “Tại sao Vương Thụy Tuyết lại đánh phòng thủ giống sư muội? Không phải cô ta nên nắm lấy cơ hội tích cực tấn công sao?”

“Rất đơn giản, cô không nắm chắc thắng được Lục Sênh. Sau khi tích cực tấn công sẽ dễ dàng xuất hiện sơ hở phòng thủ hơn, nếu như lúc này để cho Lục Sênh nắm lấy cơ hội phản công, như vậy người thua chính là cô ta.”

Từ Tri Diêu khẽ gật đầu, rồi lại lắc đầu, “Nhưng nếu Vương Thụy Tuyết không tấn công thì cũng không thắng được!”

“Không thắng được, nhưng ít ra có thể bảo đảm không thua, hơn nữa, còn có thể nhân cơ hội kéo dài.”

“Kéo dài?”

“Đúng.” Nam Phong điểm gật đầu, “Vương Thụy Tuyết hy vọng dựa vào ưu thế về thể lực ưu thế tiếp tục trận đấu, đợi đến khi thể lực của Lục Sênh tiêu hao hết, không chống đỡ nổi nữa, cô lại thừa thế xông lên tấn công... Cô ta đang điều khiển tiết tấu của trận đấu.”

“Trời ạ cô ta quá âm hiểm!” Đình Tiểu Tiểu vô cùng kinh hãi, “Làm sao bây giờ, ba, con thật khẩn trương!”

Nét mặt chủ nhiệm Đình gấp gáp giống như đi tiểu, “Con gái, ba cũng khẩn trương giống con...”

Từ Tri Diêu nhíu mày, không nhìn được nắm chặt tay. Cậu tự nhủ, “Cứ như vậy, sư muội sẽ rất nguy hiểm. Vương Thụy Tuyết khỏe mạnh hơn sư muội rất nhiều! Sư muội tay chân lẻo khèo thế kia, a a a a a!!!”

Nam Phong không lên tiếng.

Hết thầy đứng như Nam Phong dự liệu, trên sân hai người cô tới tới đi, sóng yên biển lặng, trong lúc vô tình, một séc này đánh mất năm mươi phút. Gần như tương đương với hai séc trước. Điểm số hai bên cũng cắn chặt không tha, Lục Sênh tạm thời dẫn trước 6: 5, lấy được match point(*), Vương Thụy Tuyết lại lập tức giành lại điểm.

(*) match point hay game point là thuật ngữ trong môn tennis, dùng để chỉ điểm mà tại đó người đang tạm dẫn có thể thắng trận đấu nếu thắng tại điểm này.

Cục diện biến thành 6: 6.

Theo quy định của trận đấu, trường hợp hòa sáu đều, sẽ phải đánh thêm loạt tie break, thông qua đó định ra thắng thua. Ở loạt tie break(*), tay vợt nào giành bảy game (tương đương với một loạt bóng trong tennis, bắt đầu tính từ lúc giao bóng đến khi một bên giành được điểm) trước, đồng thời dẫn trước đối thủ từ hai game trở lên, sẽ thắng séc này. Nếu như dẫn trước đối thủ không đủ hai game, vậy thì thi đấu tiếp, cho đến khi có một bên dẫn trước hai game thì thôi.

(*) tie break: loạt bóng quyết định người thắng trong một ván nếu tỷ số đạt 6 - 6.

Để cho công bằng, loạt tie break cũng không cố định cách giao bóng. Trừ sáu game trước, mỗi bên giao bóng hai lượt, đổi quyền giao bóng một lần. Sau sáu game, đổi sân một lần.

Hiện tại, Vương Thụy Tuyết kéo Lục Sênh vào loạt tie break. Lúc này, trận đấu đã diễn ra gần hai giờ, áo chơi bóng màu hồng nhạt của Lục Sênh hầu như ướt đẫm, bên ngoài làn da màu lúa mạch bao phủ một tầng mồ hôi, dưới ánh mặt trời lóe lên bóng loáng. Mồ hôi trong lòng bàn tay cô thấm ướt vợt tennis, lau không lau được, đành phải đổi một chiếc vợt tennis khác.

Mệt chết đi. Bước chân nặng dần, thể xác và tinh thần mệt mỏi, cảm giác giống như chậu than sắp cháy rụi, không còn ánh sáng, chỉ còn lại tro bụi.

Lúc nghỉ ngơi, cô nhìn thoáng qua Vương Thụy Tuyết. Sau khi uống nước, thấy Lục Sênh đang nhìn mình, cô cười với Lục Sênh một cái.

Đó là nụ cười tự tin.

Lục Sênh không nhìn cô ta nữa, ngửa đầu uống một ngụm nước trái cây lớn.

Trên khán đài, Nam Phong sắp phiên chết rồi.

Đình Tiểu Tiểu kéo cánh tay trái của anh, Từ Tri Diêu kéo cánh tay phải của anh, hai người họ căng thẳng không ngừng lôi kéo anh, giống như người động kinh.

Đình Tiểu Tiểu: “Nam Phong, anh nói Sênh Sênh có thể thắng hay không?”

Từ Tri Diêu: “Huấn luyện viên, sư muội đã mệt rồi!”

Đình Tiểu Tiểu: “Vương Thụy Tuyết kia sao giống trâu bò vậy, hoàn toàn không biết mệt mỏi!”

Từ Tri Diêu: “Sư muội quá ngốc, tại sao không gọi nhân viên cấp cứu, đấu sao cũng có thể nghỉ ngơi một chút, xoa bóp gì gì đó.”

Đình Tiểu Tiểu: blabla...

Từ Tri Diêu: blabla...

Nam Phong dùng sức rút cánh tay trái ra, bắt lấy tay Đình Tiểu Tiểu, rồi lại dùng sức rút cánh tay phải ra, bắt lấy tay Từ Tri Diêu, sau đó, kéo tay bọn họ sát sao đặt cùng một chỗ.

Bệnh xà tinh nên cùng bệnh xà tinh(*) ở cùng một chỗ.

(*) Bệnh xà tinh: cách nói chệch đi của bệnh thần kinh.

Thời gian nghỉ ngơi rất nhanh đã đến, lượt đấu quyết định thắng bại sắp bắt đầu.

Lục Sênh cầm lấy chiếc vợt tennis mới, nắm cán vợt vụt xuống đất mấy cái để tìm cảm giác. Game đầu tiên là cô giao bóng, cô đứng ngoài vạch, cầm vợt tennis, ngửa đầu nhìn. Ánh mặt trời sáng rực, trời rất xanh, cao, xa mà trống trải. Không khí trong sân đấu có phần bùng nổ, những lá cỏ trên khán đài tung bay, tươi đẹp, kích thích thị giác của cô.

Cô tự nói với mình, phải kiên trì.

Cô không có nhiều thứ lắm, thứ cô có thể làm, chỉ có kiên trì.

Trận đấu bắt đầu, nàng nhảy bật lên phát trái bóng thứ nhất. Điểm rơi có vẻ vẫn như cũ, nhưng Vương Thụy Tuyết rất nhanh phát hiện độ cao khi nhảy của Lục Sênh không giảm, tốc độ bóng cũng không giảm!

Thể lực của cô ấy (LS) không tiêu hao hết như cô (VTT) sự đoán!

Không thể nào, chuyện gì xảy ra, là đang liều mạng chống đỡ sao?

Đánh hai lượt, Vương Thụy Tuyết đột nhiên gia tăng lực độ (sức mạnh + tốc độ) tấn công, Lục Sênh cứu được bóng hai lần, lần thứ ba, không đợi cô cứu bóng, Vương Thụy Tuyết đã tự mắc lỗi.

Trong thi đấu tennis, gặp đối thủ mạnh tiến công gọi là “bị ‘ép’ tạo ra lỗi”, sai lầm khi chủ động tấn công gọi là “không bị ‘ép’ tạo ra lỗi” (còn gọi là unforced error), đồng nghĩa với chủ động tặng điểm. Sai lầm lần này của Vương Thụy Tuyết, trực tiếp tặng điểm cho Lục Sênh.

1:0, Lục Sênh mạo hiểm bảo toàn lượt giao bóng của mình.

Tie break hiện đại đổi mới cách tính điểm, tỉ số không theo mặt đồng hồ cổ (tức là 15, 30... trong séc chính thức), chỉ đơn đơn giản là 1, 2, 3.

Game thứ hai là Vương Thụy Tuyết giao bóng. Vương Thụy Tuyết tập trung tấn công công, lần này không có sai lầm, bảo vệ được hai lượt giao bóng. Sau đó đổi sang Lục Sênh giao bóng, cô ta cũng bảo vệ thành công lượt giao bóng.

Thế cục lần nữa trở nên giằng co, điểm số sát nút.

Trên khán đài, Đinh Tiểu Tiểu kỳ quái hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại biến thành như vậy?”

Nam Phong đáp, “Cục diện như thế, chính là giống như dự đoán vừa rồi của Từ Tri Diêu, Vương Thụy Tuyết đang chủ động tấn công.”

“Cho nên kết quả này lại kiểm chứng lời anh nói? Tôi phát hiện ánh mắt anh rất độc đáo!”

Từ Tri Diêu phát hiện ra vấn đề tế nhị, “Lúc này là lúc này, bây giờ là bây giờ, hiện tại sự muội đã mệt mỏi!” Nói đến đây, con người cậu đảo quanh, chợt nói, “A, nói như vậy thì sự muội vẫn giống như vừa rồi? Thế lực cô ấy tốt như vậy sao?”

“Không có, cô ấy chỉ là... đang gắng gượng chống đỡ.” Nam Phong nhún mày, khẽ thở dài, lẩm bầm, “Đứa nhỏ ngốc.”

Từ Tri Diêu sững sờ nhìn Lục Sênh ở đằng xa, hỏi, “Cô, cô ấy có thể chống đỡ tới khi nào?”

“Không biết.”

“Sự muội, cô ấy... đã mệt như vậy còn gắng sức, thật lợi hại, nếu là em, em nhất định không làm được...”

“Toàn bộ thế giới cũng biết cậu không làm được.”

“...”

Có thể chống đỡ tới khi nào, vấn đề này Lục Sênh cũng không biết. Nàng chỉ có thể cắn răng, kiên trì.

Điểm số rút ngắn từng chút một, rất nhanh đã đến 5:6, Vương Thụy Tuyết tạm thời vượt lên trước. Đến Lục Sênh phát bóng.

Nếu như game này cô không thể bảo vệ, Vương Thụy Tuyết sẽ giành chiến thắng 7:5 trong loạt tie break, đồng thời giành chiến thắng chung cuộc.

Cho nên, lần giao bóng này, cô không thể không bảo vệ.

Vương Thụy Tuyết vốn tưởng rằng trong thời điểm mấu chốt như vậy Lục Sênh sẽ đánh một đường bóng hiểm, không ngờ cô ta bảo thủ như vậy, một trái bóng nhẹ hều bay tới.

Hừm, là cục hạn rồi sao? Không chạy nổi nữa?

Đánh hai lượt, hai người vẫn trực tiếp đối mặt, Vương Thụy Tuyết tìm đủ mọi cách đánh bóng sang góc đối diện, Lục Sênh cuống quýt chạy như bay qua cứu bóng.

Thế lực của Vương Thụy Tuyết cũng không phải vô hạn, lúc này cô đánh bóng giảm bớt lực, tốc độ bóng cũng không tính là nhanh. Lục Sênh nắm vợt tennis chạy như bay đến điểm rơi của bóng... Còn cơ hội đi? Còn kịp đi?

Còn kịp!

Cô chưa đứng vững đã vung vợt, mắt thấy sắp chạm tới bóng, đúng lúc đó, đột nhiên lòng bàn chân cô lại trượt một cái!

Không có trọng tâm, vợt tennis lắc lư theo, sai một li đi ngàn dặm, cuối cùng bóng lại chạm vào khung trên của lưới.

Rốt cuộc vẫn là không được...

Một khắc kia Lục Sênh không rõ mình có cảm giác gì, có thất vọng, có ảo não, ngực lạnh buốt trống rỗng. Cô ngã xuống, trong tầm mắt là một mảnh hỗn loạn, giống như ống kính máy ảnh mất đi tiêu cự. Cô phảng phất nghe thấy toàn trường kinh hô, còn chứng kiến bạn bè trường Thụ Thanh lo lắng đứng dậy.

Hơn nữa, cô còn chứng kiến, trái tennis màu vàng xanh tennis sau đi đụng phải khung lưới, méo mó bay trở về, không sai lệch rơi vào viền lưới, dừng một lát, bóng theo lưới rơi xuống.

Trượt, sang, đổi, điện, đi...

Toàn trường yên tĩnh mấy giây, sau đó phát ra một trận ồn ào. Có sự hãi than, có chửi rủa, có chụp hình, tất nhiên cũng có hoan hô .

Đình Tiểu Tiểu: “A a a a a!!! Bóng chạm lưới, bóng chạm lưới, bóng chạm lưới!!!!”

Từ Tri Diêu: “Sự muội! Cậu không có sao chứ sự muội? Có muốn gặp bác sĩ không?!”

Nghiêm chỉnh mà nói, đây đúng một trái bóng chạm lưới. Trong trận đấu tennis, ngoại trừ giao bóng chạm lưới là không tính, thời điểm khác trái bóng chạm lưới cũng không ảnh hưởng, có thể tiếp tục đánh.

Nhưng mà trái bóng, không chỉ đơn thuần là bóng chạm lưới.

Sau khi nó chạm lưới, trực tiếp theo lưới rơi xuống, bởi vì mặt lưới có tác dụng giảm xóc, sau khi rơi xuống một chút sẽ nảy lên. Loại tình huống này, Ngọc hoàng đại đế cũng không cứu được.

Kỹ thuật đánh bóng cao cấp có rất nhiều, kỹ thuật hạng nhất cao đến đâu chẳng nữa, cũng sẽ có cách phá giải, ít nhất là trên lý thuyết có. Duy chỉ có loại bóng chạm lưới này, khó giải.

Nó không liên quan đến kỹ thuật, chỉ liên quan đến vận khí.

Lục Sênh nằm trên mặt đất, mặt không chút thay đổi, trong lòng lại vô cùng kích động: Ngay cả ông trời cũng đang giúp cô!

Ngay cả ông trời cũng đang giúp cô, cô có lý do gì mà không thắng đây?

Cô đứng lên khỏi mặt đất, nhìn về khán đài ý bảo chính mình không có việc gì. Sau đó cô tiếp nhận trái bóng nhân viên đưa tới, một tay nắm chắc vợt tennis, căn răng, hai mắt như điện.

Lúc này lại là cô phát bóng.

Lúc nhảy lấy đà, cô dường như thấy được sự bối rối trong mắt Vương Thụy Tuyết. Cô nhấp máy môi, vung vợt tennis nhẹ nhàng nghiêng một góc, tennis đánh ra có quỹ đạo bị kéo ra một góc rất lớn, sau khi bay qua lưới, đã rơi xuống đường biên.

Một cú giao bóng góc ngoài hoàn mỹ.

Vương Thụy Tuyết đứng ở khu vực giữa sân, đối với việc Lục Sênh có thể phát ra đường bóng kỹ thuật cao này, cô ta không hề đề phòng, chạy và vung vợt đầu chỉ chậm nửa nhịp.

Ace! (*)

(*) Ace: một quả giao bóng hợp lệ mà người đỡ bóng không thể chạm tới được(giao bóng ăn điểm trực tiếp).

Đây là một cú giao bóng ace vô cùng xinh đẹp, cũng là bóng ace duy nhất suốt trận tranh tài.

Trong nháy mắt, tỷ số biến thành 7: 6, Lục Sênh chỉ thiếu một điểm.

Game tiếp theo là Vương Thụy Tuyết giao bóng. Cục diện như thế, đối với cô ta mà nói trái bóng này không thể không bảo vệ, nhưng cô ta dường như đã đánh mất ý chí chiến đấu, đánh hai lượt, Lục Sênh chạy đến trên lưới dứt khoát chặn đánh, cô ta không có cách nào cứu vãn.

Trận đấu kết thúc, Lục Sênh ba séc thắng hai, giành được danh hiệu quán quân đơn nữ nhóm U18.

Toàn trường ngoại trừ người của trường Tinh Anh, tất cả đều vì cô mà vỗ tay.

Vương Thụy Tuyết đi qua bắt tay cô. Lục Sênh nghĩ đến trái bóng may mắn kia của mình, bỗng có chút áy náy, cô nắm tay cô ta nói, “Xin lỗi.”

Vương Thụy Tuyết lắc đầu, “Vận khí cũng là một loại thực lực, chúc mừng cậu.”

“Cảm ơn.”

“Lục Sênh, cậu chơi rất tuyệt, cậu nhất định có thể tiến xa hơn nữa.” Vương Thụy Tuyết rơi nước mắt.

Lục Sênh gạt mình, nói, “Cậu, cậu cũng có thể mà...”

“Tôi không thể, sang năm tôi phải tham gia thi tốt nghiệp trung học. Đây là trận tranh tài cuối cùng.”

“A?” Đột nhiên Lục Sênh hơi khỏ sở, “VẬY cậu, cố gắng thi tốt nha!”

“Ừm, cậu cũng vậy, cố gắng lên!”

...

Sau khi trọng tài tuyên bố kết quả trận đấu kết, cách thời gian trao thưởng còn mấy phút nữa. Lục Sênh chạy ra ngoài sân, mọi người trường Thụ Thanh đã từ trên khán đài đi xuống. Đinh Tiểu Tiểu chạy đến ôm lấy Lục Sênh đầu tiên, “Sênh Sênh em thật giỏi! Chị kiêu ngạo vì em!” Ngực cô ấy hết sức đầy đặn, ép Lục Sênh đến mức hơi buồn bực.

Sau khi Đinh Tiểu Tiểu thả cô xuống, Từ Tri Điều giang hai tay đi lên, “Sur muội cậu thật giỏi! Tôi kiêu ngạo vì cậu!”

Lục Sênh ôm lại cậu một cái, lập tức buông ra.

Sau đó cô đi đến trước mặt Nam Phong, cúi đầu, ánh mắt rơi vào mũi giày sạch sẽ của anh, không dám nhìn thẳng anh.

“Lục Sênh.” Nam Phong đột nhiên gọi nàng, giọng nói trầm thấp.

“Hả?” Lục Sênh bèn ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt của anh mang theo tươi cười, ấm áp mà xinh đẹp, như mùi dấm hoa đào nở rộ. Đột nhiên, anh dùng một tay kéo cô vào trong lòng, ôm chặt lấy cô, ở bên tai cô thấp giọng nói: “Em rất tuyệt, anh kiêu ngạo vì em.”

Nội tâm Lục Sênh chợt rầu rĩ, hốc mắt đỏ hoe, sống mũi cay cay, trái tim mềm mại. Hai tay cô ôm lấy eo anh, mặt vui trước ngực anh, trong lỗ mũi đều là hơi thở của anh. Sạch sẽ, ôn hòa, xen lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Cô giống như một con chim nhỏ khéo léo vui trong lòng anh, nghĩ thầm, vì cậu nói kia, đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Thu được toàn thắng

Edit: Peiria

Sau khi trở lại trường thể thao Thụ Thanh, Nam Phong để Từ Tri Điều tự tập luyện, anh gọi một mình Lục Sênh đến bên cạnh, nói, “Lục Sênh, em tự tổng kết cuộc tranh tài hôm nay xem.”

Lục Sênh có chút khần trương. Trận đấu hôm nay của cô thật sự không có gì đặc sắc, suy nghĩ tìm từ rất lâu, phát hiện chính mình quá ngốc, cô đành phải cúi đầu, “Em đánh không tốt lắm.”

“Hửm? Không tốt chỗ nào?” Nam Phong vừa nói, ngón cái vừa bắt giác chà xát ngón trỏ. Anh nghiện thuốc lá, lại không muốn làm cho Lục Sênh phải ngửi khói thuốc nên đành phải chịu đựng.

“Em... Em cảm thấy mình không phát huy được...” Cô nói ra đáp án lập lờ nước đôi.

“Lục Sênh, nhìn anh.”

Lục Sênh bèn ngẩng đầu đối mặt với anh. Anh rũ mắt xuống, vẻ mặt có chút không tập trung, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, bình thần lại chói mắt, giống như ngọn nến sáng rực trong đêm gió tuyết. Ánh mắt Lục Sênh chạm phải ánh mắt anh, bản năng có chút tránh né.

Anh lẳng lặng quan sát cô, hỏi, “Lúc tranh tài em đang nghĩ cái gì?”

“Em...” Trái tim Lục Sênh hẫng hai nhịp, tiếp xúc với ánh mắt lạnh nhạt mà thông thấu của anh, khoảnh khắc đó cô thậm chí đã có ý nghĩ “Không bằng nói thật đi”. Cuối cùng cô vẫn cúi đầu, né tránh ánh mắt anh, đáp, “Em không nghĩ gì cả.”

Đáp án này gần như ở trong dự liệu của Nam Phong. Vì anh biết, có hỏi cũng vô ích.

Nam Phong cũng không truy hỏi nữa, chỉ nói, “Lục Sênh, lời anh nói hôm nay là thật lòng. Mặc dù ở trên sân đấu bị phân tâm nhưng em vẫn làm không tệ, dưới tình huống đó còn có thể chủ động thay đổi chiến thuật, điều này không phải người nào cũng có thể làm được. Em rất tinh táo, cũng hết sức thông minh.”

“A?” Lục Sênh tròn mắt nhìn anh, vẻ mặt giống như gặp quý.

Nam Phong hơi kỳ quái, “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Cô gái gật đầu, có chút ngượng ngùng, gò má đều đã ửng đỏ, “Lần đầu tiên có người khen em thông minh.”

Lời này khiến cho Nam Phong sững sờ, “Trước giờ chưa từng có ai khen em thông minh?”

“Không có.”

“Thầy giáo cũng không?”

Lục Sênh hơi sa sút lắc đầu, “Không có.”

Nam Phong giống như nhớ ra cái gì, anh lắc đầu tự giễu, “Xem ra anh phải tự mình kiểm điểm một chút.”

“Kiểm điểm cái gì?”

Anh nhìn cô, đột nhiên cười, đầu ngón tay trắng nõn khẽ dím vào trán cô, “Em thông minh như vậy, trước giờ anh vẫn chưa nói cho em.”

Lục Sênh có cảm giác huấn luyện viên Nam nói như vậy chẳng qua chỉ là đang an ủi cô, dẫu vậy cô vẫn hết sức kích động, trong lòng ầm ầm, cao hứng muốn ca hát.

Mỗi một đứa bé đều khát vọng được khen ngợi, cô cũng không ngoại lệ.

Hôm sau, Từ Tri Diệu thi đấu chung kết đơn nam nhóm tuổi U18. Đối thủ của Từ Tri Diệu là một nam sinh tên Thường Thắng Lợi, cũng là học trò của huấn luyện viên Lý, ý chí và kỹ thuật cũng không tệ, sức lực hơi thiếu, phong cách không khác Từ Tri Diệu nhiều lắm, chỉ có điều không bi ỏi như Từ Tri Diệu.

Kết quả, Từ Tri Diệu dựa vào kỹ thuật khi thi trong sạch khi thi bi ỏi, đánh cho Thường Thắng Lợi thành Thường Thất Bại.

Ngày tranh tài cuối cùng là chung kết hạng mục thi đấu tennis đôi nam nữ. Sau trận chung kết đánh đơn, Từ Tri Diệu và Lục Sênh đều là quán quân đơn nam đơn nữ, hai người bọn họ không thể nghĩ ngờ là tổ hợp mạnh nhất, giành lấy được thắng lợi không chút nào ngoài ý muốn. Nhưng khéo nhất chính là, trong đội thi đấu chung kết còn lại vẫn có Thường Thắng Lợi, cậu ta hợp tác với một học viên khác của trường Tinh Anh.

Đến đây, trận quyết đấu của nhóm tuổi U18, hoàn toàn là cuộc chiến giữa trường thể thao Thụ Thanh và Tinh Anh. Trường thể Thụ Thanh chỉ dựa vào vên vẹn hai học sinh, ôm hết toàn bộ ba tấm huy chương vàng, đánh cho Tinh Anh không ngóc đầu lên được, khiến Tinh Anh mất hết mặt mũi.

Sau khi cuộc tranh tài đôi nam nữ kết thúc, huấn luyện viên Nam mang theo học sinh nhà mình trở về, ngoài ý muốn gặp phải huấn luyện viên Lý ở bên ngoài sân vận động.

Huấn luyện viên Lý đã nhận ra Nam Phong.

Chính mình tận tận khổ khổ mang học sinh ra ngoài, vốn có mục đích giành quán quân tại Đại hội thể dục thể thao thành phố, nhưng giữa đường lại nhảy ra một Trình Giao Kim, điều này làm cho huấn luyện viên Lý sao có thể cam tâm. Lúc này nhìn thấy Nam Phong, ông ta không nhận được châm chọc: “Đây không phải là Nam Phong sao? Sắp không nhận ra nữa rồi, trước kia thi đấu ở giải Grand Slam(*) có bao nhiêu vinh quang, sao giờ lại chạy đến một trường thể thao sắp đóng cửa làm huấn luyện viên? Đúng là khiến người ta phải lau mắt mà nhìn.”

(*) Giải Grand Slam dùng để chỉ 1 trong 4 giải đấu quan trọng nhất trong năm, cả đối với đại đa số khán giả cũng như về điểm xếp hạng và tiền thưởng cho các tay vợt, bao gồm: Australia Open (Úc mở rộng), Roland Garros (Pháp mở rộng), Wimbledon và US Open (Mỹ mở rộng).

Ông ta nói chuyện chuyên bốc vết sẹo của người khác, mọi người trường Thụ Thanh nghe thấy đều cảm phẫn, Lục Sênh và Từ Tri Diệu đều vận chân khí dùng ánh mắt công kích ông ta, Đinh Tiểu Tiểu đã xắn lên tay áo muốn mắng người, không ngờ Nam Phong lại đột nhiên duỗi tay ngăn cô nằng.

Nam Phong nhìn huấn luyện viên Lý, lễ phép tính mỉm cười một cái, hỏi, “Ông chính là người có thể dạy vận động viên từ có tài thành bất tài trong truyền thuyết – huấn luyện viên Lý?”

“Cậu...” Huấn luyện viên Lý có phần tức giận, ông ta cố gắng kiềm chế sự phẫn nộ của mình, hừ lạnh nói, “Ý của huấn luyện viên Nam là, cậu có thể dạy vận động viên từ bất tài thành có tài?”

“Không dám không dám, chỉ cần dạy có tài thành có tài hơn, thì không tính dạy hư học sinh.”

Huấn luyện viên Lý nhìn Lục Sênh lại nhìn Từ Tri Diệu một chút, đột nhiên cười đến nửa mai, “Huấn luyện viên Nam cho rằng, hai học sinh này của cậu có tài hay bất tài?”

Lục Sênh căng thẳng thoáng nhìn qua Nam Phong.

Nụ cười của anh vẫn điềm nhiên lại mang theo bí ẩn: “Ồ chỗ này của tôi, mỗi một đứa nhỏ đều có tài.”

Cuối cùng huấn luyện viên Lý phát hiện, ở phương diện khoáng lạc này, thiên phú của mình không bằng Nam Phong, ông ta bỏ lại một câu “Lười đôi co

với cậu” rồi dẫn theo người đi.

Mọi người của Thụ Thanh cũng không vội vã trở về. Lần này đại hội thể thao thành phố lần này môn tennis có thể nói là thu được toàn thắng, mấy người quyết định ra nhà hàng tụ tập, ăn mừng một phen.

Về vấn đề đi ăn cái gì, Từ Tri Diệu hỏi theo thói quen, “Lục Sênh, cậu muốn ăn gì?”

Lục Sênh chép miệng suy nghĩ một chút, “Tôi muốn bánh nếp nhân xoài.”

Đình Tiểu Tiểu cười, “Ý tưởng của em rất hay! Nhưng chỗ nào có bán bánh nếp nhân xoài?”

Lục Sênh không trả lời, len lén liếc mắt nhìn Nam Phong. Nam Phong rũ mắt nhìn cô, mặt mày có chút vui vẻ, “Sớm muộn anh cũng bị em ăn hết.”

Sau khi đến nơi, cuối cùng Đình Tiểu Tiểu cũng hiểu câu “Sớm muộn cũng bị em ăn hết” kia có ý gì. Cô ôm mặt cười lớn, “Oa, khách sạn năm sao! Tôi muốn mở bụng ăn ăn ăn!!!”

Chủ nhiệm Đình mặt than đứng cạnh cô, cảm thấy có chút khó chịu. Con gái ông dù sao cũng là từng là người mà tất cả đàn ông trong đội tuyển tỉnh tranh giành, có cần ngạc nhiên như vậy hay không, hình tượng nữ thần rớt rề đâu rồi..

Lục Sênh hơi áy náy, nắm lấy vạt áo của Nam Phong, nhỏ giọng nói, “Em chỉ nói muốn ăn bánh nếp nhân xoài, chứ không nói phải tới nơi này ăn nha...”

“Đến đã đến rồi, đi thôi.”

Lục Sênh vừa đi vừa đau lòng cho túi tiền của Nam Phong.

Vừa ngồi xuống, Nam Phong đã có điện thoại. Anh bảo bọn họ trước gọi thức ăn trước, còn mình ra chỗ khác nghe điện thoại.

Khoảng cách không xa lắm, anh đứng bên cạnh một lọ hoa tường vi màu hồng phấn, khẽ nói, “Alo.. Ừm, tôi biết rồi ... Không được làm tổn thương người đó, không được làm khó người đó... Bất cứ lúc nào cô ấy cũng có thể lựa chọn quay lại.” Dừng một chút, anh ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua hoa tường vi, nhìn mọi người ở đối diện cười nói. Không biết Đình Tiểu Tiểu đang nói với Lục Sênh cái gì mà chọc cho tiểu nha đầu vui vẻ, cười như hoa tường vi đang đua theo gió, lộ ra hàm răng trắng bóng.

Nam Phong thu hồi ánh mắt, khước miệng hơi nhếch, trên mặt lóe lên một nụ cười trào phúng. Anh dùng giọng lạnh nhạt nói với người ở đầu bên kia điện thoại: “Đương nhiên, tôi cho rằng người đó sẽ không quay lại.”

#lê: Thích nhất câu “Sau này sớm muộn anh cũng bị em ăn hết.” Tác giả viết thật thâm thúy ^_ ^

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Không chào mà đi

Edit: Peiria

Mỗi quán quân từng hạng mục ở Đại hội thể thao thành phố có thể nhận được một ngàn tệ tiền thưởng cùng với một đôi giày thể thao do doanh nghiệp kinh doanh giày cao cấp tài trợ. Lục Sênh đánh đơn và đánh đôi giành chức vô địch, nhận được tổng cộng một ngàn năm trăm tệ.

Cô đưa toàn bộ số tiền cho Nam Phong.

Nam Phong có chút ngoài ý muốn, “Vì sao lại đưa cho anh?”

“Anh vì em mà tiêu nhiều tiền như vậy, tiền em kiếm được nên giao cho anh.” Lục Sênh tự cho là lý do này không chê vào đâu được.

Nam Phong bị cô chọc cho vui vẻ, bàn tay trắng nõn cầm một xấp nhân dân tệ, mặt mày nhiễm chút ánh sáng dịu nhẹ của ngọn đèn. Sống mũi cao có đường nét rõ ràng, được ánh sáng bao phủ, tạo thành một cái bóng, che kín nửa gương mặt. Ánh sáng làm vết sẹo kia càng hiện lên rõ ràng, giống lưỡi dao đồng xẹt qua khuôn mặt, mạnh mẽ lại mê hoặc lòng người.

Lục Sênh nhìn thấy có chút si mê, trái tim giống như một con thỏ nhỏ cao hứng, không ngừng nhảy nhót.

Sau đó, cô nghe thấy anh trêu ghẹo: “Cảm giác này có chút giống như, con gái hiểu chuyện kiếm được khoản tiền đầu tiên liền giao cho ba. Phải không?”

Lục Sênh ngẩn người, trái tim đang vui vẻ khôi phục lại bình tĩnh. Cô cúi đầu, buồn bực nghĩ, anh chỉ lớn hơn em tám tuổi, sao lại giống ba và con gái? Đầu có giống!

Nam Phong khẽ chớp mắt, nhìn đỉnh đầu Lục Sênh. Tiểu nha đầu ngược ngược? Anh nhếch miệng, cất tiền thật kỹ, sau đó hỏi, “Lục Sênh, đã bao lâu em chưa về nhà rồi?”

“Hai tháng.”

“Ừm, nên về thăm nhà một chút, để cho mẹ em biết rõ, em giành được chức quán quân.”

“Vâng.”

Lục Sênh dời đến trường thể thao Thụ Thanh không lâu thì mẹ cô phát hiện, trường thể thao Thụ Thanh có một đám ngốc nguyện ý giúp đỡ con gái, bà không cần phải tốn tiền nuôi dưỡng con gái nữa... Về sau dùng cho Lục Sênh tiền, ngay cả tiền sách vở cũng không có.

Khoảng thời gian đó Lục Sênh sống hết sức gian nan.

Nếu như có thể, cô không hy vọng mình phải mở miệng xin tiền bất cứ ai. Nhưng không biết tại sao Từ Tri Diệu đột nhiên trở nên cẩn thận, từ việc cô tiết kiệm các khoản tiền nhỏ suy luận ra hoàn cảnh túng quẫn của Lục Sênh, hơn nữa còn lập tức báo cáo việc này với huấn luyện viên Nam.

Từ đó về sau, tất cả chi tiêu của Lục Sênh đều do huấn luyện viên chịu trách nhiệm, cho tới bây giờ.

Hiện giờ, Lục Sênh đã có suy nghĩ, về nhà chỉ là làm nơi trú ẩn cho mẹ cô. Có một lần, mẹ cô còn chia tay đòi cô tiền, Lục Sênh lắc đầu ý nói mình không có tiền.

Lúc ấy mẹ cười lạnh, hỏi: “Không phải chúng mày đánh tennis cũng có tiền thưởng sao? Tiền thưởng của mày đâu?”

“Con không có.”

“Tao biết mà! Mày đánh tennis nhiều năm như vậy, một chút tiền thưởng cũng không kiếm được! Mày đúng là đồ vô dụng!”

Ở trong mắt của mẹ, cô vĩnh viễn là đồ vô dụng. Lục Sênh vốn cho là mình có thể ‘sống nước chảy xao’ đối với sự khinh thường của mẹ, nhưng lần đó cô vẫn bị chút kích thích. Sau khi trở về trường, Lục Sênh hỏi Nam Phong, khi nào thì mình có thể thi đấu, Nam Phong khó hiểu, hỏi cô tại sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này.

Về mặt Lục Sênh âm thầm, “Em, muốn kiếm tiền thưởng.”

Nam Phong là người thế nào, liếc mắt một cái đã nhận ra bất thường, liên tưởng một chút, lập tức đoán ra nguyên do đại khái.

Anh nói với Lục Sênh, “Lục Sênh, em hãy nhớ kỹ, nếu như em chỉ muốn kiếm tiền, làm bất cứ nghề gì cũng có thể kiếm tiền, rất nhiều nghề còn nhẹ nhàng hơn đánh tennis. Cho dù là thời nào, tiền cũng chỉ có thể là một tiêu chuẩn, nó không có tư cách trở thành mục tiêu của em.”

“Em..”

“Hơn nữa, con đường này không dễ đi, quá khứ, hiện tại, tương lai, em sẽ gặp phải rất nhiều loại phiền nhiễu khác nhau, rất nhiều người khuyên em buông tha, ép em nhường tha, hoặc là chính em bị lung lạc, thậm chí có suy nghĩ muốn buông tha. Anh hy vọng em sẽ không quên lý tưởng ban đầu. Suy nghĩ một chút, vì sao em muốn đánh tennis.”

...

Cho nên bất kể là từ tình cảm hay công danh, Lục Sênh đều không cần thiết phải về nhà. Cô liên tục trở về nhiều năm như vậy, đại khái cũng chỉ là vì chỗ đó có mẹ cô, có người thân duy nhất của cô trên thế giới này.

Tình thân là thứ duy nhất trên thế giới không thể giải thích được. Cả đời này bạn cũng không có cách nào thoát khỏi nó, cho dù thứ bạn nhận được là yêu, hay là tổn thương.

Cửa nhà bị khóa, Lục Sênh vừa móc cái chìa khóa mở cửa, vừa nghĩ thầm, chắc mẹ lại đi đánh mặt chược rồi. Đẩy cửa đi vào, trong phòng im ắng, cô bỗng cảm giác có cái gì không đúng, đi dạo quanh căn nhà nhỏ một vòng, lập tức nhận ra không đúng chỗ nào.

Trong nhà thiếu rất nhiều đồ.

Ti vi, tủ lạnh, máy giặt, tất cả đồ điện đều không có. Còn có hộp trang điểm của mẹ, hộp trang sức, cũng không thấy, quần áo treo trong tủ cũng thiếu rất nhiều.

Chẳng lẽ là ăn trộm?

Không đúng, nếu như là ăn trộm, nhất định sẽ lục lọi căn nhà bừa bãi, nhưng bây giờ vẫn rất sạch sẽ, có vài dấu vết xê dịch, có lẽ là vì di chuyển đồ vật.

Là chuyển nhà sao?

Không, nếu như là chuyển nhà, sẽ phải mang đi rất nhiều đồ, không để lại nhiều quần áo như vậy. Hơn nữa... Lục Sênh vô cùng xác định, ngoại trừ nơi này, mẹ không có nhà khác. Chuyển nhà đồng nghĩa với trả một phần tiền thuê, chuyện này mẹ cô sẽ không chấp nhận.

Như vậy, rốt cuộc là thế nào?

Lục Sênh sờ soạng trên ngăn tủ, chạm vào một lớp bụi mỏng.

Đã bao nhiêu lâu mẹ không về rồi?

Đột nhiên, cô có chút lo lắng. Cô đi đến cửa sổ phía trước, đẩy cửa sổ nhìn ra phía ngoài, vừa vận nhìn thấy Khang Hi từ dưới lầu đi ngang qua. Cô lập tức gọi cậu ta, “Khang Hi?”

Khang Hi ngẩng đầu thấy cô, lập tức cười, “Tiểu dây thừng? Cậu đã về rồi?”

Lục Sênh gạt đầu, hỏi, “Cậu có thấy được mẹ tôi không?”

“A? Cái này... Cậu chờ một chút, tôi đi lên nói cho cậu.”

Khang Hi chạy lên lầu rất nhanh, Lục Sênh đã mở cửa đợi cậu ta. Cậu ta chống tay vào khung cửa, thở hổn hển nói, “Lục Sênh, tôi nói cho cậu biết, cậu, mẹ cậu không cần cậu nữa.”

Trái tim Lục Sênh trĩu xuống, hỏi, “Có ý gì?”

“Mẹ cậu bỏ trốn cùng một người đàn ông. Trước khi đi, tất cả thứ đáng giá đều mang bán. Chỉ là ti vi, máy giặt gì gì đó nhà cậu hỏng hết rồi, không đáng giá mấy đồng.”

Lục Sênh ngây người, sững sờ trong chốc lát, hỏi, “Người đàn ông kia là ai? Bọn họ đi nơi nào?”

“Tôi không biết rõ, tôi không nhìn thấy tận mắt, chỉ là nghe nói.”

Lục Sênh có chút nghi ngờ quan sát cậu ta, “Cậu đang gạt tôi.”

Khang Hi lập tức lắc đầu, “Tiểu dây thừng, cậu thử hỏi lương tâm cậu xem, từ nhỏ đến lớn đã bao giờ tôi lừa gạt cậu chưa? Không tin thì cậu đi hỏi mẹ tôi, mẹ tôi đã từng gặp người đàn ông kia.”

Lục Sênh lập tức đi theo Khang Hi đi lên lầu tìm mẹ cậu ta. Lục Sênh gọi “Thím”.

Thím thấy Lục Sênh, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, nói rõ ngọn nguồn cho cô. Hóa ra mẹ cô yêu đương, quen biết một người đàn ông đến đây buôn bán, về sau người đàn ông đó nghe nói bà có con gái nên ghét bỏ bà, không cần bà nữa, mẹ cô muốn chết muốn sống, cuối cùng quyết định về sau cắt đứt liên lạc với con gái, đi theo người đàn ông về phía Nam làm ăn.

Lục Sênh hỏi, “Người đàn ông kia tới từ đâu? Rốt cuộc bọn họ đi đến đi nơi nào?”

Thím lắc đầu thờ dãi, nói, “Lục Sênh, mẹ cháu nhờ thím chuyển lời cho cháu.”

“Cái gì ạ?”

“Không cần đi tìm bà ấy.”

Lục Sênh cúi đầu trầm mặc một hồi, đột nhiên nói, “Thím, cháu còn có một vấn đề.”

“Cháu nói đi.”

Đôi mắt Lục Sênh hơi đỏ, cô nhỏ giọng hỏi, “Mười bảy năm trước, lúc mẹ cháu mới mang thai, vì sao lại quyết định sinh đứa bé này ra? Cháu vẫn luôn tò mò.”

“Lục Sênh, thím không rõ. Nhà chúng ta chuyển tới thì cháu đã sinh ra.”

Lục Sênh không hỏi nữa, xoay người về nhà. Tâm tình cô rất bình tĩnh, giống như sóng yên biển lặng, ngay cả chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc. Nghĩ một chút, có lẽ, trong tiềm thức của cô đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Khi về đến nhà cô lại lục lọi, tìm xem có thứ gì hay không. Kỳ thực nhiều năm như vậy, thứ nên lấy đi đều đã lấy đi, sớm không còn gì rồi.

Sau đó cô quét nhà một lượt. Lúc dọn thùng rác, nàng phát hiện ra những mảnh giấy bị xé nát.

Cô lấy toàn bộ mảnh giấy ra, ghép thành một bức ảnh cũ.

Nơi giao nhau giữa đường phố sáng rực và ngõ nhỏ u ám, có một chàng trai trẻ tuổi cầm một cành hoa hồng đang đợi người. Hoa hồng kiêu diễm ướt át, chàng trai cúi đầu, ngũ quan không thấy rõ lắm, chỉ khiến người ta cảm thấy anh ta tươi cười vô cùng dịu dàng.

Lục Sênh nâng ảnh chụp, đột nhiên cảm thấy khó sở trước nay chưa từng có.

Nhiếp ảnh gia đoạt giải đặt tên cho bức ảnh này là “Thành thị”. Trước kia cô còn nhỏ, không hiểu, hiện tại, nếu như cho cô đặt tên, cô cảm thấy phải gọi là “Tình yêu”, tình yêu say lòng người lại đã thương người.

Hoặc là “Chờ đợi”. Hình ảnh anh ta chờ đợi trong nháy mắt này, cô gái kia lại chờ đến mười bảy năm.

Lục Sênh cất kỹ bức ảnh cũ nát, quét nhà sạch sẽ, sau đó khóa kỹ cửa.

Khóa lại mối liên hệ cuối cùng giữa cô và nơi đây.

Lục Sênh mang về mặt bình tĩnh trở lại trường thể thao Thụ Thanh. Vừa nhìn thấy Nam Phong, uất ức và bất lực mà cô nghĩ rằng đã sớm đi xa đột nhiên quay lại, điên cuồng dâng trào. Rốt cuộc cô vẫn rơi lệ, tí tách, khóc giống như đóa hoa gặp mưa.

Nam Phong cau mày, “Làm sao vậy?”

“Huấn luyện viên Nam, mẹ không cần em nữa...”

Nam Phong thở dài, “Sớm biết sẽ có ngày này.” Anh vừa nói vừa rút khăn giấy đưa cho cô, “Lục Sênh, đừng khóc.”

Nước mắt Lục Sênh không dừng được. Cô cho rằng tình thân giữa cô và mẹ chỉ còn là hình thức, nhưng lại không biết khát vọng tình thương của mẹ sâu trong nội tâm chưa bao giờ giảm.

Dù sao đó cũng là một loại bản năng.

Tuy nhiên bây giờ đã biến thành tuyệt vọng.

Nam Phong nhẹ nhàng xoa đầu Lục Sênh, “Lục Sênh, em còn có anh.”

Một câu nói, Lục Sênh khóc càng dữ hơn.

Nam Phong lập tức trở nên hơi luống cuống, anh vừa đưa cô khăn giấy, vừa nói, “Làm sao vậy?”

“Huấn luyện viên Nam.” Mắt Lục Sênh đỏ hoe, đầm lệ mờ mịt nhìn anh, “Tại sao anh lại tốt với em như vậy, hu hu hu...”

Vì sao đối tốt với cô như vậy? Vấn đề này Nam Phong thật sự có nghĩ tới.

Đáy lòng mỗi người đều có một chốn bình yên nhất, có thể là một đóa hoa, một bài thơ, hoặc là một người. Lục Sênh chính là mảnh đất sạch sẽ nhất trong nội tâm anh.

Anh đối tốt với cô, chính là đối tốt với bản thân mình.

Nam Phong nhếch khóe miệng, giọng nói trầm thấp mà dịu dàng: “Bởi vì em đáng giá.”

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Quá khứ và hiện tại

Edit: Peiria

Ngày 28 tháng 11 là sinh nhật Lăng Tuấn Vũ.

Lăng thiếu gia luôn luôn kiêu ngạo tự tổ chức một bữa tiệc cho mình, mời không ít người tới, đều là một đám bạn xấu. Theo lý, Nam Phong không thích tham gia vào náo nhiệt kiểu này, duy nhất có Lăng Tuấn Vũ là ngoại lệ.

Ai bảo hai người là bạn chí cốt chứ.

Quả sinh nhật mà Nam Phong tặng Lăng Tuấn Vũ một chiếc đồng hồ Vacheron Constantin. Anh tặng quà cho người khác, lúc nào cũng là đồng hồ, đồng hồ và đồng hồ. Lăng Tuấn Vũ nhìn thấy quà tặng của anh thì có chút ghét bỏ: “Tại sao lại là đồng hồ?”

“Ừm, vậy cậu muốn cái gì? Nếu không tôi mua cho cậu một cái bánh rán?”

Lăng Tuấn Vũ liếc mắt, “Cậu cút đi...”

Vì thế Nam Phong cút, đi đến phòng bao trong góc, ngồi một mình trên sofa uống rượu. Ở giữa phòng bao rộng lớn là sàn nhảy, dưới ánh đèn mờ ảo, mấy nam nữ trẻ tuổi đang khiêu vũ, cô gái xinh đẹp đưa lưng về phía trước người đàn ông, dùng đưa cái mông, gần như dán sát vào người đàn ông, cô ta hát đầu, ánh mắt quyến rũ bay tứ tung.

Nam Phong cảm thấy dáng múa này không quá lịch sự, vì vậy dời mắt, nhìn ly rượu cocktail trước mặt ngăn người. Áo sơ mi đen làm từ sợi tổng hợp tinh tế mà đơn giản, ở dưới ánh đèn càng giống như cát đen mềm mịn. Ánh sáng chớp chớp tắt tắt quét qua khuôn mặt anh, làm nổi bật đường nét góc cạnh gương mặt, hàng lông mày dài hẹp, ánh mắt trong trẻo, ôn hòa. Tuy anh ở trong ồn ào nhưng lại phảng phất như rời xa bức tranh huyên náo đó.

Rốt cuộc, Lăng Tuấn Vũ không nhìn nổi bộ dạng ‘không dính khói lửa nhân gian’ của Nam Phong, vì vậy lén lút lút đến gần.

“Hắc hắc!” Anh ta vỗ vai Nam Phong một cái.

Nam Phong không để ý đến anh ta, đưa tay sờ bao thuốc lá. Lăng Tuấn Vũ thấy thế lập tức ngăn cản, “Vứt đi, vứt đi, cho cậu ném thử cái này.” Vừa nói vừa móc ra một điều xì gà từ trong lồng ngực, còn chủ động bật lửa cho Nam Phong.

Thình thình của anh ta không thể chối từ, Nam Phong đành phải cắn điều xì gà, vừa hít một hơi, khói thuốc nồng nặc đến mức phổi cũng muốn nổ, hắt rút điều xì gà ra, điên cuồng ho khan.

“Ha ha ha ha ha!” Lăng Tuấn Vũ cảm thấy rất khôi hài, “Chao ôi, thiếu gia của cô, cậu còn không bằng cả phụ nữ!”

Nam Phong cũng không nổi giận, đặt xì gà bên cạnh gạt tàn thuốc, bung ly rượu lên uống một ngụm.

Lăng Tuấn Vũ chỉ vào điều xì gà chưa tắt khói, nói, “Thằng nhóc cậu không phân biệt tốt xấu, một điều xì gà này của tôi mua được cả một bao Hoàng Hạc Lâu của cậu đấy.”

Nam Phong khẽ nhướn mày, “Thích hợp mới là tốt.”

Nam Phong châm thuốc lá của mình, từ từ nhả ra khói. Đột nhiên, anh nghĩ tới một chuyện, bèn nói với Lăng Tuấn Vũ, “Xì gà của cậu, đưa tôi một hộp.”

“Quái lạ, chẳng phải là cậu không hút sao?”

“Tôi có chỗ dùng.”

“Đây, một hộp đủ chưa?”

“Đủ rồi.”

Lăng Tuấn Vũ nhìn làn khói xanh lượn lờ xung quanh Nam Phong, hiếu kỳ hỏi, “Vì sao cậu chỉ hút Hoàng Hạc Lâu? Cho tới bây giờ cũng không đổi, hương vị thuốc lá này bình thường mà?”

“Lần đầu tiên mua thuốc, nhân viên cửa hàng đề cử loại này.”

Đó là vào hơn một tháng sau khi tai nạn máy bay, thương thế của anh còn chưa tốt hẳn. Lần đầu tiên hút thuốc, tốt xấu không quan trọng, chỉ là giết thời gian mà thôi. Khoảng thời gian ấy anh không tốt lắm, dần dần nghiện thuốc lá.

Về sau cũng không thay đổi nữa.

Mọi người thường nhớ về quá khứ, bản chất vốn là một loại kỷ niệm, có thể tốt có thể xấu, hoặc là bình thường. Khoảng thời gian đó lưu lại ấn tượng sâu sắc trong cuộc đời bạn, thế nên nhưng thứ có liên quan, đều bị bạn vô thức bỏ lại trong quá khứ, hoặc kéo dài đến hiện thực.

Lăng Tuấn Vũ nhìn Nam Phong hút Hoàng Hạc Lâu rất khoan khoái, anh ta không nhịn được mà ngửa ngáy, ném điều xì gà đi, lấy một điều Hoàng Hạc Lâu hút thử, vừa hút vừa khinh bỉ thương thức của Nam Phong. Lăng Tuấn Vũ chính là một kẻ không bình thường, thấy Nam Phong thích gì thì anh ta nhất định phải thử xem. Bốn năm trước, nghe Nam Phong nói thích gấu bông, nhiều lần hẹn hò anh ta đều dẫn theo em gái chơi gấu bông, gấu được các loại gấu bông thì vào khách sạn thuê phòng, thời gian đó trong vòng điên cuồng truyền ra Lăng Tuấn Vũ là tên biến thái. Về phần biến thái như thế nào, các mỹ nữ lại không nói ra được, dù sao chính là cảm giác anh ta không bình thường.

Hiện tại, Lăng Tuấn Vũ và Nam Phong nhả ra khói, đột nhiên anh ta hỏi, “Tôi nói này, cậu với ba cậu, vẫn còn căng thẳng?”

Nam Phong cắn điều thuốc “Ừm” một tiếng.

Lăng Tuấn Vũ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, “Mấy năm rồi?”

“Hơn bốn năm.”

“Không đến mức đó chứ? Dầu sao cũng là ba con, cậu nhận sai thì ông ấy có thể làm gì cậu? Ông ấy là ba ruột cậu.”

Nam Phong bỗng hép mắt, cười như không cười liếc mắt nhìn Lăng Tuấn Vũ.

Bà vai của Lăng Tuấn Vũ khẽ run, anh ta chợt dạ đảo mắt, “Cậu biết không, anh em phiền nhất là loại ánh mắt này của cậu, khiến người ta có cảm giác cái gì cậu cũng nhìn thấu.”

Nam Phong dập tàn thuốc, nói, “Tôi biết là ai bảo cậu đến khuyên tôi, Tuấn Vũ, lời nói đó cậu nghe một chút là tốt rồi, không cần coi là thật.”

“Có ý gì?”

“Nếu như tôi đoán không nhầm, là dì Lữ nói với bác gái, sau đó bác gái lại bảo cậu đến khuyên tôi.”

“Bác gái” trong miệng Nam Phong là chỉ mẹ của Lăng Tuấn Vũ.

Lăng Tuấn Vũ có phần không hiểu, “Vậy thì sao?”

“Lấy hiểu biết của dì Lữ với tôi, bà ấy biết rõ cho dù cậu khuyên tôi, thì tôi cũng sẽ không cúi đầu trước ba mình, cho nên vô dụng. Nhưng, chỉ cần cậu có khuyên tôi, dì Lữ quay đầu là có thể nói với ba, bà ấy đã cố gắng hết sức mà tôi không nghe, chết cũng không chịu cúi đầu.”

“F*ck!” Lăng Tuấn Vũ cốc đầu mình một cái, “Như vậy chẳng phải giữa cậu và ba cậu lại trở nên căng thẳng?”

Nam Phong không nói gì.

Lăng Tuấn Vũ hơi hổ thẹn, “Chỉ trách tôi, tại sao không suy nghĩ kỹ thêm chút! Nếu hôm nay tôi không nói lời này - -”

Nam Phong khoát tay, “Chuyện không liên quan đến cậu. Người phụ nữ kia quá nhân rồi, cả ngày luôn nghĩ biện pháp sinh sự từ mấy việc không đâu, phim cung đấu đã có nhiều rồi.”

Lăng Tuấn Vũ lắc đầu, “Người nọ thật sự là... Haizzz, nhiều năm như vậy, cậu cũng thật không dễ dàng.”

Nam Phong khẽ cười, “Kỳ thực cũng không có gì, bà ấy không thể hại tôi được. Thứ nhất bà ấy không có đầu óc, thứ hai không có can đảm, tôi lười quan tâm tới bà ấy.”

Ngữ điệu của anh thông thả, đầu lông mày treo sự tự tin nhàn nhạt, còn có một loại phong thái ung dung nói không nên lời. Lăng Tuấn Vũ cẩn thận đánh giá anh trong chớp lát, đột nhiên nói, “Nam Phong, tôi có cảm giác cậu không giống trước kia.”

“Hả?”

“Cậu trước kia, lúc vừa mới xảy ra chuyện...” Lăng Tuấn Vũ đưa tay chỉ vào ấn đường của mình, khoa tay múa chân, “Nơi này có oán khí, hết như oan hồn, bây giờ thì khác, tôi cảm thấy người cậu có tiền khí.”

Lăng Tuấn Vũ là học sinh cận bã, lần này nói chuyện bỗng dùng hai ví dụ tu từ, quả thực tài hoa hơn người. Mặc dù... Nam Phong cũng không biết rốt cuộc “cả người có tiền khí” là như thế nào.

“Tóm lại hiện giờ cậu rất tốt.” Lăng Tuấn Vũ đưa ra tổng kết đơn giản.

“Đúng, rất tốt.”

Hai người đang nói thì một cái gái ăn mặc khêu gợi lác eo đi tới, Lăng Tuấn Vũ hép mắt cười với cô ta nhưng cô ta lại chỉ nhìn chăm chăm vào Nam Phong, sau đó ngồi xuống bên cạnh anh, chu miệng, cười nói, “Anh đẹp trai, anh ngồi chỗ này cũng lâu rồi, có muốn tán gẫu một chút không?”

Nam Phong nghiêng đầu liếc mắt nhìn cô ta, “Không.”

Mặc dù anh từ chối nhưng cô gái vẫn bị ánh mắt anh mê mẩn, cô ta giơ một ly rượu, “Tôi uống với anh một ly nhé?”

“Xin lỗi, tôi không muốn uống.”

“Vậy... Chúng ta nhảy một điệu đi?”

“Xin lỗi, tôi đi đứng không tốt.”

“Ách...” Lần đầu tiên gặp được lý do từ chối khiêu vũ kiểu này, cô gái có phần cứng họng.

Cô gái khẽ gọi đi rồi, Lăng Tuấn Vũ thở dài, nói, “Kỳ thực có một điểm cậu vẫn không thay đổi... Con mẹ nó cậu vẫn thu hút phụ nữ giống như trước đây.”

Nam Phong không cho là đúng. Anh có cảm giác điện thoại di động đang rung, cúi đầu nhìn xem, là một tin nhắn.

Đình Tiểu Tiểu: Nam Phong, hôm nay anh có đến không?

Nam Phong định trả lời “Không”, Đình Tiểu Tiểu đã lập tức gửi đến một tin nhắn: Sênh Sênh rất nhớ anh!

Anh dừng lại một chút, trả lời: Có.

Ngồi thêm một lát chào hỏi mấy người quen, Nam Phong định rời đi, lúc này Lăng Tuấn Vũ còn chưa cắt bánh sinh nhật. Biết Nam Phong muốn đi, Lăng Tuấn Vũ vỗ bàn một cái, “Đại thiếu gia của tôi, cả ngày chỉ biết hành người. Được rồi, chờ tôi cắt bánh đã.”

Nam Phong khoát tay, “Không cần cắt, cậu cắt tôi lại không ăn.”

Lăng Tuấn Vũ bèn đặt dao xuống, “Ây da, kỳ thực tôi cũng không ăn, các cô gái thích ăn.”

Lời này ngược lại đã nhắc nhở Nam Phong.

Lăng Tuấn Vũ là người yêu thích tennis, nói chính xác hơn thì anh ta là fan cuồng của ngôi sao tennis Kiều Văn Văn, vì vậy bánh ngọt lần này anh ta cũng thiết kế thành chủ đề tennis, xung quanh tầng thứ hai trang trí một vòng tròn điểm tâm, màu sắc và hình dáng giống trái bóng tennis như đúc. Nam Phong cảm thấy có ý tứ, chỉ chỉ cái bánh ngọt, “Tôi lấy tennis mang về.”

Lăng Tuấn Vũ dùng ánh mắt sâu kín quan sát anh, “Cậu, lấy, cho, ai, ăn?”

Nam Phong không lên tiếng, một tay cầm dao, một tay cầm đĩa bánh ngọt, tự mình lấy tennis.

Lăng Tuấn Vũ truy hỏi, “Không phải là người chứ? Phụ nữ?!”

Bề mặt bánh ngọt là bơ, rất mềm, Nam Phong lo lắng phá hư hình dáng tennis, vì thế động tác rất nhẹ.

Lăng Tuấn Vũ: “Trời ạ, tôi vẫn không thể tin được là phụ nữ! Nam Phong, có phải cậu nuôi cún hay không?”

Nam Phong nghe anh ta nói vậy, khẽ nhếch khóe miệng, “Đúng là có một con cún.”

Cún ... Từ này khiến thân thể Lăng Tuấn Vũ chấn động, mồ hôi lạnh sắp chảy xuống rồi.

Bởi vì Lăng Tuấn Vũ quấy nhiễu, Nam Phong cắt hỏng một trái bóng tennis, cắt lần thứ hai mới thành công. Sau đó Lăng Tuấn Vũ nói: “Cậu cắt hai quả trứng của tôi... Nam Phong, cái tên lưu manh này!”

Nam Phong giữ lấy đĩa bánh ngọt, mí mắt không thèm nâng lên, “Tạm biệt.”

Lăng Tuấn Vũ kiên trì đưa anh ra cửa lớn. Bên ngoài rất lạnh, Nam Phong áo măng tô cao cổ bằng nỉ, áo măng tô đặt may, cắt vừa khít cơ thể, làm nổi bật dáng người cao lớn của anh, quả thực còn ăn ảnh hơn người mẫu.

Ngoài cổng chính, Lăng Tuấn Vũ như Dương Bạch Lao dặt tay Hi Nhi(*), lưu luyến kéo tay áo Nam Phong không buông, “Người anh em, tôi có câu...”

(*) Hai nhân vật trong bộ phim “Bạch Mao Nữ ” nổi tiếng của Trung Quốc. Nội dung sơ lược: tá điền Dương Bạch Lao bởi không trả nổi món nợ cho địa chủ Hoàng Thế Nhân mà bị bức ép đến chết, con gái Hi Nhi của ông bị dùng để trừ nợ, bị ép đến nhà Hoàng Thế Nhân làm công, rồi bị Hoàng làm nhục. Về sau cô chạy trốn vào rừng sâu, lót dạ bằng trái cây cứng trong miếu để sống qua ngày, đầu tóc vì vậy trở nên bạc trắng, bị người dân mê tín trong làng tôn xưng là “Bạch Mao tiên cô” (nàng tiên tóc trắng). Về sau, cô đã được Đại Xuân vốn là người yêu ngày trước của mình, giờ đây đã tham gia bát lộ quân cứu thoát, hai người cùng đi xuống núi, triệu khai đại hội đấu tranh, phân chia đất đai, đánh đổ địa chủ. (Editor: Sao nghe hơi na ná ‘Vợ chồng A Phủ’ bên mình nhỉ)

“Cái gì?”

“Nếu... Nam Phong cậu thiếu tiền hãy nói với tôi, đừng ngại mở miệng.”

Nam Phong cười, mặt mày giãn ra. Anh phát ra nụ cười từ nội tâm, làm cho tâm tình người nhìn cũng tốt lên. Anh cười nói, “Yên tâm, tạm thời tôi không thiếu tiền.”

Lăng Tuấn Vũ nhếch miệng, bộ dạng có chút ngạc nhiên, “Công ty kia của cậu vẫn còn? Tôi cho rằng đã sớm đóng cửa rồi!”

Nam Phong lắc đầu, dưới ánh đèn, đôi mắt anh sáng như sao: “Sẽ không. Về chuyện này tôi vẫn có mắt nhìn.”

Lăng Tuấn Vũ liếc mắt, “Đã có ai từng nói với cậu, bộ dạng tự tin của cậu rất đang đánh đòn chưa...”

“Có. Nghe nói toàn bộ vận động viên nam ATP đều muốn đánh tôi.”

ATP tên viết tắt của Hiệp hội quần vợt chuyên nghiệp (Association of Tennis Professionals) của các tay vợt nam. Nam Phong làm mưa làm gió trên trường tennis quốc tế, quả thật có rất nhiều người muốn đuổi theo đánh anh, đây cũng không phải nói khoác.

Có điều, Lăng Tuấn Vũ lại để ý, người anh em tốt của anh ta đã có thể dùng giọng nói bình thản để bàn luận mọi việc, giống như đang nói về thời tiết, mỹ thực.

Tất cả đau khổ đều sẽ trở thành quá khứ, tất cả tổn thương cuối cùng cũng sẽ trở thành ‘nước chảy mây trôi’.

Thật tốt.

#Lê: Tác giả còn một truyện (thể loại: tương lai, viễn tưởng) về em gái đáng yêu và người máy độc miệng tên là “Hàm Quang” (tên n9 người máy luôn nè). Ai đáng yêu edit cho mình đọc đi tt_tt

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bánh ngọt và thùng rác

Edit: Peiria

Trường thể thao Thụ Thanh không có sân tennis trong nhà, nhưng mùa đông bảo học viên đánh tennis bên ngoài, đừng nói đùa nhỏ, đến vợt tennis cũng không chịu được.

Cho nên Nam Phong đã nghĩ ra một chủ ý.

Trong trường có hai phòng dạy bóng bàn lớn, từ khi trường thể thao Thụ Thanh xuống dốc, tài nguyên bị ngâm nước, hiện tại các phòng bóng bàn đều trống rỗng. Nam Phong bảo người chuyển bàn đánh bóng bàn đi, cải tạo lại mặt đất và mặt tường, mặc dù dọn được chỗ không lớn bằng sân tennis, nhưng có thể luyện đánh bóng với mặt tường.

Lúc Nam Phong trở lại trường thể thao Thụ Thanh, Lục Sênh và Từ Tri Diệu vẫn chưa kết thúc huấn luyện, hai người đang ở trong nhà luyện đánh bóng. Lục Sênh đánh đầu ra đẩy, còn Từ Tri Diệu đánh cho... gà bay chó sủa.

Dường như cậu không thể khống chế tốt phương hướng và lực đánh tennis, đối với bóng bật ngược lại không có cách nào tổ chức phòng thủ hiệu quả, vì vậy, Từ Tri Diệu vẫn luôn lấy “Bất động như núi” làm nguyên tắc, lần này lại chuyển động.

Đinh Tiểu Tiểu ở bên cạnh cười nhạo cậu: “Ồi chào, ha ha ha ha ha, Diệu Diệu, có phải hôm nay cậu uống rượu say rồi không?”

Từ Tri Diệu quay đầu lại trừng mắt nhìn cô, “Không được gọi tôi là Diệu Diệu.”

“Được, Diệu Diệu.”

“Tiểu Đinh - - “

“Diệu Diệu!” Đinh Tiểu Tiểu cười tủm tỉm, vừa xoa tay, vừa nói, “Cậu quên lát nữa là ai giúp cậu mát xa hả? Muốn trải nghiệm cảm giác lên núi đao xuống vực dầu lần nữa?”

Từ Tri Diệu tức giận nghiêng đầu sang chỗ khác, giả vờ như cô không tồn tại.

Nam Phong đi tới, đứng bên cạnh Đinh Tiểu Tiểu. Đinh Tiểu Tiểu vốn không thấp, nhưng Nam Phong lại cao 1m88, cô đứng bên cạnh anh, rất giống chim nhỏ nép vào người.

Đinh Tiểu Tiểu ôm cánh tay, hỏi Nam Phong, “Hôm nay Từ Tri Diệu làm sao vậy?”

Nam Phong đáp: “Tôi bảo cậu ta đổi vợt tennis. Hệ số pound thấp hơn một chút.”

Hệ số pound của mặt vợt trực tiếp quyết định lực đàn hồi lớn hay nhỏ, hệ số pound càng thấp, lực đàn hồi càng cao, khi sử dụng cùng một lực, tốc độ đánh bóng sẽ nhanh hơn. Như vậy, chơi bóng đỡ tốn sức, đương nhiên, nếu làm thế cũng phải trả giá lớn - - lực đàn hồi tăng đồng nghĩa với khả năng kiểm soát bóng sẽ giảm xuống.

Cho nên hiện tại Từ Tri Diệu nhìn giống hệt như khi Macaque(*).

(*) Khi Macaque (Mắc-ca): một loài khỉ sống ở miền Bắc của Trung Quốc.

Đình Tiểu Tiểu búng tỉnh gãi đầu, sau đó càng thêm nghi hoặc: “Nhưng mà tại sao phải làm như vậy? Cậu ấy rõ ràng am hiểu kiểm soát bóng hơn.”

Lúc đánh bóng, tay thuận của Từ Tri Điều sẽ không tự chủ mà xoay cổ tay, từ khi mới bắt đầu học tennis đã là như thế. Cái gọi là “xoay cổ tay”, chính là chỉ lúc đánh bóng khớp xương ở cổ tay sẽ hoạt động.

Dưới tình huống bình thường, người mới học tennis nếu như không cố định được cổ tay thì rất dễ bị thương, nhưng Từ Tri Điều chưa bao giờ bởi vì xoay cổ tay mà bị thương. Khi đó, Nam Phong nghiền cứu động tác nhỏ này của cậu rất lâu, cuối cùng rút ra kết luận: Động tác xoay cổ tay có thể làm cho tỉ lệ chuyển hóa sức mạnh của Từ Tri Điều cao hơn, trình độ cao sẽ bù cho thể lực không đủ; đồng thời, hướng và biên độ xoay cổ tay có thể điều chỉnh, sẽ trợ giúp cậu tăng khả năng kiểm soát bóng.

Đó là lí do tại sao mà khả năng kiểm soát bóng của Từ Tri Điều trời sinh là tốt rồi.

Tiếp theo, kiểm soát bóng tốt có thể tiết kiệm thời gian và sức lực, có đôi khi còn có thể chạy ít đi vài bước... Vì vậy việc cậu tập luyện kiểm soát bóng tương đối tích cực...

Có lẽ Đình Tiểu Tiểu không hiểu rõ cách làm của Nam Phong, cô nói, “Anh làm như vậy, mặc dù có thể giúp cậu ấy bù lại thể lực, nhưng cũng khiến cho ưu thế bị suy yếu, mất nhiều hơn được đi?”

Nam Phong lại lắc đầu, giọng nói có chút khinh miệt, “Tại cuộc so tài chính thức, người không có thể lực, ngay cả cơ hội kiểm soát bóng cũng sẽ không có.”

Đình Tiểu Tiểu há to miệng, phát hiện những lời này hoàn toàn không có cách phản bác.

Một lát sau, Lục Sênh và Từ Tri Điều huấn luyện xong, hai người tập các động tác thả lỏng. Đình Tiểu Tiểu bởi vì vẫn luôn xem bọn họ huấn luyện, cũng không phát hiện ra đồ Nam Phong cầm trên tay, lúc này cô nhìn thấy đĩa bánh ngọt xinh xắn, ngạc nhiên nói, “Nam Phong, anh cầm cái gì thế? Là bánh ngọt à?”

“Ừm.” Nam Phong chia tay, Đình Tiểu Tiểu nhìn thấy trên tay anh có một đĩa bánh ngọt trong suốt, bên trong là một quả bóng tennis.

“Oa, rất giống thật!” Đình Tiểu Tiểu có phản kích động, “Là cho tôi sao?”

“Không.”

“...”

Nam Phong coi nhẹ âm thanh tan nát cõi lòng của Đình Tiểu Tiểu, đón nhận ánh mắt của Lục Sênh, khẽ nhướn mày, nói, “Hôm nay có thể phá giới một lần.”

Yêu cầu về bữa ăn của vận động viên rất cao, bình thường không thể hấp thu quá nhiều thực phẩm không có hàm lượng dinh dưỡng cao. Lục Sênh rất thích ăn đồ ngọt, nhưng vì đánh tennis, hiện tại cô cũng phải kiêng, ăn một lần bánh ngọt cứ như được ăn Tết.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Nam Phong, Lục Sênh vừa nghe nói có thể ăn bánh ngọt, con mắt lập tức sáng lập lánh, cười giống hệt một chú sóc hạnh phúc.

Đình Tiểu Tiểu có chút không phục, “Này, sao anh chỉ cho mỗi lục Sênh ăn bánh ngọt? Hừ, tôi muốn nói... Còn có Điều Điều nữa?”

Người trong cuộc Từ Tri Điều nghe vậy, ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng, làm gì thì tiếp tục làm cái đó, bước chân bình tĩnh giống như dáng đi của con chim cánh cụt.

Nam Phong đáp: “Điều Điều không thích ăn đồ ngọt.”

Oạch! Chim cánh cụt ngã trên mặt đất.

Từ Tri Điều lặng yên đứng dậy, vô cùng đau đớn nói, “Tôi van cầu các người đừng gọi tôi là Điều Điều! Còn gọi nữa tôi sẽ chết cho các người xem!”

Đình Tiểu Tiểu vẫn không phục, hỏi Nam Phong, “Cho dù cậu ta không thích ăn đồ ngọt, vẫn còn có tôi mà?”

“Xin lỗi, tôi quên.”

Đình Tiểu Tiểu: QAA

Từ Tri Điều cười không phúc hậu. Haizzz, người trẻ tuổi ấy mà, lúc này nên ngoan ngoãn trầm mặc, không nên tùy tiện hỏi cái này hỏi cái kia. Hỏi chính là tự rước lấy nhục nha...

Đình Tiểu Tiểu mát xa cho bọn họ xong, Lục Sênh uống một ngụm nước, nâng bánh ngọt liếm liếm môi, nghĩ đến Đình Tiểu Tiểu vừa rồi rất ảm ức, vì vậy cô đưa bánh ngọt cho cô ấy, “Chị Tiểu Tiểu, chúng ta cùng ăn nhé?”

Đình Tiểu Tiểu ôm mặt, “A a a vẫn là Sênh Sênh tốt nhất! Thật cảm động!” Nói xong, đột nhiên ôm lấy bà vai Lục Sênh, rướn cổ đến gần, hôn ‘Bẹp’ một cái trên mặt cô.

Lông mày của Nam Phong nhíu chặt.

Lục Sênh hơi hơi ngượng ngùng sờ mặt, nhét bánh ngọt vào trong lòng Đình Tiểu Tiểu. Đình Tiểu Tiểu trả lại cô, “Chị không ăn, chị đang muốn giảm cân, nhìn cánh tay chị này, toàn cơ bắp!”

Phải nói, cánh tay Đình Tiểu Tiểu còn thô hơn Lục Sênh một chút, hiển nhiên, cô không thể làm như Lục Sênh được.

Lục Sênh đành phải cầm đĩa bánh ngọt ăn. Hình dạng tennis nhìn có vẻ thân thiết động lòng người, ăn vào trong miệng hương vị ngọt ngào mềm mại, cảm giác đó không cần nói có bao nhiêu hạnh phúc. Nhìn cô cao hứng híp cả mắt, Nam Phong hơi buồn cười.

Dù sao cũng là đứa nhỏ, ăn miếng bánh ngọt đã thích thú như vậy.

Ăn bánh ngọt được một nửa, trên miệng Lục Sênh dính bơ. Nam Phong đưa cho cô một tờ khăn giấy, “Lau miệng đi, ăn ra cả râu ria rồi.”

Khăn giấy trắng tinh ở trước mắt, Lục Sênh cũng không nhận, cô ngước đầu, khẽ chu môi, ý bảo Nam Phong giúp cô lau.

Anh nhìn cô, đáy mắt trong veo giống như dòng suối chảy qua khe núi, khuôn mặt nho nhỏ, da thịt nhẹ nhàng giãn ra, cười rục rờ như một đóa tường vi nở rộ. Mũi nhẹ nhàng chu lên, ngay cả hai má cũng khẽ phồng lên, giống như một trái táo.

Lục Sênh làm nũng như vậy, Nam Phong hoàn toàn không có cách nào từ chối.

Anh đưa khăn giấy đến khóe miệng cô, cẩn thận lau, vừa lau vừa nở nụ cười mang theo chút oán trách, “Em bao nhiêu tuổi rồi, sao còn giống như đứa bé vậy.”

Anh dùng lực rất nhẹ, cảm giác mềm mại của khăn giấy khiến Lục Sênh thấy thật thoải mái, giống như là bị cánh bướm lướt qua da thịt. Cô mở to mắt, xem như đáp lại.

Cuối cùng, Nam Phong không nhịn được, bật cười.

Đình Tiểu Tiểu đang uống nước, cô nghe thấy Từ Tri Diệu bên cạnh nghiêng răng, giống như con chuột chạy đến gặm chân bàn trong đêm tối... Chính là âm thanh đó.

Đình Tiểu Tiểu hơi khó hiểu, chọc vào cánh tay Từ Tri Diệu một cái, nói, “Thèm ăn? Chẳng phải là cậu không thích ăn đồ ngọt sao?”

Từ Tri Diệu không nói gì, bóp méo chai nước khoáng rỗng cầm trong tay, cuối cùng vo thành một cục, giống như vãi rách.

Vèo - - cậu ném nó ra ngoài.

Chai nước khoáng rơi vào thùng rác, phát ra tiếng “Bịch” thật lớn quanh quẩn trong phòng huấn luyện trống trải, có vẻ cực kỳ rung động lòng người.

#Đoạn kịch nhỏ#

Thất ca: Gâu.

Từ Tri Diệu: Gâu.

Đình Tiểu Tiểu: Gâu.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Lăng Tuấn Vũ đối xử với anh em hết sức rộng rãi, hôm sau đã bảo người đưa xi gà tới trường thể thao Thụ Thanh. Người đến chính là trợ lý của anh ta, một cô gái giỏi giang, nữ tính. Mặc dù cuộc sống riêng tư có chút đặc sắc nhưng Lăng Tuấn Vũ chưa bao giờ quan hệ nam nữ bừa bãi khi làm việc, trợ lý anh ta cũng là nữ cường nhân(*), có thể đảm đương trọng trách của nam giới.

(*) Nữ cường nhân là cụm từ để chỉ những người phụ nữ kiên cường, mạnh mẽ và giỏi giang.

Nam Phong cầm hộp xì gà, quay đầu đưa cho hiệu trưởng Vệ.

Hiệu trưởng Vệ đang buồn rầu. Về chuyện có nên giữ lại trường thể thao Thụ Thanh hay không, Bộ Giáo dục mở mấy cuộc họp, hiện tại đã nhất trí, thông báo chính thức sẽ có trong mấy ngày tới.

Không phải là ông không tìm cách, chỉ là ‘phá cỗ vạn nhân chủy, tường đảo chúng nhân thôi’(*), dù ông có nghĩ ra biện pháp gì chẳng nữa, cũng chẳng thể làm nên chuyện.

(*) Danh ngôn kinh điển trong tác phẩm ‘Hồng Lâu Mộng’ của Tào Tuyết Cần, có nghĩa là đồng người thì có thể đẩy đổ tường, miệng vạn người có thể đổi cả Kim cô, trong trường hợp này muốn nói chỉ một mình hiệu trưởng Vệ không thể thay đổi ý kiến của cả một tập thể.

Hiệu trưởng Vệ hiếm có cơ hội được quan sát xì gà ở khoảng cách gần như vậy, ông cầm hộp xì gà đặt ở chóp mũi ngửi một cái. Hương vị kia khá đặc biệt, đậm đà tinh khiết, pha trộn giữa mùi thơm của gỗ thông và mùi đất, rất khó hình dung. Hiệu trưởng Vệ suy nghĩ hồi lâu tìm tòi, cuối cùng thốt lên, “Vẫn còn rất thơm.”

Nam Phong không nói gì.

Hiệu trưởng Vệ cầm hộp xì gà, hỏi, “Thứ này rất đắt sao?”

“Tạm tạm, có thể mua được hơn hai trăm bao Hồng Tháp Sơn của ông.”

“Cả hộp này ư?”

“Một điếu.”

“...” Thứ này TM dùng vàng làm ra à?

Động tác của hiệu trưởng Vệ bỗng trở nên nghiêm túc lại cẩn thận, sợ xì gà rơi xuống mặt đất. Ông đặt điếu xì gà vào trong hộp, đóng kín, sau đó hỏi Nam Phong, “Cậu cho tôi ư?”

Nam Phong dời mắt nhìn qua cửa sổ. Mùa đông ở phương Bắc, mặt đất lúc nào cũng bụi bặm, trống trải và hoang vu. Anh đáp, “Tôi nhớ ông từng nói, ở Bộ Giáo dục có vị lãnh đạo thích xì gà.”

“Đúng là có chuyện như vậy.” Ánh mắt hiệu trưởng Vệ sáng lên, vỗ cái đầu hói của mình, “Ý cậu là...?”

Nam Phong đẩy cái hộp gỗ màu cà phê tới trước mặt hiệu trưởng Vệ, “Thuốc đã cho ông, ông có thể tùy ý quyết định dùng như thế nào. Giữ lại để hút, hoặc tặng người khác.”

Hiệu trưởng Vệ nuốt nước miếng, nói ra tiếng lòng của chính mình: “Tôi muốn bán nó.”

...

Rất cuộc, hiệu trưởng Vệ cũng không làm theo khát vọng trong nội tâm. Ông tặng xì gà cho lãnh đạo của bộ, khi quay về khề ngâm nga, tâm tình không tệ lắm.

Nam Phong đang quan sát Lục Sênh và Từ Tri Điều huấn luyện thể lực. Nhìn thấy hiệu trưởng Vệ rạng rỡ trở lại, chỉ thiếu vênh cái đuôi đằng sau lưng, Nam Phong hỏi: “Thuận lợi chứ?”

“Ồn rồi.” hiệu trưởng Vệ cười ha hả, “Nam Phong, lần này cảm ơn cậu.”

Tầm mắt của Nam Phong rơi vào hai người trên sân tập. Ánh mắt anh có chút mềm mại, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, “Không cần khách khí. Tôi đã dùng danh nghĩa trường thể thao Thụ Thanh báo danh thi đấu cho hai người họ, hơn nữa cũng không muốn trường học sụp đổ quá sớm.”

Hiệu trưởng Vệ dựng lỗ tai: “Thi đấu gì? Có tiền thưởng không?”

“Giải quần vợt cúp ‘Ngôi sao tương lai’ dành cho thanh thiếu niên toàn quốc.”

Còn về vấn đề tiền thưởng, Nam Phong không quá chú ý, nhưng chắc hẳn là có đi. Không hiểu sao, nhớ tới lần trước Lục Sênh giao toàn bộ tiền thưởng cho mình, Nam Phong lại không nhịn được mỉm cười.

Hiệu trưởng Vệ nhìn Nam Phong khẽ nhếch miệng, nghĩ thầm, xem ra tiền thưởng lần này rất nhiều đây.

Trên thực tế, tiền thưởng của giải quần vợt cúp ‘Ngôi sao tương lai’ dành cho thanh thiếu niên cũng không tính là cao, nhưng quán quân đánh đơn có thể nhận được khoản hỗ trợ tài chính ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu trong vòng một năm.

Giải quần vợt này là do một doanh nghiệp nổi tiếng trong nước bỏ vốn tổ chức, không có nửa xu quan hệ với ngành thể dục thể thao. Nói cách khác,

tham gia giải đấu này không tăng thêm lý lịch, cũng chẳng ảnh hưởng gì tới thứ hạng các tay vợt quốc tế, kể cả giành chức quán quân, thu hoạch lớn nhất cũng chỉ là lấy được cơ hội xuất ngoại học tennis mà thôi.

Bởi vậy những vận động viên có thực lực chưa chắc sẽ đến, đó chính là lí do tại sao giải đấu này chỉ mang tên cúp ‘Ngôi sao tương lai’ mà không phải cúp ‘Ngôi sao hôm nay’.

Đây là giải đấu có quy mô toàn quốc, phần thưởng không ít, cấp bậc tất nhiên là cao hơn Đại hội thể thao thành phố T.

Thỉnh thoảng, những cuộc tranh tài kiểu này sẽ xuất hiện một, hai ‘hắc mã’(*), thiên phú không tệ, chỉ là không gặp được trường tốt huấn luyện viên tốt, đối với họ, cơ hội du học đào tạo chuyên sâu lần này vô cùng quý báu.

(*) Hắc mã là một thuật ngữ khá phổ biến, vốn có từ các trường đua ngựa. ‘Hắc mã’ nghĩa là ngựa đen nhưng những con ngựa bị gọi như thế chưa chắc đã đen, đó là con ngựa mà dân cá cược không (thèm) để ý tới trong một cuộc đua nhưng nó lại bắt ngờ về nhất.

Lục Sênh vừa nhìn thấy hai chữ ‘toàn quốc’ thì có chút sợ hãi, hỏi Nam Phong, “Giải đấu toàn quốc có rất nhiều tinh anh phải không? Anh đoán em có thể giành hạng mấy?”

Nam Phong đáp, “Lục Sênh, không cần gây áp lực cho bản thân, em đánh hạng mấy cũng được. Có thể dừng bước ngay từ vòng loại ở Bắc Kinh, cũng có thể trở thành quán quân cả nước.”

Hai chữ “Quán quân” khiến tinh thần Lục Sênh chấn động.

Từ Tri Diệu hỏi, “Huấn luyện viên, trận đấu lần này không có đánh đôi sao?”

“Có, ở trang cuối cùng.”

“A.” Cậu lật thông báo tới trang cuối cùng, nhìn lướt qua một lần, bĩu môi, “Tại sao tiền thưởng đánh đôi ít như vậy, còn chẳng đủ mua kem. Haizzz, sự thật là, cậu nói xem vì lý do gì mà tiền thưởng đánh đôi luôn thấp hơn đánh đơn? Có phải ban tổ chức không chịu nổi người khác ‘xuất song nhập đối’(*) hay không...”

(*) Xuất song nhập đối: ra vào luôn có đôi có cặp, thường nói về quan hệ thắm thiết giữa vợ chồng.

Nam Phong nhẹ nhàng quét mắt nhìn cậu một cái, ánh mắt lạnh lạnh khiến Từ Tri Diệu hơi chột dạ. Tiếp theo cậu nổi lên dưng khí muốn trừng lại, ánh mắt Nam Phong đã sớm đã rời đi, rơi vào trên đầu vai của Lục Sênh.

Đình Tiểu Tiểu đang ôm lấy bả vai cô, cười hi hi nói, ““Xuất song nhập đối” gì chứ, Diệu Diệu, cậu đừng dùng loạn thành ngữ! Như tôi và Sênh Sênh mới là ‘xuất song nhập đối’!”

Nam Phong gõ nhẹ một cái vào bàn, bắt đầu không kiên nhẫn, “Nói chính sự.”

Đình Tiểu Tiểu gật đầu, “Nói chính sự thì nói chính sự... Nam Phong, tại sao anh phải cho Sênh Sênh và Diệu Diệu báo danh một trận đấu ở xa như vậy? Anh muốn bọn họ xuất ngoại đào tạo chuyên sâu ư?”

Lục Sênh và Từ Tri Diệu cùng nhau đưa mắt nhìn về phía Nam Phong, nét mặt hai người không giống nhau. Từ Tri Diệu nhao nhao muốn thử, Lục Sênh dường như có chút lo lắng.

Nam Phong không trả lời vấn đề của Đình Tiểu Tiểu. Anh nhìn Lục Sênh, nhìn đôi mắt trong trẻo của cô, hỏi: “Lục Sênh, em có nghĩ đến - -”

“Em không muốn xuất ngoại.” Lục Sênh đột ngột cắt đứt lời anh, vẻ mặt gấp gáp, “Em, em không muốn...” Không muốn rời xa anh.

Nam Phong thấy rõ trên gương mặt cô viết bốn chữ ‘lưu luyến không rời’. Cảm giác ỷ lại và quyến luyến đó, không hiểu sao lại khiến ngực anh nóng lên.

Anh cười một tiếng, dịu dàng nói, “Em ngốc vậy? Nếu anh muốn để em xuất ngoại đào tạo chuyên sâu, còn cần thông qua thi đấu sao?”

“A?” Lục Sênh kinh ngạc, sau đó khuôn mặt ánh lên vẻ mừng rỡ, không xa nhau là tốt rồi!

Đình Tiểu Tiểu sờ cằm, “Không phải là vì xuất ngoại, vậy anh báo danh giải đấu này làm cái gì? Còn rất nhiều giải khác có thể báo danh mà!”

Nam Phong khẽ lắc đầu, đầu ngón tay nhẹ nhàng nhặt thông báo rực rỡ kia, “Những giải đấu khác, mức độ khó khăn không phải quá lớn thì chính là quá nhỏ, mà giải này, vừa vặn.”

“Có ý gì?”

Nam Phong nhìn về phía Lục Sênh lần nữa, nói, “Vừa rồi anh chỉ muốn hỏi, Lục Sênh, em có muốn vào đội tuyển quần vợt tỉnh không?”

Lục Sênh bị hỏi đến sững sờ. Đội tuyển tỉnh sao? Cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này, cảm giác đội tuyển tỉnh cách mình rất xa xôi, giống như một tổ chức thần bí. Cô ở trường thể thao Thụ Thanh chờ đợi hơn bốn năm, mỗi ngày trôi qua vô cùng đơn điệu nhưng dù sao đã thành thói quen, hiện tại, đột nhiên hỏi cô có muốn đi chỗ khác hay không, cô bỗng có chút xa lạ và bất an.

Cô mấp máy môi, hỏi Nam Phong, “Huấn luyện viên Nam, anh hy vọng em gia nhập đội tuyển tỉnh sao?”

“Ừm. Đừng hỏi anh, em hãy tự hỏi lòng mình. Em muốn vào đó không?”

Đình Tiểu Tiểu vỗ nhẹ bả vai Lục Sênh, “Sênh Sênh, đội tuyển tỉnh rất đáng để suy xét! Em có thể biết thêm nhiều vận động viên hơn, có thể đánh rất nhiều trận đấu, mỗi tháng còn có trợ cấp. Biểu hiện xuất sắc có thể vào đội tuyển quốc gia, đại diện cho Trung quốc đi thi đấu quốc tế. Huấn luyện viên Nam của các em trước kia chính là người của đội tuyển quốc gia đấy.”

Lời này khiến nội tâm Lục Sênh khẽ động. Làm vận động viên, không có chút chí tiến thủ là chuyện không có khả năng. Sao Lục Sênh không muốn trở nên lợi hại hơn, tham gia thi đấu quốc tế chứ? Cô ngược đầu nhìn Nam Phong, hỏi, “Đúng thế sao?”

“Ừm, cơ bản là thật.”

“Còn...”

Lúc này, Từ Tri Diệu chen miệng nói, “Huấn luyện viên Nam, anh chỉ hỏi Lục Sênh có muốn gia nhập đội tuyển tỉnh không, có điều đội tuyển tỉnh đâu dễ vào như vậy?”

Anh mắt Nam Phong quét tới, đứng rồi, còn có Từ Tri Diệu, anh lại quên mất cậu ta.

Từ Tri Diệu bày tỏ: Tôi đã quen rồi $\neg (\neg \nabla \neg) \cap \dots$

Nam Phong hỏi Từ Tri Diệu, “Cậu có muốn vào đội tuyển tỉnh không?”

Từ Tri Diệu không chút nghĩ ngợi đáp: “Su mọii vào thì em vào... Nhưng mà em nghe nói đội tuyển tỉnh không dễ gia nhập! Và lại, đội tuyển quần vợt tỉnh chúng ta là đội mạnh nhất cả nước, rất nhiều vận động viên tỉnh ngoài đều đến thành phố T đăng ký, cạnh tranh vô cùng khốc liệt.”

Bởi vì tennis là môn thể thao có tính linh hoạt cao, vận động viên có thể ở thi đấu ở những nơi khác nhau. Không phải là người gốc Bắc Kinh chỉ có thể gia nhập đội tuyển quần vợt Bắc Kinh, họ có thể vào đội tuyển tỉnh khác, chỉ cần đăng ký là được.

Lục Sênh nghe Từ Tri Diệu nói vậy, cũng hỏi, “Phải đó, huấn luyện viên, cho dù tụi em muốn gia nhập đội tuyển tỉnh, cũng phải có điều kiện gì chứ?”

Nam Phong trầm ngâm nói, “Giải tennis lần này, nếu như các em có thể lọt vào vòng bốn người mạnh nhất, anh sẽ có cách để các em vào đội tuyển tỉnh.”

Lục Sênh hỏi tiếp, “Vậy còn anh thì sao? Anh có thể vào đó cùng tụi em không?”

Không đợi Nam Phong trả lời, Đình Tiểu Tiểu đã cốc đầu Lục Sênh một cái, “Nha đầu ngốc, huấn luyện viên Nam của các em là ai? Tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả(*), đừng nói là đội tuyển tỉnh, muốn vào đội tuyển quốc gia dạy cũng chỉ là chuyện nhỏ.”

(*) Tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả: Trước không có người sau cũng không có người

Về mặt Lục Sênh buồn lòng, cô nờ nụ cười ngốc nghếch, nhìn Nam Phong, ánh mắt trong trẻo và mong chờ.

Đột nhiên, Nam Phong nghiêng đầu, mí mắt hơi rũ xuống, che khuất ánh mắt anh.

“Huấn luyện đi.” Anh nói.

Hôm sau, Nam Phong mời một huấn luyện viên của đội tuyển tỉnh ăn cơm.

Huấn luyện viên này tên là Lý Vệ Quốc, năm nay năm mươi sáu tuổi, làm công tác huấn luyện đã ba mươi năm. Lý Vệ Quốc ở thành phố T hơn hai mươi năm, đào tạo ra không ít vận động viên giỏi, khi Nam Phong gia nhập đội tuyển tỉnh lúc cũng là do ông dẫn dắt, về sau còn có thêm cả Kiều Văn Văn. Vì vậy, trên danh nghĩa, Nam Phong là sư huynh của Kiều Văn Văn.

Chỉ có điều thời gian Nam Phong thật sự ở trong đội tuyển tỉnh không đến một năm. Lúc đó anh là thiếu niên đặc chỉ, khí thế ngút trời, dẫn dắt đội tuyển quần vợt thành phố T giành được chức quán quân đơn nam và đôi nam đại hội thể thao toàn quốc. Về sau anh không muốn bị trói buộc, tự mời đội ngũ huấn luyện viên riêng, mặc dù hình thức vẫn là một phần của đội tuyển tỉnh và đội tuyển quốc gia, nhưng thực tế đã bay một mình, chỉ khi chuẩn bị tham gia thi đấu mới quay về tập huấn. Bốn năm sau lại diễn ra đại hội toàn quốc, anh và Kiều Văn Văn đại diện thành phố T thi đấu hạng mục đôi nam nữ, tất nhiên kết quả cũng là vô địch.

Tennis là một môn thể thao đòi hỏi tính chuyên nghiệp hóa cao, mối quan hệ giữa đội tuyển tỉnh và đội tuyển quốc gia khác hẳn những môn còn lại. Ví dụ như đội tuyển bơi lội, ở đội tuyển tỉnh biểu hiện xuất sắc, sau khi được vào đội tuyển quốc gia, gần như sẽ đi theo đội tuyển quốc gia huấn luyện. Tennis thì hoàn toàn bất đồng: Vận động viên được huấn luyện ở đội tuyển tỉnh, căn cứ trình từng người, mà tranh tài tại các giải đấu khác nhau. Vận động viên lọt vào đội tuyển quốc gia chỉ đăng ký lập hồ sơ, bình thường không huấn luyện ở đội tuyển quốc gia, chẳng qua nếu có các giải đấu quan trọng, như Á vận hội, Thế vận hội Olympic mới cần trở lại đội tuyển quốc gia tập huấn.

Mặt khác, theo mức độ chuyên nghiệp hóa của tennis, chế độ quản lý vận động viên cũng không giống trước kia. Hình thức đào tạo đang lặng lẽ thay đổi. Mặc dù hiện tại tiền lương của vận động viên tennis chủ yếu vẫn dựa vào nhà nước nhưng số người muốn thoát ly khỏi thể chế vận động viên chuyên nghiệp ngày càng gia tăng. Những người này được gọi là “cá thể”. Bọn họ tự trả tiền huấn luyện, tự trả tiền thi đấu, sau khi có chút thành tích thì có thể làm thuê cho đội tuyển tỉnh nào đó. Tuy nhiên, muốn làm được như vậy phải có điều kiện tiên quyết: Tiền đủ nhiều.

Hoặc là tiền thưởng và phí hình ảnh đủ nhiều, hoặc là sở hữu gia tài giàu có, hoặc là tố chất siêu phẩm hoặc là có người nguyên ý dùng tiền giúp đỡ... Tóm lại, phải có đủ tiền tự cấp tự túc.

Về phần Lục Sênh nên vào đội tuyển tỉnh hay nên làm “cá thể”, nhân tố đầu tiên Nam Phong suy tính đến không phải là tiền.

Mấy năm nay Nam Phong bị ba anh đóng băng tài chính, dựa vào số tiền lúc trước để dành, đầu tư vào hai công ty không lớn không nhỏ, kiếm tiền không dễ dàng nên không thể tiêu tiền như nước. Dầu vậy, anh luôn giữ tư tưởng “Không thể làm khổ đứa nhỏ”, cho Lục Sênh sinh hoạt đều là tốt nhất. Hiện giờ, nếu Lục Sênh chọn “cá thể”, anh vẫn có thể duy trì được.

Chỉ là, anh cảm thấy, Lục Sênh là đứa bé quá đơn thuần, như một tờ giấy trắng. Cô cần phải hòa nhập vào tập thể, gặp gỡ nhiều người, trải nghiệm nhiều một chút.

Nam Phong có chút cảm khái. Anh nhận ra mấy năm nay anh đã coi mình là người giám hộ của Lục Sênh. Vừa quan tâm thân thể trở mã, vừa chú ý thành tích văn hóa của cô, còn phải lo lắng cho cô trưởng thành, tinh thần khỏe mạnh, thật đúng là, lo không hết.

Nhưng như thế thì đã sao, anh cam tâm tình nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chương 31: Xuất phát

Lý Vệ Quốc có gương mặt chữ quốc, mày rậm mắt to, tinh thần sáng khoái, dáng người không phát phì như đại đa số đàn ông tuổi này cho nên nhìn trẻ hơn tuổi thực rất nhiều. Nhìn thấy Nam Phong, ông rất xúc động, nét mặt mang chút tang thương do năm tháng lẳng đọng lại.

Ông mở miệng, giọng điệu ít nhiều có phần thổn thức, “Mấy năm nay cậu vẫn bất vô âm tín, cũng không biết cậu sống ra sao.”

Nam Phong châm điếu thuốc, “Vẫn như vậy.”

Lý Vệ Quốc nhìn động tác hút thuốc thuần thục của anh, đột nhiên có chút khổ sở.

Thật đáng tiếc cho một chàng trai, khi đó hào quang chói lọi, độc nhất vô nhị, gần như mỗi người đều tin tưởng anh chắc hẳn nhất định có thể giành chức quán quân Olympic, làm vẻ vang nước nhà, có thể sáng tạo ra kỳ tích trong lịch sử Grand Slam. Vậy mà về sau...

Nhưng hiện tại, từ trên xuống dưới trong đội tuyển không ít người vẫn hoài niệm Nam Phong. Dù sao, hạt giống như anh, không dám nói trăm năm không có ai, ít nhất trên dưới hai mươi năm, cũng không có người thứ hai.

Haizz.

Nam Phong thấy nét mặt Lý Vệ Quốc phiền muộn, rũ mi, bỗng nhiên anh cười cười, kẹp điếu thuốc ở đầu ngón tay đập đập vào mép gạt tàn, khói bụi màu trắng nhẹ như cát rơi xuống. Anh cười nói, “Huấn luyện viên Lý, tôi rất tốt, thật đó.”

Lý Vệ Quốc nhìn anh, thấy thiếu niên kỳ tài giờ phút này bình thản, giữa vầng trán anh tuần không có chút buồn rầu suy sụp, chỉ có trầm tĩnh và ung dung, giống như năm tháng tôi luyện kiếm bấu.

Lý Vệ Quốc sâu kín thở dài, “Vậy là tốt rồi.”

Hai người nói chuyện một lát. Đơn giản chỉ là hỏi một chút về cuộc sống mỗi người, Lý Vệ Quốc nói tình huống của đội tuyển tỉnh gần đây, nhắc tới nhiều nhất là ba chữ “Kiều Văn Văn”.

Có một số người trời sinh đã mang theo hào quang, đi tới đâu cũng có thể thu hút ánh mắt mọi người. Nam Phong đã từng giống như vậy, hiện giờ Kiều Văn Văn, cũng là như thế này.

Nam Phong yên lặng lắng nghe, khi thì phụ họa một hai câu, Lý Vệ Quốc thấy anh cũng không hỏi kỹ, vì thế có chút tò mò, “Hiện tại cậu chú ý tin tức của cô ấy sao? Tôi nhớ trước đây quan hệ của hai người rất tốt.”

Lời này có chút ý tứ hàm xúc. Xem ra Lý Vệ Quốc không giữ được phong độ, ông thuộc cũng chỉ là một người đàn ông trung niên, mà đàn ông trung

niên thường thích nghe ngóng bát quái.

Nam Phong đáp, “Sao có thể không chú ý được? Trên tivi thường xuyên nhìn thấy cô ấy.”

Hóa ra sự quan tâm của anh đối với Kiều Văn Văn chỉ dừng lại ở “Trên tivi nhìn thấy” thôi sao...

Lý Vệ Quốc che miệng ‘khụ’ một tiếng, tiện đà hỏi, “Còn cậu? Năm nay cậu đã làm gì?”

“Tôi sao, dẫn dắt hai đứa trẻ.”

“Cậu đã có con rồi hả?!”

“...” Nam Phong 囧suyt nữa làm roi điều thuốc, anh vô cùng nghiêm túc địa giải thích, “Tôi dạy hai đứa trẻ, dạy chúng chơi tennis.”

“À... À...,” Lý Vệ Quốc vừa rồi cả kinh, dứt khoát ngồi thẳng dậy, hiện tại nghe Nam Phong nói như thế, ông thở phào một hơi, nét mặt thả lỏng, khi phản ứng kịp, ông lại bị hù dọa, “Cậu nói cậu đang làm huấn luyện viên ư?!”

“Có thể nói như vậy. Ừm, huấn luyện viên vỡ lòng.”

Lý Vệ Quốc dùng hai giây tiêu hóa sự thật này, sau đó cảm thấy bản thân quá ngạc nhiên, Nam Phong làm huấn luyện viên thì sao? Không làm mới kỳ quái đây...

Ông uống một ngụm nước, ngồi an ổn, hỏi Nam Phong, “Làm huấn luyện viên thấy thế nào? Mấy đứa trẻ hăng hái không?”

“Không tệ, tư chất tốt, cũng rất cố gắng. Tôi cảm thấy, bọn họ có năng lực gia nhập đội tuyển tỉnh.”

Sau khi nghe xong lời này, nếu như Lý Vệ Quốc còn không hiểu, vậy ông uống phí hai mươi năm lăn lộn ở đội tuyển tỉnh rồi. Ông cười nói, “Hóa ra cậu đang đội tôi, Nam Phong.”

“Ừm.” Nam Phong cũng cười, không hề mượn cớ che đậy, thản nhiên thừa nhận.

Lý Vệ Quốc nói, “Nếu cậu tin tưởng bọn chúng, vậy để chúng thi đấu thôi, đánh tốt còn sợ không thể vào đội tuyển tỉnh?”

“Tình huống của bọn chúng có hơi đặc biệt.”

Nam Phong nói xong, tóm tắt lại hoàn cảnh của Lục Sinh một phen.

Tình huống đặc biệt của Lục Sinh chính là, thời gian cô học tennis quá muộn quá ngắn, dẫn đến kỹ thuật rèn luyện còn có chút thô ráp, nhưng là điều kiện tuổi tác cơ thể cô đã bước vào giai đoạn không thể bỏ qua, cần phải tiếp thu lượng huấn luyện cao hơn. Cho nên đây là thời điểm tốt nhất có thể tiến vào đội tuyển tỉnh, nhưng bởi vì kỹ thuật có hạn, cô không thể đảm bảo sẽ tỏa sáng ở trận đấu quan trọng, lọt vào vòng cuối cùng.

Vì vậy Nam Phong tìm đến Lý Vệ Quốc.

Lý Vệ Quốc nghe xong, gật đầu nói, “Tình huống như vậy cũng không phải tôi chưa thấy qua. Nam Phong, tôi nói thật cậu đừng để bụng, cô ấy học tennis thật sự quá muộn, muốn tiến bộ? Rất khó! Trừ phi là có thiên phú giống như Kiều Văn Văn. Chẳng qua Kiều Văn Văn từ sáu tuổi đã luyện tennis rồi. Ngay cả thiên phú cũng phải học từ sớm, không có thiên phú làm sao đuổi kịp người khác?”

Nam Phong không cho là đúng, “Huấn luyện viên, tôi cũng nói thật với ông. Tôi cảm thấy được một người vì sở thích của mình mà phấn đấu, vốn là chuyện tốt. Lục Sinh thích chơi quần vợt, vậy thì để cô ấy chơi quần vợt, không cần bận tâm quá nhiều đến hậu quả. Thiên phú kỳ thực là một khái niệm mơ hồ, nếu phải nói đến thiên phú, Lục Sinh cũng không phải không có, chẳng qua thiên hù của cô ấy bị giấu đi, tôi rất khó giải thích rõ ràng, nếu như sau này tôi mang cô ấy đến, ông nhất định có thể cảm nhận được.”

Lý Vệ Quốc trêu ghẹo, “Tôi nói này Nam Phong, cậu vì đẩy mạnh tiêu thụ học trò của cậu, thật sự dốc hết sức, tại sao trước kia tôi không phát hiện ra cậu có tài ăn nói như vậy nhỉ?”

Nam Phong cười cười, không nói chuyện.

Lý Vệ Quốc uống nước, hiếu kỳ nói, “Sao cậu chỉ nhắc đến Lục Sinh? Không phải còn một người nữa hả?”

“Cậu ta, ừm, tính là mua một tặng một đi.”

“...” Lý Vệ Quốc hết lời, “Mua một tặng một là có ý gì? Cho dò cậu nguyện ý đưa, chưa chắc đội tuyển tỉnh đã nguyện ý nhận!”

“Đứa bé kia tên là Từ Tri Diêu, thực ra thời gian luyện tennis cũng không lâu lắm, cậu ta...” Nam Phong dừng một chút, lắc đầu, “Một lời khó nói hết.”

Lý Vệ Quốc không nhịn được đề cao cảnh giác, sợ chính mình không cẩn thận sẽ đáp ứng Nam Phong thu nhận thứ phẩm vào đội tuyển tỉnh. Ông hỏi, “Cậu ta có vấn đề gì?”

“Lòng của cậu ta không đặt ở tennis.”

“Kỳ là, không đặt ở tennis, vậy còn tập luyện làm gì?”

“Ông nhìn cậu ra sẽ biết. Lấy tư chất của Từ Tri Diêu, kể cả lòng cậu ta không đặt ở tennis, nhưng muốn vào đội tuyển tỉnh cũng không phải vấn đề lớn.”

Lý Vệ Quốc hơi kinh ngạc, “Lợi hại như vậy sao?”

Nam Phong bắt đầu đi lắc đầu một cái, “Nói thật, ngược lại tôi thật sự hy vọng cậu ta không lợi hại như vậy.”

“Từ Tri Diêu lợi hại như vậy cũng chỉ là mua một tặng một, vậy còn Lục Sênh? Cô ấy lợi hại ra sao, có thể đánh vào đội tuyển tỉnh không?”

“Cô ấy à.” Nam Phong bỗng gọi khoe môi, mặt mày cong cong, trong nụ cười hàm chứa chút dịu dàng, “Cô ấy muốn đánh Grand Slam.”

Đương nhiên Lý Vệ Quốc không tin, ông nhẹ nhàng tựa vào ghế dựa, “Cậu cứ khoác lác đi, dù sao khoác lác cũng không phải nộp thuế. Cậu đừng tưởng rằng hôm nay cậu khoác lác như vậy thì tôi có thể bị cậu lừa dối.”

“Tất nhiên là không thể rồi. Huấn luyện viên Lý, nếu hai đứa trẻ đó có thể vào lọt vào bán kết giải 'Ngôi Sao Tương Lai' cho thanh thiếu niên, tôi hi vọng ông có thể cho bọn chúng một cơ hội.”

Lý Vệ Quốc ý vị thâm trường nhìn Nam Phong, “Tôi nghĩ hôm nay cậu tới tìm tôi, thuần túy là đi cửa sau, tay không bắt sói trắng.”

Kỳ thực dựa vào quan hệ của Nam Phong trong đội tuyển tỉnh, muốn sắp xếp một, hai tuyển thủ vào cũng không phải chuyện gì khó. Lý Vệ Quốc không vội đồng ý với anh, cũng là muốn xem trước hai đứa trẻ rốt cuộc là trình độ nào. Tuy nhiên, trong lòng ông đã hạ quyết tâm, chỉ cần hai học trò của Nam Phong không quá yếu, ông sẽ nể mặt Nam Phong.

Nhưng hiện tại, Nam Phong khoác lác xong, lại đề nghị thông qua trận đấu tới mới quyết định kết quả. Điều này khiến Lý Vệ Quốc có chút không hiểu nổi...

Nam Phong trả lời tháo gỡ nghi hoặc của ông: “Tài nguyên nhân mạch quả thật cũng tính là một loại thực lực. Nhưng Lục Sênh và Từ Tri Diêu đều còn trẻ, tôi hi vọng bọn chúng có thể thông qua nỗ lực của mình đi tranh thủ vài thứ, mà không phải quá phụ ỷ vào người khác, như vậy đối với bản thân chúng mới có lợi.”

Lý Vệ Quốc cảm thán, “Cậu đó, cũng coi như hết lòng kết dạ.”

Nam Phong mỉm cười, “Cũng không có gì.”

Cúp “Ngôi Sao Tương Lai” dành cho thanh thiếu niên toàn quốc có hai vòng. Vòng thứ nhất là chia thành các trạm đấu loại, vòng thứ hai mới là tranh tài toàn quốc.

Có ba trạm đấu, theo thứ tự là Bắc Kinh, Thượng Hải, Thành Đô, ba trạm chọn ra 16 tuyển thủ đánh đơn, 8 tuyển thủ đánh đôi mạnh nhất, cuối cùng thi đấu quy mô toàn quốc ở trạm Bắc Kinh.

Bởi vì tác dụng của thi đấu theo trạm chỉ là đào thải, bởi vậy định ra 16 người mạnh nhất thì không cần tiếp tục trận đấu, tuyển thủ được chọn trực tiếp chuẩn bị cho thi đấu toàn quốc.

Trong ba trạm tranh tài, Bắc Kinh và Thượng Hải cạnh tranh kịch liệt nhất, áp lực của Thành Đô nhỏ hơn một chút. Một số người bởi vì muốn lọt vào vòng trong, sẽ bỏ Thượng Hải, Bắc Kinh, ngán dặm xa xôi chạy tới Thành Đô thi đấu. Nhóm Lục Sênh cách Bắc Kinh khá gần, Nam Phong trực báo danh tại trạm Bắc Kinh.

Trưa ngày 20/12, một nhóm bốn người ngồi tàu đi Bắc Kinh. Bởi vì là mùa đông, phong cảnh bên đường cũng không có gì xem, ngoại trừ nhà cửa nghìn bài một điệu, chính là đất đai bỏ hoang khô cằn, hoặc là lá cây rụng hết, ngay cả bầu trời không bị tầng mây che phủ, cũng không tìm thấy một chút sắc xanh.

Hào hứng của họ cạn sạch.

Toàn bộ hành trình, Nam Phong nhắm mắt dưỡng sức. Lục Sênh vừa cùng Đinh Tiểu Tiểu và Từ Tri Diêu nhỏ giọng nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng vừa liếc Nam Phong. Anh nhắm mắt, nét mặt trầm tĩnh yên lặng, khiến người ta nghĩ rằng đó là thời gian tốt đẹp nhất.

Lục Sênh và Từ Tri Diêu chưa từng đến Bắc Kinh, Đinh Tiểu Tiểu đã đến vài lần, đều là du lịch. Hai đứa trẻ nghe Đinh Tiểu Tiểu giới thiệu: Bắc Kinh rất rộng, Cố Cung cực kỳ to lớn, quảng trường Thiên An Môn khắp nơi đều có cảnh sát, Di Hoà Viên rất được, dân số còn đông hơn số gạch của Vạn Lý Trường Thành, còn có sân vận động Tổ Chim... Nghe vậy bọn họ mê mẩn không thôi.

Từ Tri Diêu hỏi Lục Sênh, “Su muội, cậu muốn đến đâu nhất?”

Lục Sênh chống má, cười nói, “Tôi muốn xem nghi thức thượng cờ.”

“Thật khéo, tôi cũng muốn đi.”

“Ta còn muốn đi thăm Cố Cung.”

“Ừm.” Từ Tri Diêu vội vàng gật đầu, lập tức lại lắc đầu thờ dãi, “Đáng tiếc, chúng ta vẫn phải huấn luyện.”

“Không sao, đằng cò cũng được xem trên TV.” Lục Sênh an ủi cậu.

Chạng vạng tối, bọn họ xuống tàu, sau khi đến khách sạn đặt trước ăn bữa cơm đơn giản, Lục Sênh hỏi Nam Phong: “Huấn luyện viên, tối nay chúng ta đi đâu huấn luyện?”

“Hôm nay không cần huấn luyện, ở lại khách sạn ngủ sớm một chút.”

“Được ạ.... Vậy ngày mai đi đâu huấn luyện?”

“Ngày mai...” Nam Phong dừng một chút, trên mặt thoáng mỉm cười, dịu dàng mà sáng ngời, giống như sao băng xẹt qua trời đêm sâu thẳm. Anh hỏi lại, “Không phải ngày mai muốn đi xem thượng cò ư?”

P/s: Chương sau có hài :v :v :v

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 32: Một ngày dạo chơi

Edit: Peiria

Ngày hôm sau, nhóm người Lục Sênh dậy sớm ăn sáng ở khách sạn, sau đó bắt xe đi Thiên An Môn. Phó Trường An cầm đồ xe, xe taxi đành dừng ở phố Nam Trường, mấy người xuống đi bộ.

Từ hôm qua trời đã bắt đầu nhiều mây dày đặc, sáng nay cuối cùng cũng có Tiểu Tuyết(*).

(*) (Tiết) Tiểu Tuyết: thường vào ngày 22, 23/11.

Khi Lục Sênh xuống xe, mặt đất đã phủ một lớp tuyết mỏng, giống mạng che mặt bao trùm trên mặt đất. Cô xòe tay bắt tuyết, bông tuyết nhỏ trong suốt, không tiếng động rơi xuống lòng bàn tay, vừa mới chạm vào da đã tan, thậm chí còn chẳng thấy mát.

Đinh Tiểu Tiểu cầm một tay Lục Sênh, lập tức sợ hãi cảm thán, “Wow, Sênh Sênh, tay em thật là ấm áp!”

Lục Sênh cười có chút xấu hổ, “Vậy làm tay chị ấm áp tay là được.”

“Được được!”

Tổ chất thân thể của vận động viên rất tốt, hiếm khi yếu ớt sợ lạnh. Lục Sênh thấy mình luyện tennis mấy năm, hiện giờ càng không sợ lạnh.

Từ Tri Diêu thấy vậy, chìa móng vuốt ra, “Sư muội à, tôi cũng lạnh, cậu giúp tôi ủ ấm đi.”

Lục Sênh do dự một chút, khẽ gật đầu, chẳng qua chữ “được” còn chưa nói ra miệng, Nam Phong đã giành trước một bước, cầm tay Từ Tri Diêu. Anh nhẹ nhàng liếc Từ Tri Diêu: “Sư phụ giúp cậu ủ ấm.”

“...” Từ Tri Diêu rung mình một cái, yên lặng rút tay về, “Cảm ơn, không cần.” Mẹ nó, cùng một người đàn ông tay trong tay trời lạnh còn đáng sợ hơn trần trụi chạy dưới tuyết gấp trăm lần..

Nam Phong đứng chấp tay, quan sát Từ Tri Diêu. Giờ phút này, anh bỗng có một loại ảo giác rau nhà mình bị heo ngấp nghé.

Mấy người đón Tiểu Tuyết, xuôi theo phố Trường An đi về phía quảng trường Thiên An Môn, xa xa chính là Tử Cấm Thành màu đỏ, dưới ánh đèn đường sáng sớm, càng trở nên yên tĩnh, thâm trầm. Ven đường gần như cách vài bước có thể nhìn thấy binh sĩ đang làm nhiệm vụ, mặc quân trang xanh lục, ngang hông đeo súng thật đạn thật. Lục Sênh chứng kiến những quân nhân kia, không nhìn được mà cảm thấy kính nể, nghĩ đến lời Đinh Tiểu Tiểu, xung quanh còn không biết có bao nhiêu cảnh sát mặc thường phục, cô lập tức cảm thấy chỗ này thật sự vừa thần bí vừa vĩ đại.

Người trên quảng trường Thiên An Môn rất nhiều, phần lớn đều là khách du lịch theo đoàn đặc biệt đến xem lễ thượng cò. Mà hôm nay, lượng người nhiều hơn bình thường một chút, bởi vì hôm nay là ngày 21. Lễ thượng cò ở Thiên An Môn là như vậy, ngày thường đều dùng loa phát thanh, chỉ có ba

ngày 1, 11, 21 hàng tháng do đoàn quân nhạc trực tiếp biểu diễn. Cho nên trong ba ngày này, người xem thượng cờ đông hơn bình thường.

Bọn họ chen chúc trong đám người đông nghịt, chờ hơn mười phút, cuối cùng nghi thức bắt đầu. Quốc ca trang nghiêm vang vọng, ánh mắt Lục Sênh theo quốc kỳ được kéo lên cao. Tuyết rơi càng lúc càng nhiều, tựa như hoa bồ công anh bay múa đầy trời. Cờ đỏ tươi đẹp đón gió tuyết, từ từ đi lên. Quốc ca đến đoạn cao trào, khoảnh khắc ấy cảm xúc của cô cũng kích động theo, không biết vì cái gì.

Sau khi nghi thức thượng cờ kết thúc, Đinh Tiểu Tiểu xoa xoa tay, hỏi, “Bây giờ chúng ta trở về luôn à?”

Trong lúc lơ đãng Nam Phong nhìn thoáng qua Lục Sênh bên cạnh, đáp, “Hôm nay không cần huấn luyện, đi tham quan Cố Cung.”

“Thật sao?” Lục Sênh và Từ Tri Diêu vui vẻ, tiếp đó Lục Sênh lại nghĩ đến một chuyện khác: “Nhưng buổi chiều hôm nay còn phải rút thăm nữa!”

Từ Tri Diêu sợ những lời này ảnh hưởng đến quyết định của Nam Phong, vội vàng nói, “Rút thăm không vội, không đi cũng không sao, cậu còn lo không vào vòng mười sáu người mạnh nhất ư?”

Nếu như bọn họ không đi rút thăm, kết quả cùng lắm là rút lá thăm cuối cùng còn sót lại, hoặc là ban tổ chức rút hộp, dù thế nào cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

Sự tình cứ quyết định như vậy. Bọn họ dạo chơi xung quanh một lát, rồi đi tới đối diện Cố Cung xếp hàng chờ mua vé.

Tám rưỡi sáng, tuyết rơi càng lớn, bông tuyết nhỏ li ti trước đó biến thành cỡ lông ngỗng bị vật bay loạn. Ngoài cửa có người bán ô giấy dầu, chất lượng ô vô cùng kém, nhưng lại đa dạng: tranh thủy mặc, điển tích Trung quốc. Nam Phong mua hai cái ô. Anh và Lục Sênh che ô hồng mai ánh tuyết, Từ Tri Diêu và Đinh Tiểu Tiểu lấy cái ô trắng thuần như nước vẽ thêm hai con cá vàng chơi đùa.

Che một cái ô như vậy, Từ Tri Diêu có cảm giác mình đang mang theo hồ cá di động.

Bốn người che ô giấy dầu đi vào cung điện hoàng gia có mấy trăm năm lịch sử. Trong gió tuyết, Cố Cung vắng lặng bình yên phảng phất giống như cự thú đang ngủ say. Tuyết trắng, tường đỏ, ngói lưu ly, đẹp đến nỗi khiến người ta nghệt thở như bước vào trong tranh vẽ.

Không phải kiến trúc sư ngắm Cố Cung, chỉ là xem thứ mới mẻ, nghe chút lịch sử và bát quái. Đã thấy nhiều, lại không biết mới mẻ như vậy. Hơn nữa hiện tại cung điện không mở cửa tham quan, chỉ có thể thăm thú một chút bên ngoài, nhiều nhất chỉ có thể cảm thán một câu: Nơi này thật lớn, nơi này thật đẹp.

Thăm cung điện một lát, bọn họ đi vào quán trang sức. Lục Sênh hoàn hảo, nhìn thấy vàng bạc, phi thụy gì gì đó không hề bị lay động, Đinh Tiểu Tiểu lại giống như phát cuồng, vừa xem vừa lâm bâm, “Phát tài rồi, phát tài rồi, phát tài rồi!”

Từ Tri Diêu có chút ghét bỏ, “Bà chị, lau nước miếng đi.”

Đinh Tiểu Tiểu nhéo cậu một cái, cậu đau đến nỗi suýt xoa.

Lục Sênh che miệng cười cười. Cô vừa đi vừa nhìn tủ triển lãm, không nhận được nhỏ giọng thốt lên, “Wow? Đây là cái gì, thật là đẹp!”

Ánh mắt Đinh Tiểu Tiểu và Từ Tri Diêu đều bị hấp dẫn, Nam Phong đứng cạnh Lục Sênh, giải thích: “Đây là ngọc bích.”

Giờ phút này, Lục Sênh cũng nhìn thấy dòng chữ: Vòng tay ngọc hồng lục bảo 18 hạt (Thanh Quang Tự).

Đó là vòng tay dùng hai màu ngọc xô thành. Hạt ngọc màu hồng đường kính ước chừng 7-8 milimet, hai viên ngọc lục bảo đường kính lớn hơn một chút, chia hồng ngọc thành hai phần, mỗi bên chín hạt, cộng lại đúng là 18, cho nên gọi là vòng tay “18 hạt”. Trong đó ở đầu một hạt ngọc lục bảo còn làm thành tua rua tinh xảo.

Hồng ngọc màu sắc sáng rõ, ngọc lục bảo giọt nước, hai loại màu sắc tạo ra hiệu quả thị giác rất tốt, giống như mỗi hạt đều có sinh mệnh, trong suốt linh động. Lục Sênh đứng trước tủ kính, thờ dãi nói, “Thật đẹp!”

Nam Phong hỏi: “Thích?”

“Vâng!”

“Anh biết tại sao em thích.”

“Tại sao?” Lục Sênh nghiêng đầu nhìn anh, có chút hiếu kỳ đáp án.

Nam Phong gõ nhẹ đầu ngón tay lên mặt tủ kính, cười một tiếng, “Đừng xem nữa, lát nữa mua kẹo cho em ăn.”

Là sao, ý của anh là, cô thích cái vòng tay là vì nhìn nó giống kẹo trái cây? Lục Sênh có chút 囧, lườm chuối vòng kia một cái, ặc, đúng là hơi giống... Sau đó, càng nhìn càng giống... Được rồi gu thẩm mỹ của cô khác người...

Từ Tri Diêu nhỏ giọng hỏi, “Huấn luyện viên đang nói đùa hả?”

Đinh Tiểu Tiểu: “Vì sao tôi cảm thấy rất lạnh.”

Từ Tri Diêu: “Nhưng mà huấn luyện viên hiếm khi nói đùa nha.”

Đinh Tiểu Tiểu: “Cho nên chúng ta có cần phối hợp không? Cười một cái?”

Từ Tri Diêu: “Ha ha ha...”

Đinh Tiểu Tiểu: “Ha ha ha...”

Cười xong bọn họ còn lúng túng hơn.

Lại tiếp tục đi dạo, Lục Sênh càng thấy mỗi trang sức đeo tay ngọc bích đều giống kẹo trái cây.

Từ bảo quán trang sức đi ra, Đinh Tiểu Tiểu cầm bản đồ nghiên cứu, hỏi: “Chúng ta có cần đi dạo Ngự Hoa Viên không?”

Từ Tri Diêu lắc đầu nói: “Ngự hoa viên nhất định là trụi lụi, không có hoa, chúng ta đi chỉ có thể ngắm quạ đen.”

Bọn họ đều không muốn ngắm quạ đen, cho nên quyết định không đi Ngự Hoa Viên.

Mấy người rẽ vào một cửa hàng lưu niệm gần đó. Từ Tri Diêu nhìn trúng một cái quạt giấy, mặt quạt màu vàng, trên đề dòng chữ thư pháp phóng khoáng “Trầm chính là hán tử”, mấy chữ này là do Ung Chính dùng mực đỏ phê tấu chương hạ bút.

Từ Tri Diêu chậm rãi phe phẩy quạt giấy, hỏi Lục Sênh, “Đẹp không?”

Lục Sênh lắc đầu.

Đinh Tiểu Tiểu nói chuyện trực tiếp hơn: “Quạt giấy này chỉ dùng cho người có bệnh, nhất là phối hợp với thời tiết này, chắc chắn chắc.”

Mặc dù bị hai cô gái □□, Từ Tri Diêu vẫn không hề bị lay động. Cuối cùng Nam Phong hào phóng bỏ tiền mua quạt, giúp cậu hoàn thành lý tưởng vĩ đại.

Sau đó Đinh Tiểu Tiểu và Lục Sênh chọn trang sức đeo tay. Đinh Tiểu Tiểu chọn trâm cài tóc, nhìn thấy hợp ý bèn thí nghiệm trên đầu Lục Sênh. Mỗi lần bị cài trâm vào đầu, Lục Sênh đều hỏi Nam Phong một lần: “Đẹp không?”

Nam Phong: Đẹp, đẹp, đẹp, đẹp...

Lục Sênh có chút buồn bực, “Lần nào anh cũng nói đẹp.” Nhìn cũng như không.

Nam Phong khẽ nhủ mảy: “Anh đâu có biện pháp, ai bảo bộ dạng em xinh xắn.”

Lục Sênh đỏ bừng mặt, quay đầu đi không nói. Cô cúi đầu, trái tim đập thình thịch, trong đầu trống rỗng.

Đinh Tiểu Tiểu che miệng, thở dài nói, “Nam Phong, anh thật biết ăn nói! Nếu ai nói với tôi như vậy, tôi sẽ gả cho người đó!”

Từ Tri Diêu: “Vậy chị có thể yên tâm, không có người nào nói đâu. Ui!” Lại bị nhéo.

Lục Sênh và Đinh Tiểu Tiểu chọn trâm cài tóc và vòng tay, Nam Phong mua một cái bật lửa, mấy người vừa lòng thỏa mãn rời khỏi cửa hàng lưu niệm.

Ra cửa chính, bên ngoài có tiệm ảnh, có thể mặc cung trang thời nhà Thanh chụp ảnh, Đinh Tiểu Tiểu và Từ Tri Diêu đều động tâm. Nam Phong bày tỏ trò ngầy thơ này anh không thể tiếp nhận.

Lục Sênh dè dặt kéo vạt áo anh, “Thử xem sao?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hào hứng của cô, Nam Phong quay người, cuối cùng vẫn gật đầu.

Một ông lão đứng trước cửa tiệm của mình kiểm khách: “Đến chỗ tôi chụp ảnh đi, nhà tôi có long ý (ghế rồng của vua thời xưa), chỗ khác không có đâu.”

Bốn người cứ như vậy bị ông lão dẫn vào, ông lão hỏi: “Các cô các cậu muốn mặc gì? ... Thằng nhóc này tuần tú lịch sự khí chất bất phàm, tôi thấy cậu thích hợp làm Hoàng thượng.”

Vì vậy Nam Phong chưa lên tiếng đã bị ông lão sắp cho nhân vật.

“Vậy ai làm hoàng hậu?” Đinh Tiểu Tiểu tự nhủ, giương mắt nhìn Nam Phong mặt than, cô hơi ghét bỏ, lui về sau hai bước, “Tôi không làm hoàng hậu.”

Lục Sênh xấu hổ chủ động mở miệng, bây giờ trọng trách làm hoàng hậu nhất định rơi vào trên vai cô, cô có chút tung tăng như chim sẻ, len lén liếc mắt nhìn Nam Phong.

Từ Tri Điều không thể chấp nhận huấn luyện viên Nam và Lục Sênh trở thành vợ chồng, vì vậy nói: “Cháu cũng muốn làm Hoàng thượng.”

Ông lão: “Người trẻ tuổi, cậu muốn làm loạn phải không?”

“Nói quá xa rồi, chụp tấm hình thôi mà...”

“Vậy cũng không được, chúng tôi có nguyên tắc riêng của mình.”

Từ Tri Điều nhìn đau nói ra, “Nếu không cháu làm Hoàng hậu cũng được. Ấy da!”

Nam Phong không cần thận đá Từ Tri Điều một cái. Nhìn Từ Tri Điều lão đảo vuốt ngã xuống đất, Nam Phong cũng có chút áy náy, “Xin lỗi, không nhận được.”

Ông lão hỏi Từ Tri Điều: “Cậu muốn làm Thái tử hay muốn làm Thái giám nào?”

“Cháu muốn làm Thái thượng hoàng! Thái, thượng, hoàng!!!”

“Không có quần áo Thái thượng hoàng.”

“...” Từ Tri Điều hết sức vô lực, cảm giác làm gì cũng không cũng không thoát khỏi vận mệnh xô đẩy, cậu chỉ nói, “Làm người phải có khí tiết, cháu sẽ không làm Thái tử.”

Đinh Tiểu Tiểu: Vậy làm Thái giám thì khí tiết ở đâu? -_-#

Ông lão phân phát quần áo xong, bảo bọn họ đi thay. Đinh Tiểu Tiểu nhận được một bộ quần áo cách cách hơi chặt, cô mặc áo khoác và quần sọc, sau khi mặc thêm đồ cách cách vào, đáng người hơi phì ra, giống hệt bác gái lớn tuổi.

Sau đó, trước ngực sắp bị ép nổ tung...

Đinh Tiểu Tiểu tóm một cái khăn lụa kém chất lượng che trước ngực, lên án: “Quần áo của ông có thể nhiều vải hơn chút không!”

Ông lão có chút áy náy: “Quần áo cung nữ hợp cô lại không mặc.”

Nhất định không mặc, nếu có thể làm công chúa, đầu óc úng nước mới lựa chọn làm cung nữ...

Sau khi thay đồ, Nam Phong và Lục Sênh ngồi trên long y, Đinh Tiểu Tiểu và Từ Tri Điều đứng ở hai bên, nhiếp ảnh gia hô một tiếng “Phát tã”, tách, chụp lại cảnh này.

Ảnh được rửa lấy ra. Bốn người, một Hoàng thượng mặt than, một Hoàng hậu hồn nhiên trong sáng, một Cách cách có thể làm mẹ Hoàng hậu, còn có một... Thái giám mang về mặt giết người.

Nhiếp ảnh gia chắc chắn cảm thán, đúng là tám ảnh có thể viết nên chuyện xưa.

- - - - - Đoạn kịch nhỏ - - - - -

Từ Tri Điều: Tôi muốn làm Thái thượng hoàng, sau đó đoạt lấy vợ của Hoàng thượng. Mặc dù Hoàng thượng là sư phụ tôi nhưng Hoàng hậu vẫn là sư muội tôi đấy!

Nam Phong: Một hoạn quan cũng dám làm càn như thế? Người đâu, lôi ra ngoài, thiến lần nữa.

Từ Tri Điều: Cút...

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 33: Bị loại từ vòng đầu

Edit: Peiria

Ra khỏi Cố Cung, nhóm người Lục Sênh đi ăn vịt nướng Toàn Tụ Đức nổi tiếng, vịt nướng có dầu mỡ nên cô không thích lắm, riêng món điểm tâm ngọt thì không tệ. Ngày kia sẽ phải so tài, mà hôm nay bọn họ lại sống phóng túng không huấn luyện, Lục Sênh có chút cảm giác tội lỗi.

Trở lại khách sạn, Nam Phong mở máy vi tính xách tay xem email. Ban tổ chức giải đấu đã gửi danh sách thứ tự rút thăm qua email của mỗi tuyển thủ

đăng kí tham gia.

Lúc mở file chia cặp đầu kia ra, sắc mặt anh đột nhiên trầm xuống.

“Làm sao vậy?” Lục Sênh nhìn sắc mặt anh, trong lòng lộp bộp một cái. Cô liếc qua màn hình máy tính, chỉ thấy tên người đầu tiên là Nam Ca. Cô ngăn người, tiếp tục dời mắt xuống, số hai chính tên là cô, Lục Sênh.

Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Trong trường hợp thông thường, số thứ tự đầu tiên sẽ là hạt giống số 1, vị trí cuối cùng là hạt giống số 2. Nói cách khác, giải “Ngôi sao tương lai” dành cho thanh thiếu niên lần này, Nam Ca cũng dự thi, hơn nữa còn là hạt giống số 1 ở trận đấu Bắc Kinh. Không những thế, bọn họ lại gặp nhau.

Xa cách bốn năm rưỡi, lần nữa gặp nhau nơi đường hẹp.

Tại sao lại trùng hợp như vậy? Lục Sênh vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hỏi Nam Phong: “Có phải là trùng tên hay không?”

Nam Phong trầm tư một lát, lắc đầu, rồi nói ra nghi hoặc của anh: “Hiện tại Nam Ca đã đánh tới giải trẻ của ITF, lấy trình độ của con bé, không cần tham gia trận đấu cấp bậc này.”

ITF là tên viết tắt của “Liên đoàn quần vợt quốc tế”, hàng năm sẽ tổ chức các giải đấu lớn ở những thành phố khác nhau, trong đó có cả giải dành cho thanh thiếu niên, những trận đấu này có thể đưa ra điểm tích lũy chính thức, giành được điểm tích lũy mới có tăng thứ hạng. Đối với thanh thiếu niên, thứ hạng ITF là chỉ tiêu quan trọng nhất đánh giá thực lực của một tuyển thủ trẻ.

Nếu như một tuyển thủ trẻ có thứ hạng ITF cao, như vậy anh ta/cô ta thường sẽ không tham gia giải “Tương lai ngôi sao” để chơi đùa.

Bởi vì lẽ đó Nam Phong mới cảm thấy hoang mang. Tại sao Nam Ca phải tham dự một cuộc tranh tài như vậy?

Cho dù con bé tâm huyết dâng trào báo danh, nhưng sao lại khéo như thế, ngay trận so tài thứ nhất con bé và Lục Sênh gặp nhau?

Nếu như tất cả không phải là trùng hợp thì sao?

Đúng lúc này, di động của anh vang lên. Vừa nhận máy, đầu kia đã truyền đến tiếng cười của Nam Ca.

Nam Ca trưởng thành, chất giọng ồm ồm hơn trước đây rất nhiều, khi cười, âm điệu hơi thấp, không giống những cô gái khác. Nam Phong khẽ nhúm mày, nói, “Đừng cười nữa.”

Tiếng cười dừng lại, Nam Ca nhỏ giọng gọi hắn, “Anh.” Giọng nói vẫn như trước kia, không hề che dấu nịnh nọt và nũng nịu chút nào.

Nam Phong hít một hơi thật sâu, hỏi, “Nam Ca, rốt cuộc em muốn làm cái gì?”

“Anh, em cũng muốn vào đội tuyển tỉnh.”

Nam Phong hé mắt. Quả nhiên!

Nam Ca vắt óc tìm kế chạy đến đây thi đấu, mục đích chính là vì ngăn cản Lục Sênh gia nhập đội tuyển tỉnh. Mà vòng thứ nhất Lục Sênh gặp phải con bé, hơn phân nửa cũng không phải là trùng hợp. Còn tại sao con bé làm được điều này, có lẽ là lợi dụng sơ hở lúc rút thăm.

Hôm nay bọn họ không tới lễ rút thăm, rốt cuộc trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì, không ai có thể biết được.

Nam Ca không nghe thấy Nam Phong đáp lại, bèn cười hỏi, “Anh, anh tức giận?”

Nam Phong có chút bất đắc dĩ, “Nam Ca, em hà tất phải thế.”

“Em không có biện pháp, ai bảo cái người tên Lục Sênh cướp anh đi! Anh, anh đừng giúp cô ta nữa, trở về có được hay không? Chỉ cần anh trở lại, muốn em nhường thế nào cũng được.” Cô càng nói càng âm ức.

Nam Phong cảm thấy con bé hết sức vô lý. Anh lạnh lùng nói, “Vậy thì gặp trên sân đấu đi.”

Hắn cúp điện thoại, thấy ba người khác đều đang nhìn anh chăm chăm, Nam Phong hơi khó hiểu, “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Đinh Tiểu Tiểu sờ sờ cằm, “Nam Phong, tôi cảm thấy em gái anh có chút... ừm, quý quý?”

“Đúng là một kẻ bị bệnh thần kinh.” Từ Tri Diệu tổng kết, “Ngày trước đã thế, bây giờ vẫn vậy. Huấn luyện viên, em nói thật lòng anh bỏ qua nhé, em gái anh có bệnh, mau dẫn cô ta gặp bác sĩ. Chữa trị sớm một chút còn có thể khỏi hẳn.”

Từ Tri Diệu có thành kiến rất sâu với Nam Ca, cũng không phải là chỉ là vì bốn năm rưỡi trước gặp phải. Sau lần đó Nam Ca còn từng qua trường thể thao Thụ Thanh mấy lần, chuyên đi trêu phúng khiêu khích mọi người trên dưới trường Thụ Thanh, hiệu trưởng Vệ của bọn họ biết cô bé này là em gái Nam Phong nên không dám ngăn cản. Nam Ca đặc biệt chán ghét Lục Sênh, mỗi lần gặp cô đều mắng. Quá đáng nhất có một lần cô ta lén mang theo

một chai nước suối khoáng có chứa axit clohidric, để bên trong số nước khoáng của Lục Sênh, may mà Nam Phong phát hiện kịp thời.

Lần đó Nam Phong tức phát điên, Từ Tri Diêu chưa bao giờ thấy huấn luyện viên Nam kinh khủng như vậy. Nam Phong báo cảnh sát tại chỗ, khẳng định dùng tội danh cố ý giết người khỏi tố Nam Ca. Có điều nồng độ axit clohidric tương đối thấp, hơn nữa không thực sự tạo thành tổn thương, lúc ấy Nam Ca chưa tròn mười bốn tuổi, cộng thêm Nam Tranh Minh lo lót trên dưới chu toàn, cuối cùng sự việc không giải quyết được gì.

Sau đó Nam Phong trở mặt với ba anh, cũng không trở về nhà nữa.

Giờ phút này, Từ Tri Diêu kể cho Đình Tiểu Tiểu chuyện cũ, Đình Tiểu Tiểu nghe xong, không nhịn được mắng: “Mẹ nó! Một nhà bi ồ!” Mắng xong mới cảm thấy có gì không đúng, cô che miệng nói, “Xin lỗi, Nam Phong, không phải là nói anh.”

“Không sao.” Nam Phong lắc đầu. Anh nhìn thoáng qua Lục Sênh, phát hiện hàng lông mày thanh tú của cô nhú lại, dường như có chút lo lắng.

“Lục Sênh.” Nam Phong gọi cô, vỗ nhẹ vào bả vai cô một cái, “Thực lực của em bây giờ còn kém Nam Ca một chút. Ngày mai tùy tiện đánh.”

Ý là, dù sao em cũng không đánh lại con bé, ngày mai muốn đánh thế nào thì đánh thế ấy...

Lục Sênh nín thở, khẽ gật đầu một cái.

Ngày tranh tài đầu tiên bao gồm cả trận đấu của Lục Sênh.

Kỳ thực đối với cuộc tranh tài này Nam Phong cũng không mong đợi quá cao, hy vọng duy nhất của anh chính là, Lục Sênh đừng thất thần như lần trước. Nhưng kết quả chính là, trạng thái của Lục Sênh chưa bao giờ ổn định như vậy - ổn định thất thần.

Anh không tài nào hiểu được.

Séc thứ nhất, Lục Sênh thua 0 - 6. Mặc dù Nam Phong biết rõ thực lực của Lục Sênh và Nam Ca có chênh lệch, nhưng chênh lệch tuyệt đối không lớn như thế, lớn đến mức cô trực tiếp bị Nam Ca ăn sạch điểm.

Trên khán đài, cả Đình Tiểu Tiểu và Từ Tri Diêu âm ỉ nhất cũng đều trầm mặc.

Nam Phong không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng anh, ít nhiều vẫn có chút thất vọng.

Séc thứ hai bắt đầu, trong lượt giao bóng của mình Lục Sênh bất ngờ đánh cho Nam Ca trở tay không kịp, không cần tới deuce đã sắp giành phần thắng.

Đình Tiểu Tiểu và Từ Tri Diêu đều hơi kinh ngạc. Đình Tiểu Tiểu hỏi, “Tại, Tại sao có thể như vậy?”

Nam Phong nhìn bóng dáng thon dài của Lục Sênh, anh chợt bừng tỉnh, trên mặt mang theo nụ cười thần nhiên, “Chỉ có một giải thích.”

Đình Tiểu Tiểu vội hỏi: “Là gì?”

Anh lại không nói gì thêm.

Đình Tiểu Tiểu và Từ Tri Diêu đều không chịu nổi, “Này này này, đừng có mà thừa nước đục thả câu nhé!” Trong lòng giống như bị một con chuột đồng gãi gãi, thật muốn biết đáp án!

Nam Phong lại cứ cô tình không nói cho họ biết đáp án.

Kể đó, Lục Sênh đánh rất hưng phấn, mặc dù vẫn đang thất thần, nhưng cô hết sức nhạy cảm thaooir mái bắt được đường bóng của Nam Ca, làm loạn tiết tấu đối thủ, nắm lấy cơ hội tấn công, về sau còn hóa giải một cú giao bóng của Nam Ca, cuối cùng thắng 6 - 4 ở séc này.

“Hay!!!” Đình Tiểu Tiểu và Từ Tri Diêu đều quên mất vương mặc vừa rồi, bắt đầu kích động cổ vũ Lục Sênh cố gắng lên.

Nam Phong lại lắc đầu thờ dãi. Lục Sênh thắng hiểm, nhưng chỉ lần này thôi. Đến séc sau đó phần thắng của cô sẽ không quá lớn.

Quả nhiên, séc thứ ba Nam Ca điều chỉnh trạng thái, tìm lại tiết tấu, Lục Sênh không ăn được trái cây gì ngon, thất bại 3 - 6.

Thời điểm bắt tay nhau, Nam Ca cười đến xuân phong đắc ý, chế giễu Lục Sênh: “Đã nhiều năm như vậy, cô thật sự là một chút tiến bộ cũng không có, thủ hạ bại tướng!”

Lục Sênh nấp máy miệng, đáp: “Bốn năm trước tôi bại trước cô mà không hề có phần thắng, hiện tại tôi có thể thắng người một séc. Nếu như một chút tiến bộ tôi cũng không có, vậy nhất định là cô thật lười rồi. Tội phạm giết người!”

“Cô...!” Nam Ca tức giận.

Lục Sênh bước lên khán đài tìm mấy người Nam Phong, khi nhìn thấy cô, Nam Phong nhướn mày hỏi: “Séc thứ nhất là em cố ý thua?”

Ánh mắt anh lấp lánh, mặt đầy ý cười, nụ cười như mùi dấm hoa đào, khiến cô hơi thẹn thùng. Cô dời ánh mắt, gật đầu, “Vâng.”

Nam Phong có chút xúc động.

Thua séc đầu tiên, là vì muốn đối thủ buông lỏng cảnh giác. Tính tình Nam Ca ương ngạnh, đặc chí lại càn rỡ, séc đầu tiên ăn sạch điểm của đối thủ, sau đó con bé nhất định sinh ra kiêu ngạo tự mãn, không để Lục Sênh vào mắt, thần kinh cũng sẽ buông lỏng. Lúc này Lục Sênh lại dốc toàn lực tấn công, tạo ra một lỗ hổng, nắm được cơ hội cho mình.

Nhưng cơ hội này cũng chỉ là một séc. Chính Lục Sênh cũng biết, thực lực của cô không bằng Nam Ca.

Coi như có biết, cô cũng không hề buông xuôi, luôn nghĩ cách tìm kiếm cơ hội. Cho dù bản thân hiểu được, mình nhiều nhất chỉ có thể được một séc.

Biết rõ là thất bại, cô vẫn tích cực xây dựng chiến thuật. Rõ ràng nên buông tha, cô vẫn tinh táo mà lý trí.

Tâm trí đứa bé này không đơn giản.

Nam Phong cảm thán, nghĩ tới biến chứng khi thí đầu của cô - - thất thần, anh lại có chút dở khóc dở cười.

Ăn tối xong, Nam Phong để Đình Tiểu Tiểu đưa Từ Tri Điều huấn luyện, còn anh dẫn Lục Sênh ra ngoài đi dạo. Sau khi bị loại ngay từ vòng đầu, Lục Sênh luôn rầu rĩ không vui, Nam Phong lo lắng cho cô, vì vậy dẫn cô lên nóc khách sạn ngắm cảnh.

Các tòa nhà mọc lên như rừng, ánh đèn rực rỡ. Bắc Kinh về đêm giống như một khối san hô ngũ sắc khổng lồ, sáng ngời mà mỹ lệ, khiến người ta lóa mắt.

Bầu trời quang đãng, trên trời điểm xuyết mấy ngôi sao, nóc tòa nhà phủ một lớp tuyết, không có người quét, tựa như một tấm thảm nhung thật dày.

Trời không có gió, không khí rất lạnh. Lục Sênh kéo chặt áo lông, nghiêng đầu ngắm Nam Phong. Dưới ánh đèn êm dịu, đường nét trên mặt anh nhìn rất dịu dàng, giống hệt con người anh, nhã nhặn sạch sẽ.

Nam Phong hỏi: “Thua trận đấu không vui sao?”

Lục Sênh do dự một chút, hỏi, “Huấn luyện viên, nếu như em không thể vào đội tuyển tỉnh, anh có thất vọng không?”

Anh cười, “Sẽ không.” Nụ cười của anh lúc nào cũng nhẹ nhàng như vậy, tuy thiếu đi sự thoải mái thoải, nhưng lại cực kỳ chói mắt. Sau khi phủ nhận, Nam Phong hỏi cô, “Bởi vì không thể vào đội tuyển tỉnh nên không vui?”

“Không phải vậy, cho dù em ở đâu cũng không sao, chỉ cần có anh là được.” Lục Sênh vừa nói, vừa nháy mắt trêu chọc anh. Con người trong trẻo ướt át mà động lòng người, ánh mắt phảng phất như cánh bướm mềm mại, mới chạm vào đã sợ hãi bay mất.

Ánh mắt kia quá có thâm ý, Nam Phong hơi hơi sững sốt, giống như là đáp lại cô, đầu quả tim khẽ run lên.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 34: Quán quân và từ biệt

Edit: Peiria

Bởi vì ánh mắt kia, hai người đều không nói gì nữa. Sự im lặng giống như chất khí ngưng tụ, hòa với bóng đêm tối tăm thành một thể, nhưng vẫn không thể điều hoà cảm giác xấu hổ vì điệu trong đó.

Nam Phong đè ép rung động thoáng qua rồi vụt biến trong tim, anh khép mi nhìn ánh đèn của những tòa nhà bên ngoài, khuôn mặt trầm tĩnh tựa như một bức tượng điêu khắc cơ thể người hoàn mỹ.

Hô hấp của Lục Sênh trở nên rất nhẹ, rất cẩn thận. Không khí rét lạnh giữa đêm đông chui vào đường hô hấp, chạy đến ngực, lượn lờ xung quanh trái tim, khí lạnh khiến đầu óc cô thanh tỉnh hơn đôi chút.

Cô nghĩ thầm, anh không hiểu? Hay là không muốn hiểu đây?

Nam Phong thờ dãi. Vì nghiện thuốc lá, anh bất giác miết ngón tay, rừ mắt liếc nhìn Lục Sênh, phát hiện cô đang cúi đầu, gió đêm thổi qua, quả bóng trắng trên đỉnh mũ len màu đỏ của cô khẽ đung đưa, đáng yêu nói không nên lời.

Vẫn là một đứa bé, Nam Phong cười tự giấu cười, cũng không biết cười cô hay cười chính anh. Anh nói, “Về thôi.”

“Vâng.” Lục Sênh luôn luôn nghe lời, anh nói cái gì thì cô làm cái đó.

Trở lại khách sạn, Nam Phong nhận được điện thoại ân cần hỏi thăm của Lý Vệ Quốc. Lý Vệ Quốc rất tò mò học trò của Nam Phong tranh tài như thế nào, khi nghe nói Lục Sênh thua ngay ở vòng một, Lý Vệ Quốc dùng giọng điệu mắt mặt nói với Nam Phong, “Bị loại từ vòng đầu? Tôi xem lần này cậu khoác lác ra làm sao.”

Nam Phong cười nói, “Ông không hiểu kỳ cô ấy bại bởi ai ư?”

“Ai?”

“Nam Ca.”

“Là cô bé kia, tôi có ấn tượng! Một năm trước đội tuyển tỉnh đã muốn chiêu mộ cô ấy, có điều ánh mắt cô ấy rất cao, khinh thường đội tuyển tỉnh. Cô ấy rất nhiều tiền, tự làm chủ, nhưng không biết tại sao lại tham gia.”

“Tôi biết.”

“A?” Lý Vệ Quốc lập tức bị treo khẩu vị lên, “Cậu nói rõ một chút để tôi liệu xem còn có hi vọng không.”

“Con bé là em gái tôi.”

“...” Lý Vệ Quốc trầm mặc nửa phút để tiêu hóa nội tình kinh người này.

Lý Vệ Quốc biết ba Nam Phong là ai, chẳng qua thời buổi này càng là kẻ có tiền càng khiêm tốn, tình huống gia đình Nam Phong năm đó, truyền thông cũng không biết nhiều. Lý Vệ Quốc là người lọc lõi, Nam Phong biết em gái mình chơi bóng không tệ nhưng lại khẳng khái dẫn dắt người khác, hành động ấy rất dễ khiến cho người ta phải suy nghĩ sâu xa. Cũng không biết sau lưng có bao nhiêu ân oán, Lý Vệ Quốc cực kỳ cẩn thận không hỏi đến.

Cứ giữ im lặng như vậy hình như cũng có chút xấu hổ? Lý Vệ Quốc nghĩ nghĩ, nói, “Có vẻ em gái cậu không giống cậu lắm...”

Những lời này rất khôn ngoan, không nặng không nhẹ. Quả thực Nam Phong không trực tiếp trả lời vấn đề “không giống nhau”, anh nói: “Huấn luyện viên Lý, tôi lấy băng ghi hình trận đấu của Lục Sênh cho ông xem.”

“Được rồi, để tôi xem.”

Ngày tranh tài thứ hai diễn ra vòng loại đơn nam của Từ Tri Diệu. Cậu đánh hai séc, dễ dàng lọt vào vòng trong, nhưng Nam Phong cảm thấy trong trận đấu hôm nay Từ Tri Diệu có phần uể oải. Mặc dù cả người đều tản ra hơi thở uể oải song thái độ thi đấu của Từ Tri Diệu cũng coi như nghiêm túc, không giống như hiện tại.

Không đợi Nam Phong hỏi, Từ Tri Diệu đã thú nhận: “Em muốn giữ sức cho trận đánh đôi nam nữ ngày mai!”

Được rồi, hứng thú của Từ Tri Diệu không giống người Trái Đất. Trong tennis, đánh đơn là đặc sắc nhất, đôi nam nữ bất kể là tính thường thức hay tính thể thao, đều kém hơn đánh đơn. Hơn nữa bởi vì thể lực nam nữ khác biệt, hạng mục đôi nam nữ cũng không chính thống như đôi nam hoặc đôi nữ. Cho nên kể sinh nhai tennis vận động viên tennis chọn là đánh đơn, đánh đơn không được ưa chuộng mới đặt tâm tư vào đôi nam/đôi nữ. Sự tồn tại của hạng mục đôi nam nữ chính là “mua một tang một”. Giải đấu có cấp bậc cao một chút gần như không tổ chức đánh đôi nam nữ, thể vận hội Olympic cũng là khi có khi không đủ để thấy địa vị của nó rồi.

Từ Tri Diệu chẳng bao giờ để ý đánh đơn lại rất chờ mong trận đấu đôi nam nữ, có thể thấy khẩu vị của cậu đặc biệt thế nào.

Buổi chiều, Nam Phong huấn luyện Lục Sênh và Từ Tri Diệu huấn luyện để tìm cảm giác, đúng lúc này anh nhận được điện thoại của huấn luyện viên Lý Vệ Quốc.

Giống nói của Lý Vệ Quốc dường như có chút hưng phấn: “Nam Phong, băng ghi hình trận đấu của học trò cậu tôi đã xem rồi, học trò kia của cậu, tính dẻo dai rất mạnh!”

Nam Phong mỉm cười, hàng mi khẽ rung, nét mặt thoát nhìn hơi đắc ý, may mà Lý Vệ Quốc không thể thấy được. Nam Phong nói, “Tại sao ông khẳng định vậy?”

“Cậu thật sự không biết?”

“Thời gian tôi làm huấn luyện viên quá ngắn, không có kinh nghiệm.”

“Haizz, cũng đúng.” Huấn luyện viên Lý có cảm giác tự hào về nghề nghiệp của mình, ông giải thích, “Cô bé ấy đánh với Nam Ca, kỹ thuật quả thật bị thất thế. Nhưng cậu thử nghĩ xem, cô ấy mới học chưa đến năm năm, kỹ thuật thua thiệt là đương nhiên. Bù lại, nền tảng cực kỳ vững chắc, không gian tiến bộ rất lớn. Cô ấy học một thời gian ngắn, có thể đạt đến trình độ này đã không tệ. Năm năm trước thuần túy chỉ là đặt nền tảng, hiện giờ tiềm lực

của cô ấy vẫn chưa thực sự khai thác hết. Thực lực sau này nhất định tăng lên rất đáng mong đợi... Tôi nói thế cậu hiểu rồi chứ?” Huấn luyện viên Lý một hơi nói nhiều như vậy, hoàn toàn không phát hiện ra là ông đang tát bốp vào mặt mình.

Nam Phong “Ừm” một tiếng, tỏ ý tôi đã hiểu.

“Tôi không dám nói cô bé ấy có thể đánh Grand Slam, nhưng nếu tập luyện tốt, một đường đánh vào đội tuyển tỉnh vẫn có thể.”

“Ừm”

“Nhưng mà, phải ra sức huấn luyện. Nam Phong, có phải cậu không nở ra tay độc ác với một đứa bé không, thể lực của Lục Sênh không tốt lắm.”

Nam Phong có chút bất đắc dĩ, cười cười. Quả thật điểm này anh không làm được, biết rõ nên coi vận động viên như gia súc mà huấn luyện, chỉ là anh không nở xuống tay. Cứ giữ nguyên mức độ cũ, anh lại cảm thấy mình quá tàn nhẫn..

Cho nên, có lẽ anh thật sự không thích hợp làm huấn luyện viên.

Cuối cùng Lý Vệ Quốc nói, “Vài ngày trước tôi đã đề cập qua chuyện này với lãnh đạo đội tuyển, hiện giờ tuy Lục Sênh không thể lọt vào bán kết nhưng ban lãnh đạo đã nói, có thể mở cửa sau chiều mộ. Nam Phong cậu yên tâm đi.”

“Không cần vội, huấn luyện viên Lý. Đợi cuộc tranh tài toàn quốc kết thúc hãy nói.”

Lý Vệ Quốc hơi mơ hồ, “Có ý gì?”

“Đánh đơn không thể thăng cấp, còn có đánh đôi. Lục Sênh cô báo danh hạng mục đôi nam nữ.”

“Đôi nam nữ thì cậu đừng nghĩ, lấy trình độ trận đấu này, cô ấy phải giành chức quán quân toàn quốc mới tính là đủ tư cách quang minh chính đại tiến vào đội tuyển tỉnh đấy.”

Nam Phong cười nhẹ, “Vây cũng không nói chính xác được.”

Từ Tri Diệu đánh đơn lọt vào vòng mười sáu người mạnh nhất, đội của cậu và Lục Sênh cũng lọt vào tám đội mạnh nhất. Sau khi trận đánh đơn cuối cùng kết thúc, Lục Sênh nói với Từ Tri Diệu, “Từ Tri Diệu, cậu đừng nói chuyện với tôi nữa.”

“Hả? Có ý gì? Sư muội, cậu muốn tuyệt giao với tôi sao?!”

Lục Sênh có chút quẫn, “Ý tôi là, lúc trận đấu đang diễn ra, cậu không cần nói chuyện với tôi...” Bên tai giống như có một con ruồi vo ve, người có tính tình tốt cũng phải nóng nảy.

Từ Tri Diệu âm ỉ: “Cậu nghĩ là tôi muốn nói với cậu à, tôi nói chuyện là để đề phòng cậu phân tâm!”

Cậu chê tôi phân tâm ư... Lục Sênh muốn nói như vậy, nhưng ngẫm lại xuất phát điểm của Từ Tri Diệu là muốn tốt cho cô, thậm chí cô có chút cảm động, nên không nói cái nữa.

Danh sách tuyển thủ vào vòng trong xác định, tiếp theo chính là trận đấu quy mô toàn quốc. Trước đó Từ Tri Diệu đã đưa ra một quyết định: Buông tha cho đánh đơn, tập trung vào đánh đôi.

Lục Sênh cảm thấy não cậu bị hỏng rồi, cực kỳ sốt ruột thay, “Cậu không thể như vậy, đánh đơn quan trọng hơn đánh đôi đấy!”

Từ Tri Diệu nhếch khóe miệng, nghĩ thầm, với tôi mà nói, nơi nào có cậu mới quan trọng.

Nam Phong đối với Từ Tri Diệu vẫn là thái độ không can thiệp, cậu muốn bỏ thì bỏ. Đinh Tiểu Tiểu quả thực không thể tin, trên thế giới lại có huấn luyện viên vô trách nhiệm như vậy. Khi cô chất vấn Nam Phong, Nam Phong theo thói quen bảo cô “Im miệng”.

Đinh Tiểu Tiểu cảm thấy mọi người trong tập thể này không thể nói lý. Chỉ có Sênh Sênh là người tốt.

Chỉ là, Đinh Tiểu Tiểu cũng phát hiện ra, lúc Diệu Diệu và Sênh Sênh thi đấu đôi, không hiểu sao cậu giống như được buff ưu điểm, trạng thái tốt, chạy thường xuyên, khả năng tấn công và phòng thủ tăng mạnh, xét về tổng thể, hiệu quả so với khi đánh đơn còn cao hơn hai lần.

Hừm, cũng có thể là do đối thủ giống như món ăn? Dù sao, sự ăn ý giữa sư huynh sư muội cũng ít thấy trong đánh đôi nam nữ. Tất cả mọi người đều nghiêng về đánh đơn, đôi nam nữ thì ghép đội tùy tiện.

Mặc kệ nói như thế nào đi nữa, Từ Tri Diệu và Lục Sênh thắng tiến bước tiếp, lọt vào trận chung kết đôi nam nữ toàn quốc, cuối cùng 3 đội thi đấu vòng tròn đánh bại đối thủ, giành được quán quân đôi nam nữ.

Ngày đó vừa đúng là 31/12. Bầu không khí ngày tết ở thủ đô rất nhộn nhịp, Nam Phong dẫn bọn họ đến một tiệm com, ăn lẩu chúc mừng.

Nam Phong gấp cho Lục Sênh rất nhiều thịt. Vừa gấp thịt cừu trên bàn anh vừa nói: “Anh đã liên hệ với huấn luyện viên của đội tuyển tỉnh, lần này các em đánh đôi nam nữ giành quán quân, có thể gia nhập đội tuyển tỉnh.”

“Thật sao?” Lục Sênh vui vẻ, về mặt hồng hào nhìn Nam Phong.

Ánh mắt cô lấp lánh khiến anh muốn cười, vì vậy anh bèn nở nụ cười: “Ừm.”

“Ai da, chúc mừng chúc mừng.” Đinh Tiểu Tiểu vỗ bàn, “Nào, chúng ta cùng ly.”

Lục Sênh cùng ly với mọi người, uống một ngụm nước trái cây, sau đó vui vẻ ăn thịt cừu.

Nam Phong nói, “Đội lúc về thành phố T các em dọn đến đội tuyển tỉnh đi. Huấn luyện viên bên kia sắp xếp rồi. Đinh Tiểu Tiểu, nếu cô muốn vào đội tuyển tỉnh, có thể nhận lời mời.”

“Haizz, tuy tôi không muốn bị ép đi vào khuôn khổ, nhưng mà tôi thật sự không nỡ xa Sênh Sênh và Diêu Diêu!” Đinh Tiểu Tiểu tỏ ra ưu sầu.

Từ Tri Diêu hiếm khi không có ghét bỏ xưng hô của cô dành cho cậu. Cậu vẫn yên lặng gấp thịt cừu cho cô.

Lục Sênh tinh tế nghe ra ý tứ khác trong lời của Nam Phong, cô ngẩng đầu nhìn Nam Phong, “Tại sao lại là ‘Các em’, anh không đi ư?”

Nam Phong rũ mắt nhìn ly thủy tinh trước mặt, bia màu hổ phách trong ly trong vắt mê người.

Lục Sênh truy hỏi, “Huấn luyện viên, anh không vào đội tuyển tỉnh cùng tụi em sao?”

“Anh...” Nam Phong không dám nhìn cô, đột nhiên anh cảm thấy mình trả lời vấn đề này có chút gian nan, trong lòng có một loại cảm xúc mang tên “Không muốn” quán lấy anh, khiến anh bối rối khó sở. Anh cắn răng trả lời, miệng kéo ra một nụ cười miễn cưỡng: “Lục Sênh, anh không thể đi cùng em.”

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 35: Cảm ơn em

Edit: Peiria

Từ sau lúc ấy, Lục Sênh đều trầm mặc, yên lặng ăn lẩu. Nam Phong gấp cho cô cái gì thì cô ăn cái đó, nhai nuốt từ từ, không một tiếng động.

Cô vẫn cúi đầu, anh chỉ có thể nhìn thấy tóc đen trên đỉnh đầu cô, cùng với quai hàm nhỏ xinh thanh tú đang nhai thức ăn và hai gò má phồng lên.

Cô nhu thuận giống như loài chó Chihuahua.

Cô càng nhu thuận thế này, Nam Phong càng thấy khó sở, anh ép mình phải dời đi tầm mắt, không nhìn cô.

Sợ chính mình không nhận được mà đòi ý.

Sau bữa cơm này bầu không khí có chút đè nén. Cảm xúc dễ dàng lây bệnh, ngay cả người không tìm không phổi như Đinh Tiểu Tiểu, nghĩ đến cảnh ly biệt, cũng trở nên ưu thương. Cô khuyên Lục Sênh vài câu, Lục Sênh ngoài gật đầu, cũng không nói thêm cái gì khác. Trái lại, Đinh Tiểu Tiểu càng nói càng buồn bã.

Nam Phong uống không ít bia. Đinh Tiểu Tiểu uống càng nhiều hơn, về sau trực tiếp say mềm, nắm tay Từ Tri Diêu không ngừng gọi “Ba ba”. Từ Tri Diêu rất muốn đồng ý, nhưng không biết tại sao hôm nay khí tiết trời dậy, xấu hổ không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Cậu chỉ nhẫn nhịn đỡ cô ra ngoài, vừa đi vừa oán giận, “Bà chị, chị béo quá đấy...”

Nam Phong bắt taxi, để cho Từ Tri Diêu đưa Đinh Tiểu Tiểu về khách sạn trước. Anh và Lục Sênh không lên xe, đi bộ trên đường, anh nhận thấy cảm xúc của Lục Sênh không tốt, muốn cùng cô nói chuyện.

Hai người thả bước dưới ánh đèn sáng rực. Lục Sênh áo khoác lông cừu màu đỏ mang hơi thở thanh xuân đẹp ngọt ngào; quần bò đơn giản cùng với boot ngắn màu nâu, hai chân thon dài trắng tấp.

Quần áo của cô hầu hết đều là Nam Phong mua. Nam Phong mua quần áo cho mình không để tâm, trái lại cực kỳ thích cho Lục Sênh ăn diện. Cảm giác đó thật kỳ diệu, mỗi lần nhìn Lục Sênh mặc những bộ quần áo xinh xắn anh mua, anh lại đặc biệt có cảm giác thành tựu.

Lúc này Lục Sênh đang đi bên cạnh anh, hai tay đút trong túi, cúi đầu không nói lời nào. Nam Phong dùng ngữ điệu dịu dàng nói với cô: “Lục Sênh, em

đã trưởng thành, nên đi học hỏi kinh nghiệm. Em không thể ở bên anh cả đời, đúng không?”

Cô khẽ gật đầu.

Nam Phong: “Huấn luyện viên Lý Vệ Quốc của đội tuyển thành phố là người dày dặn kinh nghiệm cũng để ở chung, giao em cho ông ấy, anh rất yên tâm, em cũng không cần lo lắng.”

Lại gật đầu.

Nam Phong: “Cũng không phải sinh ly tử biệt, về sau nếu em có thi đấu thì anh nhất định đến xem. Ừm, cho dù không thi đấu, anh cũng sẽ thường xuyên tới thăm em, có được hay không?”

Gật đầu.

Nam Phong: “Vào đội tuyển thành phố phải chung sống hòa thuận với đồng đội. Nhưng mà đừng để mình chịu thiệt. Nếu có ai gây khó dễ, em nhất định phải nói với anh. Chỗ nào không thích ứng, cũng phải nói với anh, đừng giấu ở trong lòng, biết không?”

Lục Sênh chỉ gật đầu, không hề đáp lại. Nam Phong có chút bất đắc dĩ, “Lục Sênh...”

Lục Sênh bèn ngẩng đầu. Cô cảm thấy, vành mắt chứa đầy nước mắt, nghiêm túc nhìn hắn. Ngọn đèn rơi xuống khiến nước mắt của cô phản chiếu lại ánh sáng. Sự yếu ớt đó giống như đâm vào lòng anh, làm cho trái tim anh cảm thấy đau đớn khó nhịn. Anh rất muốn kéo tay cô, nói rằng cô đừng đi, hãy ở lại bên cạnh anh.

Nhưng mà anh không thể. Lục Sênh là đứa bé, không có khả năng phân biệt, còn anh thì khác. Anh không thể bởi vì bản thân mình mà bóp nát tương lai của một đứa trẻ yếu ớt. Anh thở dài, đưa tay xoa đầu Lục Sênh.

Nước mắt bỗng rơi xuống, cô uất ức mím môi, nhỏ giọng nói, “Em không muốn vào đội tuyển thành phố, em chỉ muốn đi theo anh.”

Nam Phong khó khăn lên tiếng, “Lục Sênh, em biết không, một huấn luyện viên giỏi, phải tuyệt đối bình tĩnh và dày dặn kinh nghiệm. Hai thứ này anh đều không có, anh thậm chí không thể hạ quyết tâm huấn luyện các em. Cho nên anh không thể trở thành một huấn luyện viên tốt, ít nhất bây giờ không thể.”

“Không sao, em có thể đợi.”

“Em không thể đợi được, Lục Sênh, em sắp mười bảy tuổi, hiện tại là thời kì quan trọng nhất trong sự nghiệp của vận động viên, một ngày em cũng không thể chờ.”

“Vậy... Tại sao anh không thể cùng em vào đội tuyển thành phố...” Có lẽ cô cũng biết yêu cầu này hơi ích kỷ, bởi vậy giọng nói rất nhẹ, càng nói càng vô lực.

Nam Phong cười khổ, “Anh cũng có cuộc sống của anh.”

“Nhưng, Grand Slam không phải mộng tưởng của chúng ta ư?”

Mắt anh khép hờ, tất cả cảm xúc ở đáy mắt bị hàng mi dài che dấu, khẽ giãy dụa, giống như tiếng ca tịch mịch nhiễm sương sớm. Anh nói: “Lục Sênh, đó là mộng tưởng của em, không phải mộng tưởng của anh. Anh... Đã không còn mộng tưởng nữa rồi.”

Lục Sênh và Nam Phong trở lại khách sạn, nhìn thấy Đinh Tiểu Tiểu đang ngồi xổm giữa cửa ca hát, Từ Tri Diệu dựa lưng vào tường, lắng nghe cô. Từ Tri Diệu phát hiện hai mắt Lục Sênh hồng hồng, cậu có chút bất mãn liếc Nam Phong.

Dưới tình huống bình thường, Nam Phong sẽ không để ý đến ánh mắt của Từ Tri Diệu.

Lục Sênh có phần khó hiểu hỏi Từ Tri Diệu, “Không phải tôi đưa thẻ phòng cho cậu rồi sao?” Cô và Đinh Tiểu Tiểu ở chung một phòng.

Từ Tri Diệu khẽ tròn mắt, chỉ chỉ vào Đinh Tiểu Tiểu, “Chị ta cướp mất rồi, không chịu đưa cho tôi.”

Nam Phong khom lưng nói với Đinh Tiểu Tiểu, “Đưa thẻ phòng cho tôi.”

Đinh Tiểu Tiểu ngừng hát, mê mẩn nhìn anh, “Anh là ai?”

“Ta là ba con.”

Mí mắt Từ Tri Diệu giật giật, không thể không bội phục độ vô sỉ của huấn luyện viên Nam.

Đinh Tiểu Tiểu híp mắt ngây ngô cười, “Ba ba, mẹ con đâu?”

“Con trả thẻ phòng cho ta, ta sẽ nói cho con biết.”

Vì thế Đinh Tiểu Tiểu ngoan ngoãn giao ra thẻ phòng. Nam Phong bảo cô nằm lên giường, nói với cô tỉnh ngủ là có thể nhìn thấy mẹ. Quả nhiên người này ngoan ngoãn chìm vào giấc ngủ.

Từ Tri Diêu cảm thán, “Anh dễ trẻ thật giỏi.”

“Vô nghĩa. Vài năm nay tôi không làm gì khác, chỉ chăm trẻ con.”

Lời này khiến Từ Tri Diêu chẳng hề dễ chịu.

Sau đó Nam Phong nhắc nhở Lục Sênh nghỉ ngơi, còn anh gọi Từ Tri Diêu vào phòng mình.

Nam Phong đi thẳng vào vấn đề, hỏi Từ Tri Diêu, “Cậu có biết tại sao mấy năm nay tôi không quản cậu giống như quản Lục Sênh không?”

Từ Tri Diêu thốt lên: “Bởi vì anh không thích em?”

“Quả thật tôi không làm sao thích cậu.”

Từ Tri Diêu: - _# Làm người hà tất phải ngay thẳng như thế...

“Nhưng đây cũng không phải nguyên nhân chủ yếu.” Nam Phong nói tiếp.

Từ Tri Diêu giật giật khoe miệng, “Rốt cuộc là tại sao?”

Nam Phong không trả lời, chỉ thay đổi đề tài, hỏi, “Gần đây cậu vẫn luôn làm đề thi Olympic toán học?”

“Vâng.” Từ Tri Diêu gật đầu.

Mỗi cuối tuần thầy Khang đều cho cậu một đề thi để làm, thời gian không hạn chế, mặc kệ cậu dùng cách nào để giải, chỉ cần kết quả cuối cùng chính xác là được. Nếu cậu làm sai, thầy Khang sẽ chỉ ra lỗi, nhưng không nói cho cậu chính xác đáp án, để cậu tự suy nghĩ tiếp, đến khi không còn biện pháp, mới tìm sự giúp đỡ từ sách tham khảo.

Chỉ là đến tận bây giờ, cậu vẫn không gặp được đề mình không giải được. Nói cách khác, tất cả đề thi Olympic thầy Khang giao cho, cậu đều dùng cách giả của mình tìm ra đáp án chính xác. Đôi khi, từ trong một đề cậu còn nghĩ ra nhiều cách giải khác nhau, ở trong số đó chọn ra cách tối ưu nhất.

Không chỉ vậy, hiện giờ cậu làm bài cũng nhanh hơn mới đầu, một tuần làm một bộ đề thi Olympic, hoàn toàn coi như huấn luyện thả lỏng, không cảm thấy phiền hà. Thói quen này vẫn duy trì đến tận bây giờ.

Giờ phút này, Nam Phong nói, “Từ Tri Diêu, cậu đam mê với tennis thậm chí không bằng đam mê với toán học. Tâm cậu không đặt ở tennis, cậu chơi bóng không có mục đích, không có phương hướng. Cho nên tôi cảm thấy cậu chơi tennis sẽ không đi được bao xa. Thậm chí, cậu kiên trì tới bây giờ, đã nằm ngoài dự kiến của tôi rồi.”

Từ Tri Diêu chớp mắt, “Vì thế?”

“Vì thế...” Nam Phong bỗng thở dài, nói, “Không có mộng tưởng, hà tất phải theo đuổi.”

Từ Tri Diêu sững sốt. Trước mắt cậu hiện ra một gương mặt thanh tú lại quật cường. Cậu mấp máy miệng, nói, “Huấn luyện viên, không phải ai cũng có mộng tưởng, thậm chí, em còn cảm thấy có một số người dù có mộng tưởng thì mộng tưởng của họ cũng là mù quáng, miệng nói một chút thôi. Kiên định với mộng tưởng hơn nữa vì nó mà cố gắng phấn đấu giống như Lục Sênh, là thiếu số. Đại đa số mọi người sống trong thế giới rời xa mộng tưởng, nhưng mọi người vẫn muốn sống, vẫn muốn làm việc. Anh nói em không có mộng tưởng, em thừa nhận, nhưng anh khuyên em buông tha tennis, em không đồng ý. Em chỉ là tìm chuyện mình thích để làm, cho dù em không nghĩ đến chuyện đạt được thành tựu sáng chói nhưng em có quyền lợi theo đuổi nó.”

Nam Phong nhếch khoe miệng, mỉa mai nhìn cậu, “Cậu thích tennis? Thích đến mức khi huấn luyện hơi chút chịu khổ một chút là kêu cha gọi mẹ?”

“Em...”

Cậu còn muốn biện bạch, Nam Phong lại nhẹ nhàng phát tay, nói, “Tôi đã nói đến nước này, lựa chọn thế nào là do cậu quyết định, tôi chỉ có một câu.”

“Câu gì?”

Nam Phong nhìn cậu, ánh mắt giống như dao giải phẫu, cứng rắn, lạnh lẽo, sắc bén. Anh đáp: “Đừng quấy rối Lục Sênh.”

Ngày 2/1, kì nghỉ Tết vẫn chưa kết thúc. Nhưng đối với vận động viên chuyên nghiệp mà nói, ngày nghỉ lễ toàn quốc gì đó chỉ là mây trôi. Đội tuyển quần vợt hoạt động bình thường, Lục Sênh và Từ Tri Diêu cũng đi tới đội tuyển tennis thành phố T.

Nam Phong và Đinh Tiểu Tiểu dẫn hai người bọn họ đến cửa chính.

Đội tuyển quần vợt thành phố T nhìn từ ngoài rất bình dị, không khác biệt lắm so với cơ quan đoàn thể thông thường, sạch sẽ mang theo chút cổ xưa. Ngoài cửa dán bốn chữ “Chúc mừng Nguyên Đán”, gió lạnh thổi qua, hơi hơi lay động.

Huấn luyện viên Lý Vệ Quốc ra cửa tới đón bọn họ. Ngoại trừ Nam Phong, đây là lần đầu tiên Lý Vệ Quốc gặp ba người còn lại, ông cực kỳ trân trọng lần lượt bắt tay họ. Lục Sênh và Từ Tri Diêu xinh đẹp luôn dễ dàng khiến cho người ta có ấn tượng tốt, tâm tình Lý Vệ Quốc tệ, lúc bắt tay Đinh Tiểu Tiểu, Đinh Tiểu Tiểu hưng phấn nói, “Xin chào huấn luyện Lý, tôi bác sĩ chữa trị cho vận động viên - Đinh Tiểu Tiểu, tuần sau muốn tới đội tuyển phòng vấn, xin được chỉ giáo!”

“A... A..., xin chào xin chào.” Huấn luyện viên Lý cười tí mắt, quăng ánh mắt hỏi han về phía Nam Phong.

Nam Phong biết, huấn luyện viên Lý đang hỏi hấn, Đinh Tiểu Tiểu có cần “giúp đỡ” hay không. Đội tuyển quần vợt thành phố T là đội mạnh trong cả nước, có rất nhiều người muốn tới nơi này làm bác sĩ, cạnh tranh kịch liệt. Cho nên huấn luyện viên Lý mới có ý hỏi này.

Nam Phong cười nói, “Huấn luyện viên Lý, bác sĩ chuyên nghiệp này của chúng tôi có kỹ thuật rất tốt, đến lúc đó ông sẽ biết.” Ý ở ngoài lời, người dày dạn vào khả năng của chính mình cũng có thể vào đội tuyển, không cần huấn luyện viên Lý vất vả.

Huấn luyện viên Lý bèn cười cười gật đầu.

Lục Sênh mang theo một cái túi du lịch rất lớn. Túi du lịch là Nam Phong mua, màu hồng, cô cảm thấy màu sắc này siêu cấp ngây thơ, giống như để cho trẻ con dùng. Càng ngây thơ chính là, trong túi du lịch có để một hộp kẹo lớn, sau khi lấy lòng Nam Phong còn dặn cô: Không được ăn nhiều.

Ngực đột nhiên ê ẩm, khó chịu, rất nhớ cái ôm của anh.

Để tránh tai mắt mọi người, Lục Sênh ôm Đinh Tiểu Tiểu trước, sau đó mới chui vào lòng Nam Phong, cẩn thận ôm anh.

Nam Phong một tay ôm lấy thân hình mảnh khảnh của Lục Sênh, một gíơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, anh ghé vào bên tai cô, khẽ gọi: “Lục Sênh.”

“Dạ?”

“Cảm ơn em.”

Anh từ trên mây rớt xuống, rơi vào vùng nước động không lối thoát. Là em xâm nhập thế giới của anh, giúp anh viết tiếp giấc mộng dang dở. Em dùng sự ấm áp của mình làm bạn với anh, gạt đi đau đớn trong ký ức anh. Người ngoài chỉ nhìn thấy anh cho em rất nhiều, nào có ai biết anh đang tiếp nhận sức mạnh từ trên người em?

Cho nên, Lục Sênh, cảm ơn em.

Cảm ơn em, đã đi vào trong sinh mệnh của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 36: Mới vào đội tuyển thành phố

Edit: Peiria

Sau khi đưa Lục Sênh và Từ Tri Diêu vào đội tuyển thành phố, Lý Vệ Quốc giao hai người cho hai trợ lý sinh hoạt. Hai người bị dẫn vào ký túc xá nam nữ riêng biệt.

Dẫn Lục Sênh đi là nữ trợ lý họ Tạ, tuổi trên dưới ba mươi, tóc ngắn, không trang điểm, thoát nhìn nhẹ nhàng khoan khoái. Lục Sênh gọi cô ấy là “Cô Tạ”.

Cô Tạ vừa đi vừa phổ biến cuộc sống sắp tới của Lục Sênh.

Đội tuyển quần vợt thành phố thực thi chế độ quản lý quân sự hóa, toàn bộ đều huấn luyện kín, mỗi tháng chỉ có một buổi nghỉ, tuy nhiên nữ sinh đến kì sinh lý có thể giảm bớt lượng huấn luyện; kỳ nghỉ lễ cả nước chỉ nghỉ ba ngày Tết âm lịch, nếu như có chuyện cần làm phải xin phép; thời gian căng tin mở tương đối ít, mua đồ dùng hàng ngày có thể tới siêu thị cạnh căng tin, trong siêu thị có thể gọi điện thoại; ký túc xá là hai người một phòng, có nhà vệ sinh độc lập; đội tuyển cung cấp đồ dùng thiết yếu hàng ngày, quần áo, dụng cụ huấn luyện và thi đấu; quần áo bản trực tiếp giao cho phòng giặt quần áo, không cần tự mình giặt, vân vân...

Cô vừa nói, Lục Sênh vừa thấp giọng dạ vâng, cô Tạ nói xong, cười nhìn Lục Sênh, “Ừm, em không có gì muốn hỏi?”

“Dạ?” Lục Sênh gãi đầu, hỏi, “Vây, nơi này có gì không được làm không ạ?”

“Có. Không đánh lộn, không được đêm không về ngủ, không được vắng mặt huấn luyện vô cớ, không được một mình ra ngoài thi đấu. Không hút thuốc, khi ngã bệnh nghiêm cấm tự uống thuốc - - em phải tiến hành điều trị theo chỉ dẫn của bác sĩ, bất kể lúc nào, bất kể bệnh gì đều như vậy.”

Lục Sênh lại vội vàng gật đầu.

Cô Tạ dẫn cô vào ký túc xá, cho cô nửa tiếng sắp xếp đồ đạc. Nửa tiếng sau cô phải đến sân huấn luyện tập hợp.

Nửa tiếng này bao gồm cả thời gian cô đi bộ từ ký túc xá đến sân huấn luyện.

Dặn dò xong, cô Tạ liền đi, lúc gần đi còn nói cho Lục Sênh có việc gì có thể tìm cô ấy, cùng với làm thế nào để tìm cô.

Lục Sênh xách túi hành lý màu hồng đứng ở cửa, nhìn phòng mới của cô. Phòng ngủ hướng Nam, có diện tích hơn hai mươi mét vuông. Hai giường, một cái bàn hai cái ghế, còn có một tủ hai ngăn. Trong đó một giường để không, trên giường có sẵn đệm, một túi đựng chăn chưa mở, cùng với mấy đồ rửa mặt, hiển nhiên là cho cô.

Một giường khác đã trải xong, vừa nhìn là biết có người dùng, ga giường màu xanh đậm không in hoa, hơi nhăn, chăn gấp không chỉnh tề, chẳng giống đậu hũ chút nào, ngược lại giống như tào phớ. Ngoài ra còn có một đôi dép lê hình con cừu, một chiếc ném ở bệ cửa sổ một chiếc vứt ở cửa ra vào, nhìn qua phóng đảng không kềm chế được.

Lục Sênh xách túi hành lý, mở một ngăn tủ ra.

Đập vào mắt cô là một mớ hỗn độn xếp chồng chất. Cô đóng cửa tủ lại, lẩm bầm, “Xấu hổ xấu hổ...” Dáng vẻ then thùng ấy giống như cô vừa mới không cẩn thận nhìn thấy người khác trần truồng.

Ngăn tủ này hiển nhiên thuộc về bạn cùng phòng phóng đảng không kềm chế được của cô, chỉ là Lục Sênh rất ngạc nhiên, tại sao người bạn cùng phòng này không khóa ngăn tủ lại, rộng rãi ghê. Cô đi đến bên kia, mở túi hành lý ra, bỏ từng thứ vào, cuối cùng từ trong túi hành lý lấy ra một cái điện thoại di động.

Lúc này smartphone của Apple đã càn quét khắp thế giới nhưng Nam Phong lại mua cho cô một chiếc điện thoại Nokia màu xanh, chức năng giới hạn ở gọi điện và nhắn tin, à... còn có trò Rắn săn mồi có thể chơi.

Lục Sênh nhớ đến lý do Nam Phong mua chiếc điện thoại này - -

“Smartphone quá hấp dẫn, anh lo em mê muội mất hết ý chí.”

Cô khẽ nhếch miệng, nhỏ nhen hừ một tiếng. Thật là, cô đã lớn rồi, còn mê muội mất hết ý chí? Anh có thể đừng coi cô như đứa bé không...

Cất quần áo, cẩn thận đặt di động dưới chồng quần áo, sau đó khóa kỹ ngăn tủ, cất chìa khóa.

Trải chăn đệm mới, phơi nắng ở ban công, mang đồ rửa mặt vào nhà vệ sinh. Nhìn thời gian cũng không còn nhiều lắm, cô quyết định chạy về phía sân huấn luyện.

Từ Tri Diệu vậy mà còn đến sớm hơn, cô có phần không thể tin được. Không phải người này thường hay lè mề sao, hôm nay đổi tính rồi?

Từ Tri Diệu bĩu môi, vẻ mặt bí hiểm thấp giọng giải thích cho cô: “Theo kinh nghiệm của tôi, thời điểm như này mà đến muộn nhất định sẽ bị ra oai phủ đầu, tập luyện thêm gì gì đó, ha ha, tôi không đại đầu!”

Được rồi...

Lý Vệ Quốc cũng không hề có ý ra oai phủ đầu với họ. Ông để hai người vận động làm nóng người. So với khi ở trường Thụ Thanh, lượng vận động làm nóng người ở đây lớn hơn nhiều, Từ Tri Diệu làm xong, thở hổn hển nói, “Được rồi, chúng ta nghỉ!”

Lục Sênh lau mồ hôi trên trán, không nói chuyện.

Trên sân có rất nhiều vận động viên, phần lớn đều đang đánh đôi. Lý Vệ Quốc gọi một đôi nam nữ, bảo họ qua đây, nam đánh với Từ Tri Diệu, nữ đánh với Lục Sênh.

Ông muốn quan sát kỹ thuật của hai người mới này.

Được phân tới đánh với Lục Sênh là một cô gái cao khoảng 1m65, khuôn mặt bầu bầu, đeo kính đỏ. Cô ấy nói với Lục Sênh: “Cậu là Lục Sênh phải không? Hôm qua tôi đã nghe cô Tạ nhắc rồi. Tôi là Hứa Mạnh Mạnh, bạn cùng phòng của cậu.”

“A... A... Chào cậu!” Hai người bắt tay. Chẳng hiểu sao trong đầu Lục Sênh lại xuất hiện hai chiếc dép lê hình con cừu phóng đảng không kềm chế được kia.

Hứa Mạnh Mạnh và Lục Sênh đang chuẩn bị vào sân đấu, lúc này một cô gái cao cao tóc ngắn chạy đến, cười nói, “Ai da, con mới! Huấn luyện viên Lý,

cho em thử trình độ cô ấy nhé?”

Từ Tri Diệu sắp rời khỏi, nghe nói như vậy thì không quá vui vẻ, cậu nói, “Huấn luyện viên bảo làm cái gì thì làm cái đó.” Cậu sợ Lục Sênh bị ăn hiếp.

Huấn luyện viên Lý từ chối cho ý kiến. Hứa Mạnh Mạnh nhỏ giọng nói với Lục Sênh: “Đây là Ninh Hạ, cô ấy lợi hại, cậu đừng chọc giận cô ấy.”

Lời này bị Từ Tri Diệu nghe được, Từ Tri Diệu cười khê: “Cô ta tên Ninh Hạ? Tôi đây là 'Cam Túc'(*) đó!”

(*) Ninh Hạ và Cam Túc là 2 tỉnh của Trung Quốc, năm 1914 hai tỉnh này sáp nhập vào nhau, nhưng đến năm 1928 lại bị tách ra. Ninh Hạ trở thành 1 khu tự trị.

Lúc này Ninh Hạ cũng không để ý Từ Tri Diệu khiêu khích, cô nhủ mảy hỏi Lục Sênh: “Này, người mới, có dám ứng chiến hay không?”

Lục Sênh bị kích thích có chút tức giận, cô gật đầu.

Ninh Hạ cao 1m76, thân hình săn chắc, đường cong bắp thịt khỏe mạnh. Cô nhìn vóc người mảnh khảnh của Lục Sênh, cười nói, “Cậu yếu đuối như vậy, có thể đánh không đây?”

Lục Sênh nấp máy miệng, “Tôi không yếu đuối.”

Ninh Hạ cầm vợt chạy đến bên kia sân bóng, “Được, cậu phát bóng.”

Lúc này rất nhiều vận động viên đang tập luyện đều lặng lẽ dừng lại, ánh mắt hướng về chiến trường bên này. Người mới mà, mọi người khó tránh khỏi tò mò với năng lực của họ.

Huấn luyện viên Lý vẫn không nói chuyện, ông lùi ra ngoài sân, trầm mặc nhìn các cô.

Lục Sênh bật cao, đánh cú phát bóng tự nhận có vẻ uy hiếp góc ngoài, vừa rồi vận động làm nóng người khiến cơ thể hoàn toàn giãn ra, khi cô phát bóng dùng lực lớn nhất, bóng tennis rất nhanh bay về phía đối diện, sau đó - - ra ngoài.

Huấn luyện viên Lý cười lắc lắc đầu.

Sau đó Lục Sênh phát bóng lần hai. Nếu sai lầm, cô sẽ thua ván này. Cô nhảy lên, vẫn là hướng đến góc ngoài, vẫn là dùng lực lớn nhất, không bớt hăng chút nào.

Huấn luyện viên Lý khẽ hắt mảy.

Lần này phát bóng thành công, có điều Ninh Hạ dự đoán chuẩn xác, mạnh mẽ đánh trả, hai người đánh tới đánh lui mấy nhịp, Ninh Hạ đột nhiên chặn đánh khiến Lục Sênh trở tay không kịp, thua ván này.

Ninh Hạ nắm chặt vợt cười cười, “Người mới, cậu thuận tay trái?”

“Ừm.”

Ninh Hạ: “Haizz, tôi cũng không quen đánh với đối thủ thuận tay trái!”

Trên thực tế, hầu hết mọi người không quen.

Lục Sênh không nói chuyện, tiếp tục phát bóng.

Cú phát bóng thứ hai vẫn là góc ngoài, Ninh Hạ dễ dàng đánh trả, “Cậu nên phát bóng biến hóa một chút.”

Lục Sênh không nói gì, gơ vợt bóng bàn chạy tới trên lưới chặn đánh, muốn cho đối thủ biết tay, nào ngờ Ninh Hạ sớm có chuẩn bị, ngăn đón pha chặn đánh của cô, đánh ra đường biên ngang, cô phòng ngự bất lực.

Lại thua một bóng.

“Kỳ thực tốc độ phản ứng của cậu cũng không tệ lắm, chỉ là hơi thiếu kinh nghiệm.” Ninh Hạ nói.

Thua liền hai bóng, Lục Sênh có phần buồn bực, ý chí chiến đấu dâng lên.

Cú phát bóng thứ ba, Lục Sênh phòng thủ ở biên ngang, Ninh Hạ đánh mấy cú bóng chéo bình thường, sau đó đột nhiên bỏ nhỏ, Lục Sênh đang đứng ở biên, cuống quýt chạy về phía lưới. Bỏ nhỏ thật sự hoàn mỹ, điểm rơi cách Lục Sênh một nửa sân, bóng xoáy, góc độ trái tay Lục Sênh. Cho dù vừa kịp chạy tới, nhưng khi đánh trái tay thân thể không cách nào giãn ra, phạm vi vùng vợt không đủ lớn, cho nên trái bóng này nhất định không tiếp được.

Ninh Hạ dự liệu trước, đã đứng bất động tại chỗ rồi.

Nhưng nhìn Lục Sênh chạy vội qua, hai tay nắm vợt tennis đi tiếp bóng, phạm vi vùng vợt quả nhiên ngoài tầm với, sau đó, sau đó Ninh Hạ thấy, cô

buông lỏng tay trái ra.

Một vận động viên thuận tay trái lại nói tay trái ra, dùng tay phải nắm cán vợt.

Phạm vi phòng ngự lập tức lớn hơn rất nhiều. Tay phải, tay thuận, đánh trả, bóng thẳng tắp.

Điểm rơi của bóng tennis gần như cách Ninh Hạ cả sân.

Cú trả bóng này, tốc độ không hề nhanh, nếu Ninh Hạ có thể có dự phòng và chạy thì có thể cứu được bóng, nhưng cô đã chuẩn bị tinh thần thắng lợi rồi.

Sau đó cô thua.

Rốt cuộc thắng một bóng, cũng không tính là quá mất mặt... Lục Sênh thở phào.

Ninh Hạ lại há miệng thở dốc, dùng vẻ mặt quý dị nhìn cô. Lục Sênh ù ù cạc cạc, xoay người nhìn mọi người xung quanh, phát hiện biểu cảm của mọi người đều... có chút đặc sắc.

Lục Sênh ngạc nhiên, “Làm sao vậy?”

Ninh Hạ cầm vợt tennis đi tới, hỏi cô, “Cậu, sao cậu lại đổi tay rồi?”

“Hả? Hai tay với không tới nên đổi tay thôi.” Rất khó lý giải sao...

Ninh Hạ có phần quần bách. Hai tay không tới liền đổi thành một tay, cũng quá tùy hứng đi! Cô hưng phấn sờ cằm, hỏi Lục Sênh, “Người mới, cậu cũng có thể đánh được tay phải à?”

Lục Sênh gật đầu.

“Giống như tay trái sao?”

“Không khác nhiều lắm, lực tay trái lớn hơn một chút.”

Từ Tri Diệu khoanh tay, cười đến kiêu ngạo tự hào: “Các cậu chưa từng trải việc đổi sao? Lục Sênh chính là ‘Tiểu Bá Vương hai tay’!”

Đây biệt hiệu gì thế! Lúc đặt biệt hiệu có thể thương lượng với chính chủ là cô không... Lục Sênh đen mặt.

Cô phát hiện tầm mắt Ninh Hạ nóng rực, bỗng cảm giác xấu hổ, nói, “Kỳ thực tôi không dùng nhiều tay phải, thời điểm khẩn cấp mới dùng thôi.”

“Có dùng là được rồi!” Ninh Hạ kích động, “Trên sân bóng coi như cậu nhiều hơn người khác một tay. À, cho dù không phải một thì cũng là một nửa!”

Lục Sênh rùng mình một cái, “Đừng làm tôi sợ.”

Ninh Hạ: “Có điều kỹ thuật của cậu không tốt lắm, vừa rồi nếu như tôi có ý thức phòng thủ, chưa chắc sẽ thua...”

Lý Vệ Quốc nói, “Được rồi, tất cả giải tán, nên làm gì thì làm cái đó.”

Mọi người vừa bàn tán vừa tản đi. Từ Tri Diệu vẫn không chịu đi, Hứa Mạnh Mạnh hỏi hắn: “Cậu tên là gì?”

“Tôi tên Từ Tri Diệu.”

Hứa Mạnh Mạnh cảm thấy có ý tứ, “Cậu nói Lục Sênh là ‘Tiểu Bá Vương hai tay’, vậy biệt hiệu của cậu là gì?”

Từ Tri Diệu nở nụ cười, “Tôi là sủng phi của Tiểu Bá Vương.” Vừa nói vừa giơ hai ngón tay làm thành hình chữ “V”.

Lục Sênh dở khóc dở cười, “Cậu mau đi đi!”

#lê: Có thể mình dùng cả “đội tuyển tỉnh” với “đội tuyển thành phố” nên m.n đừng hoang mang nhé. Chương trước có nói thành phố T là thành phố trực thuộc TW vì thế đơn vị hành chính bên trên không có tỉnh đâu. Đội tuyển tỉnh là từ dùng chung, còn thành phố chỉ áp dụng cho một số, nhưng chung quy cấp vẫn như nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 37: Chua xót

Edit: Peiria

Kỹ thuật của Hứa Manh Manh rất tốt, bởi vì chiều cao hạn chế, uy lực đường bóng không tròn vẹn, tuy nhiên cô chạy rất nhanh, độ linh hoạt cũng cao.

Lục Sênh và Hứa Manh Manh đấu với nhau một lát bên cảm giác được, trình độ của Hứa Manh Manh ở trên cô.

Không hổ là đội tuyển thành phố, lúc trước Ninh Hạ không hề cho cô phần thắng, hiện tại là Manh Manh, đáng người nhỏ nhắn lại có sức lực lớn... Cả hai đều lợi hại hơn cô.

Lý Vệ Quốc nhìn Lục Sênh một lát, lại nhìn Từ Tri Diệu. Tiếp đó ông đi tới đi lui, thỉnh thoảng chỉ dạy mấy học viên đang tập luyện.

Huấn luyện viên trên sân không chỉ có mình Lý Vệ Quốc, song số lượng vận động viên rất nhiều, so sánh với trường thể thao Thụ Thanh, mỗi huấn luyện viên chỉ dạy hai học trò, đội tuyển thành phố rõ ràng là ‘sư nhiều cháu ít’, huấn luyện viên cũng chỉ có hai con mắt, không thể chú ý tất cả mọi thứ.

Cho nên Lục Sênh cảm thấy, phương thức huấn luyện của đội tuyển thành phố khá là phóng khoáng.

Thi đấu xong, Lý Vệ Quốc bảo các thành viên trong đội huấn luyện tăng sức mạnh cơ bắp. Rất nhiều người cảm thấy đánh tennis chỉ cần lực cánh tay là được, nhưng thực ra không phải vậy. Tennis là môn thể thao có tính phối hợp cao, trong quá trình vung vợt, cơ vai, lưng, eo, đùi, bắp chân đều hoạt động, mỗi một nhóm cơ đều phản ánh tốc độ và sức mạnh, ảnh hưởng đến động tác toàn cơ thể. Cho nên huấn luyện cơ bắp sẽ có hiệu quả tới từng bộ phận.

Hứa Manh Manh muốn rèn luyện cơ eo, vì thế chọn tập cử tạ, Lục Sênh cho rằng bản thân cũng phải tập, nên đi theo cô. Lý Vệ Quốc lại gọi Lục Sênh đến bên cạnh, nói, “Em rất gầy, việc cấp bách hiện giờ là, tăng tiết diện cơ bắp.”

Cái gọi là “Tăng tiết diện cơ bắp”, nói dễ hiểu chính là khiến cơ bắp trở nên thô chắc hơn, như vậy mới có càng nhiều sức mạnh.

Lục Sênh nhấp máy miệng, phóng tầm mắt nhìn những người khác, cô hỏi Lý Vệ Quốc, “Em có thể cường tráng giống như Ninh Hạ không ạ?”

Lý Vệ Quốc lắc đầu nói, “Không biết có thể hay không, nhưng em thì chưa chắc.”

“Vì sao ạ?”

“Ninh Hạ là tuyển thủ thiên về sức mạnh, còn em không phải. Vừa rồi em đấu với Hứa Manh Manh, độ nhanh nhẹn và linh hoạt tuyệt không thua kém em ấy. Biết đây là khái niệm gì không? Hơn nữa em cao hơn Hứa Manh Manh 5 cm. Thứ em có em ấy không có, ưu thế lớn nhất của em ấy, ở trước mặt em hoàn toàn không tính là gì.”

Lục Sênh chớp chớp mắt, “Cho nên thầy hi vọng em giữ lại ưu thế của Manh Manh, bởi vậy không thể làm cơ thể nặng nề?”

“Ý tôi là, bây giờ tôi bảo em làm cái gì thì em làm cái đó, đừng nói nhiều lời vô nghĩa như vậy.”

Lục Sênh thật mất mặt. Tuy nhiên nghĩ lại, cô hơi hiểu ý của Lý Vệ Quốc rồi. Lý Vệ Quốc dạy nhiều vận động viên như vậy, nếu mỗi người đều chạy tới hỏi vì sao, thầy ấy còn thời gian làm chuyện khác được nữa không.

Muốn đạt được mục tiêu “Tăng tiết diện cơ bắp”, hoàn toàn không có đường tắt dễ đi, chỉ có thể thông qua tăng khối lượng vận động kích thích nhóm cơ, để cơ bắp chắc lên. Đây đúng là hạng mục huấn luyện huấn luyện cực khổ nhất mà.

Lục Sênh đã có thể đoán được bản thân sẽ chịu khổ thế nào rồi.

Từ Tri Diệu cũng không hơn cô là bao, buổi sáng sau khi huấn luyện kết thúc, cậu quả thật sức cùng lực kiệt rồi. Nhìn thấy Lục Sênh, cậu tựa như gặp được thân nhân, “Sư muội, mệt chết tôi! Ngày hôm nay không khác đi chết mấy, hu hu hu...”

Cậu rầm rì, một tay vòng qua sau gáy cô, khoát lên vai cô, không tiền đồ dựa cả cơ thể vào người cô, giống hệt một miếng thịt heo không xương, cũng không quan tâm người xung quanh khinh bỉ.

Lục Sênh cạn lời, “Tôi cũng mệt lắm!”

Từ Tri Diệu hoàn toàn bỏ qua câu ám chỉ này, vẫn dính trên người cô, hai người cứ như vậy mà kê vai sát cánh ra khỏi sân huấn luyện.

Cơm trưa là bốn người cùng nhau ăn. Lục Sênh, Từ Tri Diệu, hứa Manh Manh, còn có một người đấu với Từ Tri Diệu, tên là Tống Thiên Nhiên, bộ dạng kẻ ra cũng tạm, nhưng trên mặt có rất nhiều lỗ. Hóa ra anh không là vận động viên trong biên chế, có điều lại được đội tuyển thành phố cam kết bồi dưỡng.

Sau khi ngồi xuống, Từ Tri Diệu hỏi Tống Thiên Nhiên, “Anh Nhiên, hôm nay huấn luyện viên gọi anh làm gì vậy? Là nói chuyện của em sao?”

Tống Thiên nhiên cười nói, “Đúng vậy, huấn luyện viên Lý hỏi anh có cảm nghĩ thế nào sau trận so tài.”

“Anh trả lời sao?”

“Anh nói em chơi bóng rất tôn tử.”

Từ Tri Diêu ôm ngực, giả vờ bị thương, “Sur đệ mới đến, sao anh có thể đối với em như vậy! Không phải nên để em cảm nhận sự áp áp tập thể à?”

Tổng Thiên Nhiên nháy nháy mắt vài cái, “Vây buổi tối em và anh chui vào chung một tấm chăn, anh cho em ấm áp.”

“Anh cút...” Từ Tri Diêu sắp ói rồi.

Mấy người vừa ăn cơm vừa hỏi tuổi tác, Tổng Thiên Nhiên lớn nhất, năm nay 23 tuổi, Hứa Mạnh Mạnh và Lục Sênh bằng nhau, Lục Sênh nhìn người bằng tuổi, cảm giác thật thân thiết, hỏi: “Mình sinh nhật ngày 29/3, còn cậu?”

“Ừm, mình nhỏ hơn cậu hai ngày(*).” Giọng Hứa Mạnh Mạnh đột nhiên nhỏ đi.

(*) Hai ngày ở đây là chỉ tính ngày giữa, bên mình tính đủ là 3 ngày.

Từ Tri Diêu phản ứng rất nhanh, “Nhỏ hơn Lục Sênh hai ngày, cậu sinh nhật ngày Cá tháng Tư hả? Ha ha ha ha ha!”

Hứa Mạnh Mạnh yên lặng nhìn cậu, “Có chỗ nào đáng cười à?”

Lục Sênh nói, “Không cần lo cho cậu ta, cậu ta vốn thế rồi.”

Buổi chiều và buổi tối, Lục Sênh trừ so tài, huấn luyện cơ bắp còn phải huấn luyện khả năng chịu đựng. Huấn luyện cơ bắp vô cùng thống khổ, phảng phất như có mười người vạm vỡ tay cầm côn sắt đánh bạn tôi bời; mà huấn luyện khả năng chịu đựng còn lại, chính là tuyệt vọng mỗi mết.

Kết thúc huấn luyện cũng không có chuyên gia mát xa phục vụ, mà là hai người một tổ mát xa cho nhau.

Từ Tri Diêu cảm thấy bản thân bị ép khô rồi. Cậu nói thầm với Lục Sênh, “Sur muối, tôi cảm thấy chỗ này khó chịu...”

“Ở đâu?”

“Chỗ nào cũng khó chịu!” Cậu có chút oán giận, chọc chọc cánh tay Lục Sênh, “Nếu không chúng ta đi đi? Thừa dịp đêm tối, lén lút chuồn đi, vĩnh viễn không quay lại!”

Lục Sênh không thể tin được Từ Tri Diêu hội yếu ớt đến mức này, mới một ngày đã muốn đi?

“Tôi khinh bỉ cậu.” Cô nói.

Cơ thể Từ Tri Diêu đã bị tàn phá, những lời này làm tâm linh cậu cũng bị tàn phá nốt rồi.

Lục Sênh và Hứa Mạnh Mạnh trở lại ký túc xá, Hứa Mạnh Mạnh vừa đi vừa lú lú phở biến “Quy củ” cho cô. Đội tuyển quần vợt thành phố là một nơi nghiêm khắc, vận động viên tuyển một, vận động viên tuyển hai, đội trẻ, cấp bậc khác nhau có đãi ngộ khác nhau. Ví như, đội trẻ ngoài tuy ăn ở đều miễn phí, nhưng không có tiền trợ cấp, ra ngoài thi đấu đều phải tự trả tiền, đội tuyển sẽ không chi trả. Tuyển hai không giống như vậy, có tiền trợ cấp, hàng năm đều có phân trăm chi cho thi đấu, còn có thể đại diện đội tuyển tỉnh đi thi đấu. Tuyển một tốt nhất, tiền trợ cấp huấn luyện cao, thi đấu được chi trả toàn bộ, thực lực tốt, có thể lấy tiền thưởng trận đấu, cho nên thu nhập tương đối khá, blabla...

Lục Sênh hỏi: “Ninh Hạ đánh với chúng ta hôm nay là tuyển mấy?”

“Cô ấy là tuyển hai.”

“Tuyển hai đã lợi hại như vậy sao?” Lục Sênh cảm giác bản thân đứng trước Ninh Hạ hoàn toàn không có phần thắng.

“Nhưng hiện tại là đủ tiêu chuẩn tuyển một, năm nay nhất định sẽ thăng cấp.”

“À.” Lục Sênh gật gật đầu, “Vây cậu là tuyển mấy?”

“Mình không là tuyển gì cả, mình chỉ là đội trẻ, bây giờ vẫn tiêu tiền trong nhà đấy!” Hứa Mạnh Mạnh có chút ưu thương.

Cô nói như vậy, Lục Sênh bỗng có chút cảm động lây. Cô luôn luôn tiêu tiền của Nam Phong, lại mới chỉ báo đáp anh 1500 tệ... Cô phải nhanh vào tuyển hai, tranh thủ độc lập kinh tế. Sau đó, còn phải kiếm thật nhiều thật nhiều tiền đưa cho Nam Phong...

Thỏa sức tưởng tượng tương lai một chút, tâm tình đột nhiên tốt hẳn.”Đi mau.” Cô bước chân nhanh hơn, muốn nhanh về túc xá, gọi điện cho Nam Phong.

Hứa Mạnh Mạnh chuyển động đùi chạy theo, “Này này, cậu đừng có ức hiếp mình chân ngắn nhé! QAQ”

Trở lại ký túc xá, Lục Sênh đi tắm nước nóng trước. Hôm nay huấn luyện cường độ lớn, lúc này được nước ấm bao quanh, dễ chịu không nói nên lời, thần kinh căng thẳng dần ra mềm như sợi mì, mỗi một trong thân thể rút khỏi toàn thân, cả người giống như lọt thỏm giữa nệm bông, cái gì cũng không cần bận tâm, hiện tại thậm chí muốn thoải mái ngủ một giấc.

Tắm xong, cô lấy chăn đệm ngoài ban công vào giường rồi trải ra, sau đó chui vào.

Chăn sạch sẽ tản ra mùi ánh nắng, thật mềm, thật thoải mái...

Toàn bộ cơ bắp trên người cô đều thả lỏng, mí mắt trĩu nặng. Cô nhắm mắt lại, thậm chí, còn phải gọi điện cho Nam Phong, còn phải gọi điện cho Nam Phong đã...

Hứa Mạnh Mạnh tắm rửa xong, đi ngang qua giường Lục Sênh, phát hiện Lục Sênh đã nằm thẳng cẳng trên giường, hô hấp đều đều.

“Này, cậu ngủ hả?” Hứa Mạnh Mạnh hỏi.

Lục Sênh không trả lời.

“Mới đó đã ngủ rồi.” Hứa Mạnh Mạnh lẩm bẩm, không tự giác thả nhẹ bước chân.

Lúc trời tối, Nam Phong đoán chắc Lục Sênh sắp kết thúc huấn luyện, anh không làm gì khác nữa, chỉ ngồi trên ghế sofa, ánh mắt luôn hướng về di động trên bàn trà.

Anh cảm thấy Lục Sênh nhất định sẽ gọi điện thoại cho anh, kể về ngày đầu tiên sống ở đội tuyển thành phố. Trẻ nhỏ rơi vào hoàn cảnh xa lạ sau khó tránh khỏi không thích ứng kịp, không biết cô thế nào rồi.

Đang suy nghĩ, di động quả nhiên kêu vang, Nam Phong nhận máy, nghe thấy trong điện thoại một giọng nam ngả ngón: “Ây da, đại thiếu gia của tôi, hôm nay cậu bị làm sao mà nghe điện thoại nhanh như vậy?”

“Tuấn Vũ, có việc?”

Hình như Lăng Tuấn Vũ ở đầu kia nghe thấy Nam Phong đang nghiêng răng nghiêng lợi, nhất định là ảo giác rồi. Anh cười nói: “Không có việc gì thì không có thể tìm cậu hả? Đi ra ngoài uống rượu không?”

“Không đi.”

Cúp điện thoại của Lăng Tuấn Vũ, Nam Phong lại đặt di động xuống bàn trà, mở ti vi. Vừa xem tivi vừa liếc di động.

Nhưng mà điện thoại của Lục Sênh vẫn không tới.

Nam Phong tắt đi TV, đứng lên. Anh cúi đầu nhìn smartphone trên bàn trà màu trắng, nghĩ rằng, có lẽ cô ở đội tuyển thành phố thích ứng rất tốt phải không?

Vui mừng không? Đương nhiên anh nên vui mừng. Ấy mà chẳng hiểu sao anh có chút yếu đuối, cho dù không muốn thừa nhận nhưng đáy lòng anh thật sự có gì đó mất mát, chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 38: Anh có nhớ em không?

Edit: Peiria

Giữa trưa ngày hôm sau, Lục Sênh kết thúc huấn luyện, kéo thân thể mệt mỏi ra khỏi sân. Hứa Mạnh Mạnh và Từ Tri Diệu đi ở hai bên trái phải của cô. Từ Tri Diệu còn muốn đỡ sư muội, nhưng Lục Sênh cảm thấy rất xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu.

Lý Vệ Quốc ở phía sau bọn họ đột nhiên gọi Lục Sênh một tiếng.

“Dạ?” Lục Sênh quay đầu, cho rằng Lý huấn luyện viên bảo cô huấn luyện thêm. Cô có chút thấp thỏm.

Lý Vệ Quốc nói: “Ngoài cửa chính có người chờ em.”

Trên thế giới này, người có thể đến tìm Lục Sênh chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cô nghĩ một lát đã đoán được là ai, vì thế vui mừng dân mày, ngoan ngoãn lên tiếng, chạy về phía cửa chính.

Tuyệt không giống như người vừa mới huấn luyện nặng xong.

“Vẫn chạy nhanh như vậy cơ à?” Huấn luyện viên Lý trầm ngâm, âm thầm quyết định về sau sẽ cho cô huấn luyện nhiều hơn chút.

Hứa Mạnh Mạnh tò mò, bèn hỏi Từ Tri Diêu: “Ai tìm Lục Sênh vậy? Sao cậu ấy vui mừng thế?” Nói tới đây, ánh mắt cô sáng lên, nhẹ nhàng huých vào cánh tay Từ Tri Diêu, nét mặt bất quá hưng phấn, “Có phải là bạn trai cậu ấy không?”

“Không phải!” Từ Tri Diêu cau mày, quả quyết phủ định.

“Không phải sao?” Cô hơi thất vọng.

Từ Tri Diêu quả thực không biết nói gì, thất vọng này từ đâu mà đến?

Hứa Mạnh Mạnh lại hỏi: “Rốt cuộc là người có quan hệ thế nào với cậu ấy?”

“Là ba cậu ấy.”

“À...”

Giờ cơm trưa sau đó Lục Sênh không đến căn tin ăn, Hứa Mạnh Mạnh thật hâm mộ Lục Sênh có ba đến thăm. Cô là người tỉnh khác, bởi vì đội tuyển thành phố T rất mạnh, mới đặc biệt đến nơi này chơi bóng. Nhiều năm nay thường xuyên ở ngoài bốn ba, cùng ba mẹ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, haizz, càng nghĩ càng xót xa...

Lục Sênh chạy một mạch đến cửa chính, liếc thấy Nam Phong của cô đứng ở phần đường dành cho người khiếm thị. Không có biện pháp, dáng người Nam Phong cao lon bắt mắt, mùa đông đứng ở đường cái phảng phất giống như một gốc dương trắng, khiến người ta phải ngoái nhìn.

Lục Sênh chạy đến trước mặt NH, tâm tình giống như con chim khách, ngoài mặt vẫn giữ lại một chút dè dặt. Cô hỏi, “Huấn luyện viên Nam, sao anh lại tới đây?”

Ngắm gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, Nam Phong khẽ nhếch khóe miệng, “Anh có việc đi ngang qua nơi này, thuận đường thăm em.”

Lục Sênh cười ngây ngô nhìn anh.

Nam Phong hỏi: “Em muốn ăn gì?”

“Em...” Lục Sênh ngẫm nghĩ một chút, bỗng nở nụ cười, “Em muốn ăn cơm Tây.”

Nam Phong hơi sững sốt, “Đang yên lành sao lại muốn ăn cơm Tây?”

Vấn đề này... Căn cứ vào số phim truyền hình ít ỏi cô xem, khi hẹn hò phải ăn cơm Tây... Đương nhiên, lý do ấy cô không định nói ra.

“Chỉ là tự nhiên em muốn ăn thôi.” Cô nói.

Nam Phong chiều theo cô, “Gần đây vừa vãn có một nhà hàng cơm Tây không tệ, chúng ta đi nào.”

“Được!”

Lục Sênh đi một bước, cảm giác thật mới. Huấn luyện viên vốn đã vất vả, vừa rồi cô còn chạy như điên, bây giờ phải nếm hậu quả nghiêm trọng, hai chân cứng ngắc.

“Em mệt quá.”

Nam Phong bật cười, “Ai bảo em chạy, gấp cái gì?”

Lục Sênh không đáp, cô bất ngờ ôm cánh tay Nam Phong, học theo dáng vẻ vô sỉ của Từ Tri Diêu, cơ thể gần như dựa cả vào Nam Phong, “Huấn luyện viên, anh đỡ em.”

Nam Phong rất nguyện ý đỡ cô, nhưng mà... Không phải đỡ như thế này...

Cô dựa quá gần, gần như ôm cánh tay anh vào trong ngực, tư thế này làm cho ngực của cô dán chặt lấy cánh tay anh. Bên ngoài cô mặc một cái áo khoác thể thao mỏng, không mặc áo long, ngực thiếu nữ phát dục tựa như nụ hoa phù dung chớm nở, cách mấy tầng quần áo ép vào cơ bắp anh.

Lòng ngực Nam Phong nhảy thình thịch.

Áp chế cảm xúc mơ hồ không rõ ràng xuống đáy lòng, mặt không đổi sắc rút cánh tay về, anh cố ý nghiêm mặt, bày ra uy nghiêm của phụ huynh: “Đi hẳn hoi nào.”

Lục Sinh trẻ môi, vẻ mặt âm ỉ. Nhưng cuối cùng vẫn buông anh ra, đi bên cạnh hắn.

Đến nhà hàng cơm Tây, có thể là bởi vì giữa trưa, thực khách không nhiều lắm. Người phục vụ bình tĩnh chờ bọn họ gọi cơm, Lục Sinh rất ít khi ăn cơm Tây nên cũng không quá cầu kỳ, trực tiếp gọi cho mỗi người một phần ăn.

“Ăn ít vậy có đủ no không?”

“Có ạ.” Cô hơi cong miệng.

Nam Phong cười khê, “Lượng cơm em ăn chẳng lẽ anh còn không biết sao?” Nói xong, quay đầu sang nói với người phục vụ, “Cho cô ấy một phần ăn hai người.”

Người phục vụ không thể tin nổi rằng Lục Sinh có thể tiêu thụ phần ăn của hai người. Mỗi bữa cơm cô ấy chỉ ăn hai quả táo, mỗi tuần đều tập yoga mà trên eo vẫn còn một tầng mỡ thừa này, tiểu mỹ nữ xinh đẹp trước mắt sao có thể ăn hết phần ăn hai người được? Sao có thể được chứ!

(T_T)

Trong lúc chờ cơm, Lục Sinh chống má, cười tủm tỉm nhìn Nam Phong.

Nam Phong bị cô quan sát có phần không được tự nhiên, anh hỏi: “Sao vậy?”

“Huấn luyện viên Nam, anh có nhớ em không?”

“Khụ, khụ, khụ.” Nam Phong đang uống nước, nghe cô nói suýt nữa bị sặc. Anh đặt cốc nước xuống, ngạc nhiên nhìn cô, “Không phải hôm qua mới đưa em tới sao?”

“Ừm, nhưng mà em hơi nhớ anh rồi!” Lục Sinh cười đến có chút háo sắc.

Biểu đạt trắng trợn như vậy làm cho ngực Nam Phong nóng lên. Nhưng ngược lại anh nghĩ đến một chút chuyện khiến anh không vui vẻ nổi, vì thế nhún nhún nhìn cô, “Nhớ anh cũng không biết gọi điện thoại cho anh?”

“Haizz” Lục Sinh thở dài, “Em rất muốn gọi điện thoại cho người, chỉ là hôm qua em quá mệt, không hiểu sao lại ngủ quên mất. Huấn luyện viên Nam, anh không biết đội tuyển thành phố huấn luyện khổ thế nào đâu. Vào đội tuyển thành phố em mới phát hiện, trước kia anh đối xử với chúng ta rất dịu dàng rồi.”

Một câu nói thành công đòi đi sự chú ý của Nam Phong. Đội tuyển thành phố huấn luyện khổ cực, sao anh có thể không biết. Tuy nhiên huấn luyện có khổ hay không là tùy từng vận động viên, có một số người, đối với yêu cầu huấn luyện viên chỉ chấp hành 80%, đương nhiên không thấy khổ. Lấy tính cách của Lục Sinh... Đứa nhỏ này luôn luôn nghe lời, nhất định sẽ không lười biếng.

Không hiểu sao, Nam Phong có chút thương tiếc cô.

Lục Sinh hỏi, “Huấn luyện viên Nam, anh không làm huấn luyện viên nữa, về sau anh định làm gì?”

“Anh kinh doanh.” Nam Phong đáp, nói xong, trong lòng yên lặng bổ sung thêm một câu: Kiếm tiền nuôi em.

“Kinh doanh gì ạ?”

“Trước kia anh đầu tư vào hai công ty, một làm về điện tử, một làm buôn bán. Anh quay về tiếp quản công ty, xem xét lại hoạt động. Trước đây đầu tư vào hai ngành nghề liên quan đến nhau là dễ giảm bớt rủi ro mạo hiểm. Hiện tại công ty đã đi vào quỹ đạo ổn định, anh muốn xem nên mở rộng kinh doanh, hay là tìm kiếm cơ hội đầu tư khác.”

Thật là lợi hại. Lục Sinh cảm thấy bản thân nghe hiểu, nhưng dường như lại không hiểu lắm.

Tiếp theo Nam Phong hỏi Lục Sinh ở tình đội cảm thấy thế nào. Lục Sinh cảm thấy mọi thứ đều, ngoại trừ Từ Tri Diệu không cố gắng, còn khuyến khích cô “Bỏ trốn” - - đây là nguyên văn lời Từ Tri Diệu.

Đồ ăn dần được bưng lên, hai người vừa tán gẫu vừa ăn, bất tri bất giác, Lục Sinh thật sự đã ăn hết một phần ăn cho hai người... Trừ đồ ngọt không đụng đến. Cô ăn xong, lại cam chịu ăn thịt dê nướng của Nam Phong.

Sau đó Lục Sinh nhận rõ một sự thật: Nhìn lượng cơm cô ăn, cơ bản có thể tạm biệt hai từ “lãng mạn” rồi. (T_T)

Cơm nước xong xuôi, Nam Phong đưa Lục Sinh về. Mắt thấy Lục Sinh sắp bước vào cửa chính, anh bỗng gọi cô lại, “Lục Sinh.”

“Vâng?” Cô dừng bước, quay đầu nhìn anh.

“Không được yêu sớm”

Tác giả có lời muốn nói:

Nam Phong: Nghe nói, bốn cung một ngày không đến, đã có người tự cho mình là sủng phi rồi? Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Edit: Peiria

Sau khi Lục Sênh vào cửa chính, Nam Phong xoay người lấy xe, lái về nhà.

“Nhà” hiện tại của anh là một phòng trọ xa hoa rộng hơn một trăm hai mươi mét vuông cách trường thể thao Thụ Thanh không xa. Một người ở rất lạnh lẽo trống trải, nếu như thêm một người nữa, vậy thì thật ấm áp.

Căn hộ này anh mua từ bốn năm trước, khi đó giá nhà đang thấp, Nam Phong mua một căn hộ cho mình, rồi lục tục mua thêm mấy căn ở trung tâm thành phố. Dù sao cũng là nhà đẹp giá thấp, bỏ lỡ thật đáng tiếc. Lúc ấy anh chưa được tính là một thương nhân, có thể là do xuất thân trong gia đình làm kinh doanh nên anh vẫn có sự nhạy cảm về phương diện này, cảm thấy mua phòng ốc nhất định không thiệt.

Những căn hộ khác không ở, anh bèn cho thuê. Lăng Tuấn Vũ sau khi biết được chuyện này còn cười nhạo anh keo kiệt. Nam Phong cũng chỉ cười cho qua.

Chân muỗi cũng là thịt, lợi ích rõ ràng, vì sao anh không lấy?

Tuy nhiên trong số những căn hộ bỏ trống, có một căn anh kiên quyết không cho thuê. Tất nhiên chỗ đó là cao cấp nhất, có hoàn cảnh tốt nhất, thiết kế tuyệt nhất.

Căn hộ ấy là anh giữ cho Lục Sênh làm của hồi môn.

Cho tới bây giờ, Nam Phong vẫn cứ cảm thấy ý tưởng này của mình hơi bị động kinh, vì vậy anh chưa từng kể với bất cứ ai.

Về nhà, anh xem báo cáo tài vụ cả buổi chiều. Trừ báo cáo của công ty anh, còn có của Lăng Tuấn Vũ gửi. Trước kia Nam Phong chỉ lướt qua báo cáo qua loa tùy tiện, hiện tại anh phải đọc thật chi tiết, sau đó từ báo cáo tài vụ phân tích tình hình công ty.

Muốn làm một người quản lý, anh còn rất nhiều thứ phải học tập.

Hai công ty được anh đầu tư hơn bốn năm trước. Khi đó quan hệ giữa hai cha con anh rất căng thẳng, Nam Tranh Minh cắt tài chính của anh, Nam Phong không muốn miệng ăn núi lở, lấy số tiền tích góp được mở hai công ty.

Quy mô công ty anh không tính là lớn, lợi nhuận hàng năm có một nửa dùng để mở rộng kinh doanh, một nửa kia cất vào túi Nam Phong.

Mấy năm trôi qua cũng được một khoản kha khá. Có tiền, tiêu xài như thế nào cũng là một vấn đề.

Nam Phong không vội vã quyết định. Xem xong báo cáo, anh thả lỏng người, liếc mắt qua một vật trang trí trên bàn. Đó là một con chó Labrador làm từ nhựa cây, con chó quỳ rạp dưới đất, ánh mắt đen láy ngập nước vô cùng đáng yêu. Đây là thứ Lục Sênh mua ở cửa hàng, hai mươi tệ một con, mua xong giấy mica đỏ bọc lại, đưa cho Nam Phong làm quà sinh nhật. Trên giấy mica còn thắt một cái nơ hình bướm.

Anh nhìn con chó lại nghĩ đến Lục Sênh, nghĩ đến sự đụng chạm thân mật trong lúc vô tình giữa bọn họ. Dần xuống đáy lòng cảm xúc bất chợt dâng trào chẳng hề báo trước, cùng lắm chỉ là vài giây tiếp xúc lại biến thành tình ý kiều diễm mấy giờ tiếp theo, khiến vành anh hơi nóng lên.

Nam Phong cảm thấy, bản thân bởi vì đụng chạm với một thiếu nữ chưa trưởng thành mà nghĩ đông nghĩ tây, thật sự có chút xấu xa.

Có lẽ đơn thuần là vì lâu lắm... Dù sao, không cần nhắc đến chuyện sớm hay muộn, ngay cả nộ hôn đầu anh vẫn còn giữ...

Ừm, không thể cứ độc thân mãi như vậy, đã đến lúc nên tìm bạn gái rồi.

Mấy ngày sau, Nam Phong đến lớp quản lý của đại học N. Anh đã sớm tốt nghiệp hệ triết học, lần này đi học là vì có chương trình học MBA dành cho tổng giám đốc.

Ngành học “Quản lý”, nặng nhất thực tiễn, tối kỵ lý luận suông, Nam Phong rất rõ ràng. Có điều, đôi khi kiến thức lý luận, có thể giúp người ta rất nhiều trong thực tế. Đương nhiên, quá trình này ở mỗi người sẽ khác nhau. Có một số người nghe xong lý thuyết rồi về thực hiện nhưng không làm tốt khiến công ty phá sản, quay lại mắng chương trình học. Thực tế có phải chương trình học nhầm lẫn không? Không thấy.

Tri thức là thứ khách quan nhất, có một số người học kiến thức và trở thành tinh anh xã hội, có một số người lại chỉ học thành con mọt sách, nói cho cùng, mỗi người mỗi khác.

Về chương trình học MBA, Nam Phong có đề cập qua với Lăng Tuấn Vũ, điều làm anh kinh ngạc chính là, Lăng Tuấn Vũ thế nhưng cũng từng theo khóa học này. Nam Phong có phần kinh ngạc, người này lại đổi tính ham học, bèn hỏi: “Vì sao cậu lại lên lớp? Không giống cậu chút nào.”

“Người anh em, cậu biết cái gì gọi là ‘Hoán khiêu’ không?” Lăng Tuấn Vũ vừa nói vừa cười hà hà, cười đến đáng khinh lại hạ lưu, làm cho người ta hận không thể cời giày đánh anh.

Từ này Nam Phong nghe cũng chưa từng nghe, nhưng nghe một tiếng cười của anh ta, kết hợp với ngữ cảnh, anh muốn không hiểu cũng khó.

Vì thế anh anh từ chối tiếp tục đề tài này với Lăng Tuấn Vũ.

Bởi vì sống cách đại học N không xa, cho nên Nam Phong lái xe đạp địa hình đến lớp. Bằng lái đã sớm lấy, chẳng qua mấy năm nay vẫn luôn không có cơ hội đi xe riêng, nếu gần thì dùng xe đạp, xa thì bắt taxi, ô tô cũng chưa mua.

Một lớp MBA có bốn mươi người, số lượng nam nữ tương đối đồng đều. Chỉ là trong số đàn ông, bốn mươi tuổi trở lên trên chiếm đa số, trong số phụ nữ, ba mươi tuổi trở xuống nhiều hơn. Đoán chừng phụ nữ tương khá am hiểu bảo dưỡng và hoá trang nên thoát nhìn rất trẻ trung.

Trước đây Nam Phong hầu như không lẫn lộn trong thương giới, ở đây người nào có lai lịch gì, anh đều không biết. Song có mấy người nhận ra anh, tiến đến hàn huyên vài câu.

Thái độ của anh luôn có chút xa cách, nhưng cơ bản vẫn lịch sự phong động, làm cho người ta không gần gũi được, lại chẳng thể oán trách.

Khi đi học Nam Phong ngồi ở hàng thứ ba, trước mặt anh là một cô gái trẻ, ăn mặc chuyên nghiệp, trang điểm nhẹ nhàng. Cô gái đó lưng thẳng tắp, vùi đầu ghi chép bài, chăm chỉ giống hệt học sinh thi đại học. Nam Phong có chút bội phục cô.

Sổ ghi chép của anh rất đơn giản, một tờ giấy A4, dùng bút bị xanh viết mấy tính từ danh từ quan trọng, over.

Tan học, cô gái ngồi trước xoay người nói với Nam Phong, “Tôi có mấy chỗ không nhớ rõ, có thể cho tôi mượn sổ của anh một chút được không?”

Nam Phong cầm tờ giấy A4 lên, đứng đưa một cái, hỏi, “Cô xác định?”

Nội dung trên tờ giấy, liếc mắt một cái có thể quét hết. Cô gái nhìn thoáng qua, có chút kinh ngạc nói: “Chữ của anh rất đẹp mắt!”

“Cảm ơn.” Anh cất sổ vào túi công văn, đứng dậy rời khỏi phòng học.

Cô gái đuổi theo, “Này, tôi là Serena, anh tên là gì?”

“Nam Phong.”

“Chào anh, Nam Phong, rất hân hạnh được biết anh!” Cô gái đặc biệt nhiệt tình.

Nam Phong có chút tò mò về chức nghiệp của cô, tuổi trẻ vậy mà có thể học đến chương trình quản lý cao cấp, thoát nhìn không đơn giản. Anh hỏi, “Cô làm việc ở đâu?”

“Ta là tổng giám đốc marketing của một công ty tài chính.” Tiếp theo, đưa ra danh thiếp của mình. Tên công ty trên danh thiếp, Nam Phong chưa nghe nói qua.

Hiện giờ ngành tài chính trong nước phát triển muôn màu muôn vẻ, các công ty tài chính vừa và nhỏ mọc lên như nấm, anh không nghe nói quả thật bình thường.

Sau đó Nam Phong bắt đầu trò chuyện một chút với cô ta về tài chính. Xét thấy hiểu biết của bản thân với lĩnh vực tài chính có hạn nên thái độ của anh rất khiêm tốn. Nhưng sau khi tán gẫu với cô cái đó xong thì anh lại có cảm tưởng: Tiêu chuẩn thế này cũng được là tổng giám marketing? Nếu công ty kia không sụp đổ, về sau anh sẽ đổi tên thành ‘Tây Bắc Phong’. (Tên ‘Nam Phong’ nghĩa là gió Nam)

Ra khỏi tòa nhà, cô gái nói với Nam Phong, “Anh định đi đâu?”

Nam Phong nói ra địa điểm.

Cô gái nói: “Hôm nay tôi không lái xe, chúng ta vừa khéo tiện đường, có thể cho tôi quá giang không?”

Nam Phong đáp: “Xin lỗi, xe của tôi không thể chở người.”

Cô gái không tin, “Trên thế giới này còn có xe không thể chở người ư?”

Nam Phong đi đến nhà xe, dắt chiếc xe đạp địa hình hơi cũ ra. Xe địa hình không có yên sau, đương nhiên là không thể chở người.

Cô gái mờ mịt, một mặt thất vọng “Quần tôi đã cởi mà anh TM cho tôi xem thế này” sao, hình, còn có chút tức giận?

Nam Phong thờ dãi. Anh phát hiện bản thân vẫn quá ngây thơ, cô gái này có chỗ nào như đến học? Lên lớp ghi chép bài, quản lý cấp cao của công ty tài chính, tất cả đều là ngụy trang. Cô ta tới nơi này, chẳng qua là vì bắt chuyện với kẻ có tiền.

Cho nên cô ta nhìn thấy xe hai bánh mới thất vọng như vậy, chắc là trong kỳ vọng của cô ta, anh tối thiểu cũng có một chiếc Porsche?

Nam Phong chợt nghĩ đến trong lớp học có rất nhiều cô gái xinh đẹp, hiện tại anh có thể lý giải rồi. Chẳng phải anh kỳ thị phụ nữ - - trên thế giới này phụ nữ trẻ đẹp, thông minh, có tài chắc chắn tồn tại, nhưng tuyệt đối không nhiều như vậy, nhiều đến nỗi một phần ba lớp dành cho tổng giám đốc đều là các cô gái xinh đẹp mới hơn hai mươi.

Giải thích duy nhất là, có rất nhiều cô gái vì muốn chạy theo đàn ông mà đến. Đàn ông thành công, có tiền, tiêu tiền như nước.

Thực ra điều này cũng không khó lý giải. Suy nghĩ một chút, đối với lớp toàn tổng giám đốc, kẻ cả loại chuyện “Đổi bạn gái chơi đùa” cũng có thể tập mãi thành thói quen, “Cầu bao đường” có lẽ đã sớm trở thành một loại ăn ý? Nói không chừng những ông già đó từ lâu đã ngầm đánh giá, xác định tốt mục tiêu rồi.

Nơi có người sẽ có quy tắc ngầm, nơi có quy tắc ngầm sẽ tối tăm bẩn thỉu. Nam Phong có chút phiền, trong lòng anh bỗng hoài niệm mãnh liệt, hoài niệm khoảng thời gian đơn thuần ở trường thể thao Thụ Thanh.

Ngó lơ ánh mắt phúc tạp của Serena, Nam Phong sai bước vượt qua, lái xe đạp tiêu sái rồi đi.

Sau khi ăn trưa, anh nhận được điện thoại của Đinh Tiểu Tiểu.

Đinh Tiểu Tiểu nói: “Nam Phong, đoán xem hôm nay tôi gặp được chuyện tốt gì?”

“Cô vượt qua phỏng vấn của đội tuyển thành phố rồi.”

“Cất! Anh thật là vô vị, đoán cái đúng luôn.”

“Ừm, chúc mừng.” Nam Phong nói xong bỗng nở nụ cười, không hiểu sao mà tâm tình trở nên rất tốt. Đại khái là tất những gì liên quan hay thuộc về trường thể thao Thụ Thanh đều có thể làm tâm tình anh tốt hơn.

Đinh Tiểu Tiểu nghe thấy tiếng cười của Nam Phong, trong lòng hơi tê dại: “Này... Anh, anh đang cười sao?”

“Ừm.”

“Anh đừng cười, tôi sợ! QAQ”

Nam Phong không biết nói gì.

Đinh Tiểu Tiểu tiếp tục, “Nam Phong, anh muốn mời tôi ăn cơm không?”

“Tại sao lại là tôi mời cô? Những lúc thế này không phải cô nên mời khách à?”

“Bởi vì... Đạo này tôi viêm màng túi rồi, anh tin không?”

“Cô chờ một chút.” Nam Phong nói xong, đột ngột cúp điện thoại.

Đinh Tiểu Tiểu nhận được tin nhắn của ngân hàng thông báo cô vừa được chuyển khoản, trong lòng không nhận được kinh sợ. Trời ạ, lúc trước cô đi theo đúng ông chủ rồi! Vừa nghe cô viêm màng túi, lập tức chuyển tiền cho cô! Thật tri kỷ thật âm lòng! Hu hu hu cảm động muốn khóc!!!

... Chờ một chút, không phải Nam Phong thăm mền cô chứ? A a a không cần, tuy rằng anh ta rất tuấn tú nhưng không đồ ăn của cô! Nếu như anh ta triển khai kế hoạch theo đuổi điên cuồng thì phải làm sao bây giờ? Cô có thể kháng cự sức hấp dẫn không đây...

Tóm lại nhìn đến tin nhắn chuyển tiền, nội tâm cô hoạt động thật phong phú.

Sau đó cô chạm mở tin nhắn, muốn nhìn một chút xem rốt cuộc Nam Phong chuyển cho cô bao nhiêu tiền, đủ để cô tiêu xài nửa năm hay một năm.

Số tiền: 5 tệ.

Ghi chú: Mời cô ăn bánh rán trái cây, không cần cảm ơn.

Trầm mặc một phút đồng hồ, Đinh Tiểu Tiểu lại bấm số điện thoại của Nam Phong: “Nam, Phong, ông, nội, anh!!!”

Bạn đang đọc truyện *Bước Vào Lòng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.